

ТЕС ГЕРИТСЪН ПО ТЕХНИТЕ СТЬПКИ

Част 1 от „Семейство Тависток“

Превод от английски: Ирина Димитрова, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Париж, 1973 г.

Закъсняваше. Подобно нещо не бе в стила на Маделин, изобщо не беше в неин стил.

Бърнард Тависток си поръча още едно кафе с мляко, изпи го, без да бърза, като често оглеждаше откритото кафене с надеждата да зърне съпругата си. Нищо не смуцаваше обичайната за левия бряг на Сена атмосфера: туристи и парижани, карирани червено-бели покривки, водопад от летни багри. Ала ни следа от гарвановочерната коса на съпругата му. Закъсняваше вече половин час; нямаше начин да е заради натоварения трафик. Бърнард се улови, че потропва, обзет от нарастващо безпокойство. През всичките години на брака им Маделин рядко бе къснявала за среща, и то само с няколко минути. Другите мъже недоволстваха и въртяха очи, отчаяни от вечно късняващите си съпруги, ала Бърнард нямаше подобни оплаквания — благословен бе със съпруга, която се отличаваше с точност. Красива съпруга. Жена, която дори след петнайсетгодишен брак продължаваше да го изненадва, очарова, изкушава.

Но къде беше сега, за бога?

Той огледа булевард „Сен Жермен“.

Притеснението му прерасна в тревога. Дали бе претърпяла катастрофа? Или пък бе получила предупреждение в последния момент от свръзката им във френското разузнаване Клод Домие? През последните две седмици събитията се развиваха с трескава бързина. Слуховете за изтичане на информация от разузнаването на НАТО — за двоен агент сред техните редици — ги бяха накарали да се озъртат през рамо и да се чудят кой ли бе човекът, който не заслужаваше доверието им. Вече дни наред Маделин чакаше инструкции от МИ6 в Лондон. Може би в последната минута бе получила съобщение.

И все пак, в такъв случай тя щеше да го уведоми.

Бърнард се изправи и тъкмо щеше да се насочи към телефона, когато забеляза, че сервитьорът Марио му маха с ръка. Младежът

бързо си проправи път покрай масите в препълненото кафене.

— Господин Тависток, има телефонно съобщение за вас. От госпожата.

Бърнард въздъхна облекчено.

— Къде е тя?

— Казва, че не може да дойде за обяд. Иска вие да се срещнете с нея.

— Къде?

— Този адрес. — Сервитьорът му подаде парче хартия, омазано с доматиена супа. Адресът бе надраскан с молив: Улица „Мирха“ 66, ап. 5.

Бърнард се намръщи.

— Това не е ли на „Пигал“? За бога, какво прави тя в онзи квартал?

Марио сви рамене, типично по галски, с отметната глава и леко повдигнати вежди.

— Не зная. Тя ми казва адреса, аз записвам.

— Благодаря. — Бърнард извади портфейла си и подаде на младежа няколко банкноти, като прибави щедър бакшиш.

— Благодаря — засия сервитьорът. — Ще се върнете ли за вечеря, господин Тависток?

— Ако успея да открия жена си — промърмори Бърнард и тръгна към мерцедеса си.

Подкара към площад „Пигал“, като не спря да мърмори по целия път. Какво, за бога, я бе накарало да отиде там? Не бе най-безопасната част на Париж за една жена, нито пък за мъж, като си помисли човек. Успокои се с мисълта, че неговата обична Маделин можеше прекрасно да се грижи за себе си. Тя беше много по-точен стрелец от него, а и автоматичният пистолет, който носеше в чантата си, винаги бе зареден — предпазна мярка, за която бе настоял след едва избегнатия провал в Берлин. Потискащо е, че не можеш да имаш доверие на собствените си хора напоследък. Некомпетентни служители имаше навсякъде, в МИБ, в НАТО, във френското разузнаване. И ето че Маделин се бе оказала хваната в капан в онази сграда, заедно с източните германци, без никакво подкрепление. Ако не беше пристигнал навреме...

Не, нямаше никакво желание да съживява отново онзи кошмар.

Тя си бе взела урок. И зареденият пистолет вече бе постоянен аксесоар от гардероба ѝ.

Той зави по улица „Шапел“ и поклати глава, отвратен от долнопробните нощни клубове и полуголите жени, подпрени на ъглите. Те зърнаха мерцедеса и му махнаха да приближи. Отчаяно. Янките наричаха този квартал „Алеята на прасетата“. Тук идваха хора, които търсеха бърза наслада и непозволени удоволствия.

„Маделин, помисли си той, да не си полудяла? Какво ли би могло да те доведе тук?“

Зави по булевард „Байе“, сетне по улица „Мирха“ и паркира пред номер 66. Недоумяващо се взря в сградата и зърна три етажа олющена мазилка и полуразрушени балкони. Нима тя наистина очакваше да се срещне с нея в тоя капан? Сградата беше истинско буре с барут. Бърнард заключи мерцедеса с мисълта, че ще извади голям късмет, ако го намери, като се върне. Сетне неохотно влезе в сградата.

Ясно се забелязваше, че постройката е обитавана: на стълбите се търкаляха детски играчки, в един от апартаментите свиреше радио. Бърнард пое нагоре по стълбите. Въздухът бе напоен с миризмата на пържен лук и цигарен дим. Номера три и четири бяха на втория етаж; мъжът продължи да се изкачва по тясното стълбище. Номер пет бе таванският апартамент; ниската врата бе хлътнала между стрехите.

Бърнард почука. Отговор не последва.

— Маделин? — извика той. — Това не е някаква груба шега, нали?

Отново никакъв отговор.

Той опита вратата; не беше заключена. Бутна я навътре и пристъпи в малкия апартамент. Тънки ивици светлина се процеждаха през венецианските щори на прозорците. До стената имаше голямо месингово легло, завивките бяха все още разбъркани от някой предишен обитател. На масичката отстрани имаше две мръсни чаши, празна бутилка от шампанско и множество гумени изделия, които деликатно биха могли да бъдат наречени „брачни помощни средства“. Цялата стая миришеше на алкохол, пот и страст.

Бърнард озадачено премести поглед към долната част на месинговото легло, към дамската обувка с висок ток, захвърлена на пода. Той се намръщи, приближи и забеляза, че обувката лежи сред

проблясваща яркочервена локва. Щом заобиколи леглото, мъжът застина, неспособен да повярва на очите си.

Съпругата му лежеше на пода, абаносовочерната ѝ коса бе разпръсната като разперени гарванови криле. Очите ѝ бяха отворени. Върху блузата ѝ се открояваха три кървави петна.

Той падна на колене до нея.

— Не — промълви. — Не. — Докосна лицето ѝ, страните ѝ бяха все още топли. Притисна ухо към гърдите ѝ, към окървавените гърди, не усети нито удари на сърцето, нито дишане. От гърлото му се изтръгна ридание, вик, изпълнен със скръб и отчаяние. — Маделин!

Щом ехото заглъхна, иззад гърба му се дочу друг звук — стъпки. Тихи, приближаващи...

Бърнард се извърна. Объркано се втренчи в пистолета — пистолетът на Маделин — сега насочен към него. Вдигна поглед към лицето над дулото. Беше немислимо — напълно немислимо!

— Защо? — попита Бърнард.

В отговор дочу само тихото изпукване от заглушителя. Бърнард падна на пода до Маделин. За няколко секунди усети тялото ѝ до себе си и копринения допир на косата ѝ до пръстите си. Протегна се и немощно прислони главата ѝ.

„Любов моя, помисли си. Скъпа моя.“

Сетне ръката му се отпусна безжизнено.

ПЪРВА ГЛАВА

Бъкингамшър, Англия

Двайсет години по-късно

Джордан Тависток се отпусна в шезлонга на чичо Хю и развеселено се загледа, както хиляди пъти досега, в портрета на отдавна мъртвия си прародител, злочестият граф на Ловет. Каква сладка ирония имаше във факта, че лорд Ловет гледаше надолу от това почетно място над камината. Доказателство за семейното остроумие на Тависток бе, че бяха избрали да изложат на такова видно място единствения си роднина, който, съвсем буквално, бе загубил главата си на Тауър Хил — последният официално обезглавен човек в Англия — неофициалните обезглавявания не се брояха. Джордан вдигна чашата си за тост в чест на нещастния граф и отметна глава за глътка шери. Изкуши се да си налее втора чаша, но часът беше вече пет и половина и гостите скоро щяха да започнат да пристигат за приема по случай Деня на Бастилията. „Трябва да запазя в работна форма поне няколко сиви клетки, помисли си той. Може да ми потрябват, за да поддържам ролята си в сладките приказки.“ За Джордан сладките приказки не бяха сред любимите му занимания.

В повечето случаи той избягваше официалните партита с неизменния хайвер, към които чичо му Хю изглеждаше толкова пристрастен. Ала събитието тази вечер — в чест на гостите на къщата сър Реджи и лейди Хелена Вейн — можеше да се окаже по-интересно от обичайните събирания на познатата група. Това бе първото голямо тържество, след като чичо Хю се бе пенсионира от британското разузнаване, и щяха да присъстват голям брой от бившите му колеги от МИ6. Добавете към тях и няколко стари кримки от Париж — всички те бяха в Лондон по повод на някакъв икономически семинар — и ето че вечерта можеше да се окаже доста вълнуваща. Събереш ли в едно помещение бивши шпиони и дипломати, какви ли не изненадващи тайни могат да изплуват на повърхността.

Джордан вдигна поглед към чичо си, който пристъпи в кабинета, мърморейки недоволено. Вече облечен в смокинг, Хю безуспешно се бе опитал да завърже папийонката си; в крайна сметка бе успял да докара ужасен квадратен възел.

— Джордан, помогни ми с това проклето нещо, ако обичаш — рече Хю.

Джордан се надигна от шезлонга и разхлаби възела.

— Къде е Дейвис? Него го бива много повече в тия неща.

— Изпратих го да доведе сестра ти.

— Нима Берил е излязла отново?

— Естествено. Споменеш ли думата „коктейл“ и Берил изхвърча през вратата.

Джордан внимателно стегна папийонката.

— Берил никога не е обичала партита. И между нас казано, струва ми се, че семейство Вейн малко ѝ досадиха.

— Тъй ли? Че те са прекрасни гости. Така чудесно...

— Между тях винаги прехвърчат искри.

— О, това ли. Между тях от край време е така. Вече дори не ми прави впечатление.

— А забелязал ли си как Реджи следва Берил навсякъде като кученце?

Хю се разсмя.

— Щом види хубава жена, Реджи винаги се превръща в кученце.

— Е, нищо чудно, че Хелена все го дъвче за нещо. — Джордан отстъпи и намръщено огледа папийонката на чичо си.

— Как изглежда?

— Ще свърши работа.

Хю погледна часовника.

— Най-добре да се отбия в кухнята. Да се уверя, че всичко е наред. И защо семейство Вейн още не са слезли?

Сякаш по даден знак, двамата чуха гневни гласове откъм стълбището. Както винаги, лейди Хелена, се караше на съпруга си.

— Все някой трябва да ти каже тия неща — рече тя.

— И този някой винаги си ти, нали?

Сър Реджи влетя в кабинета, следван от съпругата си. Джордан винаги се изумяваше от тъй очебийното несходство между съпрузите. Сър Реджи, привлекателен и с посребрена коса, се извисяваше над

жена си, която бе невзрачна като мишка. Вероятно обяснението се криеше в солидното наследство на Хелена; в края на краищата парите бяха велик компенсатор.

Щом наближи шест часа, Хю наля чаши с шери за четиримата.

— Преди да пристигнат ордите — рече той, — да вдигнем тост за безпрепятственото ви връщане в Париж. — Всички отпиха. Церемонията беше подходящо сериозна, това бе последната вечер, в която старите приятели бяха заедно.

После Реджи вдигна чаша.

— И за английското гостоприемство. Винаги съм го ценил високо!

Откъм алеята се чу шум на автомобилни гуми върху чакъла. Всички погледнаха през прозореца и зърнаха първата лимузина. Шофьорът отвори вратата и от колата слезе около петдесетгодишна жена, чиито пищни форми бяха очертани от яркозелена рокля, обсипана с мъниста.

Последва я млад мъж с лилава копринена риза и пое ръката ѝ.

— Боже мой, това е Нина Съдърланд и невъзпитаното ѝ синче — промърмори Хелена. — Къде ли е метлата, с която е долетяла?

Жената отвън изведнъж ги забеляза на прозореца.

— Здравсти, Реджи! Хелена! — извика тя с тръбен глас.

Хю остави чашата си.

— Време е да посрещнем варварите — с въздишка отбеляза той и следван от семейство Вейн се отправи към входната врата да приветства новопристигналите.

Джордан поизостана да довърши питието си, давайки си време да лепне на лицето си топла усмивка и да се подготви за неизбежното ръкостискане. Денят на Бастилията — какъв повод за парти! Той подръпна смокинга си, пооправи ризата и примирено пое към предното стълбище. Време беше шоуто да започне.

Но къде, по дяволите, бе сестра му?

В този момент обектът на мислите на Джордан Тависток яздеше сред тревистите поля. „Горката стара Фроги има нужда да се пораздвижи, помисли си Берил. Аз също.“ Тя се наведе напред във вятъра, усети ласката на конската грива върху лицето си и вдиша

прекрасния аромат на животинска кожа, сладка детелина и топла юлска земя. Фроги се наслаждаваше на спринта не по-малко от нея, ако не и повече. Берил усещаше как силните мускули на животното се напрягат да ускорят галоп. „Тя е демон като мен“, помисли си Берил и внезапно се разсмя високо — същия див смях, който винаги караше чичо Хю да потръпва. Ала тук, на открито, можеше да се смее като развратница и никой нямаше да я чуе. Само да можеше да продължи да препуска вечно! Ала оградите и стените като че ли бяха навсякъде в живота ѝ. Ограничаваха съзнанието ѝ, сърцето ѝ. Тя пришпори коня, сякаш се стремеше да надбяга всички дяволи, които я преследваха.

Денят на Бастилията. Какво отчаяно оправдание за парти.

Чичо Хю обичаше хубавите празненства, а семейство Вейн бяха стари приятели на семейството; заслужаваха подходящо изпращане. Ала бе видяла списъка с гостите и бяха все същите досадници. Нима бившите шпиони и дипломати не водеха по-интересен живот? Не можеше да си представи Джеймс Бонд пенсиониран, да си човърка из градината.

И все пак точно с това се занимаваше по цял ден чичо Хю. Кулминационната точка на седмицата бе прибирането на реколтата на първия му непалски домати хибрид — първия му домати изобщо! А що се отнасяше до приятелите на чичо ѝ, е, не можеше за нищо на света да си ги представи да се промъкват из задните улички на Париж или Берлин. Филип Сейнт Пиер, може би — да, него можеше да си го представи в младежките му дни; на шейсет и две, той бе все още очарователен, галски сваляч. Преди години Реджи Вейн сигурно също е бил доста внушителен. Но повечето от колегите на чичо Хю изглеждаха толкова... изчерпани.

Не и аз. Никога.

Тя ускори още повече и отпусна юздите на Фроги.

Преминаха последния участък от полята и през малка групичка дървета. Фроги, вече поуморена, намали до тръс, а сетне до бавен ход. Берил дръпна юздите и я накара да спре до каменната стена на църквата. Слезе и остави Фроги да се разхожда свободно. Дворът на църквата беше пуст и надгробните камъни хвърляха дълги сенки върху моравата. Берил прескочи ниската стена и прекоси парцелите, докато стигна до мястото, на което бе идвала толкова много пъти досега. Красив обелиск се извисяваше над два гроба, разположени един до

друг. Нямаше никакви украси, никакви ангели, гравирани върху мрамора. Само думи.

„Бърнард Тависток, 1930–1973
Маделин Тависток, 1934–1973
На земята, както и на небето, ние сме заедно“

Берил коленичи в тревата и дълго време не откъсна поглед от мястото, където почиваха майка ѝ и баща ѝ. Утре се навършват двайсет години, помисли си тя. Как ми се иска да можех да ви помня по-ясно! Лицата ви, усмивките ви. Помнеше само странни, маловажни неща. Миризмата на кожени куфари, уханието на парфюма на мама, на татковата лула. Шумът на хартията, докато двамата с Джордан разопаковаха подаръците, които мама и татко им бяха донесли. Кукли от Франция. Музикални кутийки от Италия. И смях. Винаги имаше много смях...

Берил седеше със затворени очи, заслушана във веселите звуци отпреди двайсет години. През вечерното жужене на насекомите и подрънкването на юздата на Фроги, тя чуваше звуците на детството си.

Църковната камбана заби — шест удара.

Берил рязко скочи. О, боже, нима бе толкова късно? Тя се огледа, сенките се бяха удължили още повече, а Фроги бе приближила до стената и гледаше с очакване. „О, господи, помисли си Берил, чичо Хю ще бъде ужасно ядосан.“

Тичешком прекоси църковния двор и се метна на гърба на кобилата. Двете полетяха през полето, кон и ездач, сякаш слети в едно същество. Време е за прекия път, помисли си Берил и насочи Фроги към дърветата. Това означаваше скок над каменната стена, а сетне галоп по пътя, ала щяха да съкратят поне километър и половина от маршрута. Фроги сякаш разбираше, че времето е от съществено значение. Тя набра скорост и приближи към стената с нетърпението на състезателна кобила. Прескочи чисто стената без никакво затруднение. Берил усети вятъра, скока и докосването на земята от другата страна на стената. Най-голямото препятствие беше зад гърба им. И точно зад завоя на пътя...

Зърна червени светлини, чу свистене на гуми по асфалта. Фроги рязко изви встрани и се изправи на задните си крака. Берил не успя да реагира навреме, изхлузи се от седлото и тежко се стовари на земята.

В първия миг, след като престана да ѝ се вие свят, бе обзета от изумление, че изобщо е паднала — и то по такава глупава причина.

В следващия миг я обзе страх, че животното може да е пострадало.

Берил успя да се изправи и се втурна да хване юздите. Фроги бе все още уплашена и нервно потропваше по асфалта. Стана още по-неспокойна, когато се чу затръшване на врата на кола и бързи приближаващи стъпки.

— Не приближавайте повече! — изсъска Берил през рамо.

— Добре ли сте? — дочу се тревожен въпрос. Беше мъжки глас, приятен баритон. Американец?

— Нищо ми няма — отсече Берил.

— А на коня ви?

Като шепнеше тихо на Фроги, Берил коленичи и плъзна ръце по предните ѝ крака. Крехките кости изглеждаха напълно здрави.

— Той добре ли е?

— Това е тя — отвърна Берил. — И да, изглежда ѝ няма нищо.

— Наистина мога да правя разлика — сухо отвърна мъжът. — Когато виждам основните части.

Берил потисна усмивката си, изправи се и се извърна към мъжа. Тъмна коса, тъмни очи, отбеляза тя. И чувство за хумор — нямаше я типичната английска сдържаност. Четирийсет и няколко години смях бяха оставили чаровни бръчици около очите му. Беше облечен официално и широките му рамене внушително опъваха смокинга.

— Съжалявам за падането — рече той. — Предполагам, вината беше моя.

— Това е провинциален път. Не е много подходящ за висока скорост. Никога не се знае какво лежи зад ъгъла.

— Вече разбрах.

Фроги нетърпеливо я побутна. Берил я погали, чувствайки върху себе си погледа на мъжа.

— Имам някакво извинение все пак — рече той. — Завих ей там при селото и закъснявам. Опитвам се да открия някакво място, наречено Четуайнд. Знаете ли го?

Берил го изгледа изненадано.

— Отивате в Четуайнд? Значи сте се объркали.

— Така ли?

— Отклонили сте се на километър по-рано. Върнете се на главния път и продължете напред. Няма да пропуснете отбивката. Ще видите частен път, очертан от брястове, доста високи при това.

— Тогава ще гледам за брястове.

Берил яхна отново Фроги и погледна мъжа. Дори от височината на седлото той изглеждаше доста внушителен, строен и елегантен в смокинга. И поразително самоуверен, едва ли някой можеше да го уплаши, със сигурност не и жена, дори да бе яхнала четиристотинкилограмов кон.

— Сигурна ли сте, че не сте ранена? — попита той. — Стори ми се, че паднахте лошо.

— О, падала съм и преди — усмихна се Берил. — Имам твърда глава.

Мъжът също се усмихна, зъбите му проблеснаха в здрача.

— Значи не бива да се тревожа, че ще изпаднете в ступор тази вечер.

— Вие сте този, който ще изпадне в ступор.

— Моля? — намръщи се мъжът.

— Ступор, предизвикан от скучни и безкрайни разговори. Неизбежна перспектива, като се има предвид накъде сте тръгнали. — Тя се разсмя и обърна коня. — Приятна вечер — извика, махна с ръка и подкара Фроги към гората.

Щом остави пътя зад себе си, Берил си даде сметка, че ще пристигне в Четуайнд преди мъжа. Отново се засмя. Може би Денят на Бастилията щеше да се окаже по-интересен, отколкото бе очаквала. Тя леко побутна коня с ботуша си. Фроги веднага препусна в галоп.

Ричард Улф стоеше до взетата под наем кола Ем Джи и наблюдаваше отдалечаващата се жена, черната коса падаше като конска грива по раменете ѝ. След секунди тя изчезна от погледа му, потъна в гората. „Дори не разбрах името ѝ“, помисли си той. Налагаше се да попита лорд Ловет за нея. Кажи ми, Хю, познаваш ли една чернокоса вещица, която язди из околността? Беше облечена като

селско момиче с избеляла риза и озеленени бричове, ала говорът ѝ издаваше, че е учила в добро училище. Очарователно противоречие.

Той се качи обратно в колата. Беше почти шест и половина; пътят от Лондон му бе отнел повече време, отколкото беше очаквал. Проклети да са тия провинциални пътища! Той обърна колата и потегли към главния път, като този път разумно намаляваше скоростта на завоите. Не беше ясно какво дебне зад завоя. Крава или коза.

Или друга вещица, яхнала кон.

„Имам твърда глава.“ Той се усмихна. Да, така беше наистина. Падна от седлото — туп — и веднага скочи на крака. А беше и доста нагла. Сякаш не мога да различа кобила от жребец. Стига да можех да я видя както трябва.

А жената бе успял да огледа доста добре. Тази гарвановочерна коса и смеещите се зелени очи. Почти ми напомняше на...

Той потисна мисълта, прогони я в подвижните пясъци на лошите спомени. Кошмари, всъщност. Тези ужасни отзвуци на първата му задача, първия му провал. Белязал завинаги кариерата му, накарал го никога нищо да не приема за даденост. Така трябваше да се действа в този бизнес. Проверяваш фактите, никога не се доверяваш на източниците си и винаги, абсолютно винаги си пазиш гърба.

Започваше да се уморява. „Може би трябва да се оттегля и да се пенсионирам рано. Да заживея спокойно в провинцията като Хю Тависток.“ Разбира се, Тависток имаше титла и имение, което му осигуряваше удобен живот, макар че Ричард едва сдържаше усмивката си при мисълта, че пълния и оплешивяващ Хю Тависток е граф на нещо си. „Да, трябва просто да се установя на онези десет акра в Кънектикът. Да се провъзглася за граф на каквото и да е и да отглеждам краставици.“

Ала работата щеше да му липсва. Гъделът от опасността, международната шахматна игра, която подлагаше на изпитание ума и съобразителността. Светът се променяше толкова бързо, че бе невъзможно да определиш кои ще бъдат утрешните ти врагове...

Най-сетне забеляза отбивката към Четуайнд. Очертана от величествени брястове, както я бе описала чернокосата жена. Внушителната алея подхождаше чудесно на огромната сграда, до която водеше. Това не бе просто провинциална къща, а замък с кули и покрити с бръшлян каменни стени. Паркът заемаше доста голяма

площ, покрита с плочи пътека водеше към нещо, което напомняше средновековен лабиринт. Значи тук се възстановяваше старият Хю Тависток след четирийсет години служба за кралицата и страната. Графската титла очевидно имаше своите предимства — никой не можеше да натрупа такова богатство на държавна служба. А Хю изглеждаше толкова земен човек! Изобщо не приличаше на провинциален благородник. Нямаше величествена осанка, нито големи претенции; приличаше по-скоро на разсеян чиновник, попаднал съвсем случайно в светилището на МИБ.

Развеселен от грандиозността на имението, Ричард изкачи стъпалата, мина през охраната и влезе в балната зала.

Зърна множество познати лица сред десетките гости, които вече бяха пристигнали. Икономическият семинар в Лондон бе привлякъл дипломати и финансисти от континента. Веднага забеляза американския посланик, увлечен в светски разговори, както подобава на един политик. В другия край на залата зърна трима стари познати от Париж. Там беше Филип Сейнт Пиер, френският финансов министър, потънал в разговор с Реджи Вейн, директор на парижкия клон на Лондонската банка. Малко по-настрана стоеше съпругата на Реджи, Хелена, пренебрегната и раздразнена както винаги. Дали някога изобщо я бе виждал щастлива?

Силен женски смях привлече вниманието на Ричард към друга позната фигура от Париж — Нина Съдърланд, вдовицата на посланика, стегната от гърлото до глезените в зелена коприна, обсипана с мъниста. Макар мъжът ѝ отдавна да бе мъртъв, възрастната жена все още се държеше с достойнството на съпруга на дипломат. До нея бе двайсетгодишният ѝ син, Антъни, за когото се говореше, че бил художник. Облечен в лилава риза, той се открояваше не по-малко от майка си. Каква ярка двойка бяха двамата, също като два пауна! Младият Антъни очевидно бе наследил страстта към пищност на майка си, която бе бивша актриса.

Разумно избягвайки двойката Съдърланд, Ричард се отправи към масата, украсена с изящна ледена скулптура на Айфеловата кула. Темата за Деня на Бастилията бе доведена до нелепи крайности. Тази вечер всичко бе френско: музиката, шампанското, трикоълорите, висящи от тавана.

— Чак ти се иска да запееш „Марсилезата“, нали? — дочу се глас.

Ричард се обърна и зърна до себе си висок рус мъж. Строен, с аристократични черти, той изглеждаше елегантен и непринуден в колосаната си риза и смокинг. Усмихна се и подаде на Ричард чаша шампанско. Светлината от полилея проблесна в бледите мехурчета.

— Вие сте Ричард Улф — рече мъжът.

Ричард кимна и прие чашата.

— А вие сте...

— Джордан Тависток. Чичо Хю ви посочи, като влязохте. Реших да дойда и да се представя.

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Ръкостискането на Джордан бе силно и открито, нещо, което Ричард не бе очаквал от такива нежни аристократични ръце.

— Кажете ми — започна Джордан и небрежно взе втора чаша шампанско за себе си, — вие в коя категория се вместиате? Шпионин, дипломат или финансист?

— Очаква ли се да отговоря на този въпрос? — разсмя се Ричард.

— Не. Но реших да попитам все пак. Нещо като летящ старт. — Той отпи и се усмихна. — Упражнение за ума. Прави празненствата интересни. Опитвам се да отгатна от казаното, които са от разузнаването. А половината от тези хора са такива. Или пък са били навремето. — Джордан огледа залата. — Помислете си за тайните, които пазят всички тези глави, купища поверителна информация.

— Изглежда сте доста добре запознат с бизнеса.

— Когато си израснал в тази къща, ти просто живееш и вдишваш играта. — Джордан се вгледа за миг в Ричард. — Да видим. Вие сте американец...

— Правилно.

— И докато корпоративните служители пристигат на групи с претъпкана лимузина, вие дойдохте сам.

— Дотук всичко е вярно.

— И наричате разузнаването „бизнеса“.

— Забелязали сте.

— Така че предположението ми е... ЦРУ?

Ричард поклати глава и се усмихна.

— Аз съм частен консултант по охраната. „Сахаров и Улф Инкорпорейтид“.

— Умно прикритие — отвърна на усмивката Джордан.

— Не е прикритие. Аз съм истински. Всички тези корпоративни служители, които виждате тук, искат безопасен семинар. Една бомба на ИРА би провалила целия им ден.

— И ви наеха да пазите гаднярите надалеч — довърши Джордан.

— Именно — потвърди Ричард. „Да, това е синът на Маделин и Бърнард“, помисли си той. Прилича на Бърнард, има същите проницателни кафяви очи, същите изящни черти. И много остър ум. Забелязва нещата — неоценим талант.

В този момент вниманието на Джордан бе привлечено от някой новопристигнал. Ричард се извърна да види кой е влязъл в залата. Щом зърна жената, той се вцепени от изненада.

Беше онази чернокоса вещица, ала този път не бе облечена в стари бричове и ботуши, а в дълга тъмносиня копринена рокля. Косата ѝ бе вдигната в елегантна прическа. Дори отдалеч усети магията на обаянието ѝ — както и всички останали мъже в залата.

— Това е тя — промърмори Ричард.

— Искате да кажете, че двамата вече сте се срещали? — попита Джордан.

— Съвсем случайно. Изплаших коня ѝ на пътя. Не остана много доволна от падането.

— Свалили сте я от коня? — изумено попита Джордан.

— Не мислех, че това е възможно.

Жената прекоси стаята и си взе чаша шампанско от един поднос, тълпата неволно ѝ правеше път.

— Роклята определено ѝ стои прекрасно — промърмори Ричард.

— Ще ѝ предам — сухо рече Джордан.

— Недейте.

Джордан се засмя и остави чашата си.

— Хайде, Улф. Нека ви представя както подобава.

Щом приближиха към нея, жената се усмихна приветливо на Джордан. Сетне премести поглед към Ричард и изражението ѝ внезапно се промени, топлата усмивка бе заменена от внимателен преценяващ поглед.

„Лошо, помисли си Ричард. Спомня си как я свалих от коня. Как едва не я убих.“

— И тъй — учтиво рече тя, — срещаме се отново.

— Надявам се да сте ме забравили.

— Никога — усмихна се тя.

Каква усмивка!

— Скъпа, това е Ричард Улф.

Жената протегна ръка. Ричард я пое и остана изненадан от твърдото и непринудено ръкостискане. Щом я погледна в очите, веднага я разпозна и остана шокиран от разкритието си. „Разбира се. Трябваше да се досетя още първия път, като я срещнах. Черната коса. Зелените очи. Тя със сигурност е дъщерята на Маделин.“

— Да ви представя Берил Тависток — рече Джордан. — Сестра ми.

— И тъй, откъде познавате чичо Хю? — попита Берил, докато двамата с Ричард вървяха по градинската пътека.

Късният летен здрач се бе съгъстил и цветята тънеха в сянка. Ароматът им изпълваше въздуха, мирис на градински чай и рози, лавандула и мащерка. „Движи се като котка в тъмнината, помисли си Берил. Тихо и незабележимо.“

— Запознахме се преди години в Париж — отвърна той. — Загубихме връзка за дълго време. А после, преди няколко години, когато основах консултантската си фирма, вашият чичо бе така любезен да ми помогне със съветите си.

— Джордан казва, че фирмата ви е „Сахаров и Улф“.

— Да. Ние сме консултанти по охраната.

— А това истинската ви работа ли е?

— Какво имате предвид?

— Имате ли, да кажем, неофициална работа?

Той отметна глава и избухна в смях.

— Двамата с брат си обичате да удряте право в целта.

— Научили сме се да бъдем откровени. Съкращават се светските разговори.

— Светският разговор е смазочното масло на обществото.

— Не, светският разговор е средство за избягване на истината.

— А вие искате да чуete истината.

— Не е ли това желанието на всички ни? — Тя вдигна поглед към него и опита да се вгледа в очите му, ала в мрака те бяха само неясни сенки върху лицето му.

— Истината е, че наистина съм консултант по охраната — отвърна той. — Управлявам фирмата заедно със съдружника си, Ники Сахаров...

— Ники? Да не би да е Николай Сахаров?

— Познато ли ви е името? — попита Ричард с тон, който бе малко пресилено невинен.

— Бивш агент на КГБ?

Последва кратко мълчание.

— Да, навремето — безизразно отвърна той. — Ники може и да е имал връзки.

— Връзки? Ако си спомням правилно, Николай Сахаров беше полковник. А сега е ваш бизнес партньор? — Тя се засмя. — Капитализмът наистина събира странни двойки.

Повървяха известно време в мълчание. Сетне тя тихо попита:

— Все още ли работите за ЦРУ?

— Казал ли съм, че съм работил?

— Не е трудно да се направи подобен извод. Аз съм изключително дискретна, между другото. При мен истината е на сигурно място.

— Въпреки това отказвам да бъда разпитван!

Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Дори с мъчения, предполагам?

Зъбите му проблеснаха в мрака, когато се усмихна.

— Зависи от мъчението. Ако някоя красива жена ме гризне по ухото, е, може да си призная всичко.

Пътеката свърши при лабиринта. Двамата спряха за момент, наслаждавайки се на тъмната стена от листа.

— Хайде, да влезем — рече Берил.

— А знаете ли пътя навън?

— Ще видим.

Влязоха и съвсем скоро бяха погълнати между стените от жив плет. Всъщност тя знаеше всеки завой, всеки задънен изход и уверено се движеше през лабиринта.

— Бих могла да премина със завързани очи — подхвърли Берил.

— В Четуйнд ли сте израсли?

— Когато не бях в някой пансион. Дойдох да живея при чичо Хю, когато бях на осем. След смъртта на мама и татко.

Минаха през последния процеп в живия плет и се озоваха в центъра. На малката площадка имаше каменна пейка и достатъчно лунна светлина, за да виждат лицата си.

— Те също бяха в бизнеса — рече тя и бавно заобиколи тревистата полянка. — Или вече знаете това?

— Да, аз... чувал съм за родителите ви.

Тя долови колко внимателно подбра думите си и се зачуди защо ли е толкова предпазлив. Видя, че е застанал до каменната пейка с ръце в джобовете. „Всички тези семейни тайни. Омръзнаха ми. Защо никой в тази къща не може да казва истината?“

— Какво сте чувал за тях? — попита тя.

— Знам, че са загинали в Париж.

— При изпълнение на дълга си. Чичо Хю казва, че мисията е била строго поверителна и отказва да говори за това, така че избягваме тази тема. — Тя престана да обикаля и се извърна към него. — Напоследък мисля доста за това.

— Защо?

— Защото се е случило на петнайсети юли. Утре се навършват точно двайсет години.

Той приближи към нея, ала лицето му остана в сянка.

— Кой ви отгледа тогава? Чичо ви?

Тя се усмихна.

— „Отгледа“ е малко преувеличено. Чичо Хю ни предостави дом и ни остави да растем както намерим за добре. Джордан се справи доста добре, струва ми се. Завърши университет и всичко останало. Но пък Джорди си е умникът в семейството.

Ричард приближи още повече, стори й се, че вижда как очите му проблясват в мрака.

— А вие каква сте?

— Предполагам... Предполагам, аз съм дивачката.

— Дивачката — промърмори той. — Да, можех да се досетя...

Той докосна лицето й. Съвсем леко, ала усети как кожата й настръхна.

Тя внезапно долови силните удари на сърцето си, учестеното си дишане.

„Защо позволявам това да се случи, зачуди се Берил. Мислех, че завинаги съм отписала романтичните истории. А ето че сега този мъж, когото едва познавам, ме връща обратно в играта — игра, в която доказах, че умея единствено да се провалям. Това е глупаво, импулсивно. Истинска лудост.

И ме кара да жадувам за още...“

Устните му докоснаха нейните; беше възможно най-леката целувка, ала бе опияняваща като шампанско. Тя закопня за още една, по-дълга целувка. За миг двамата се взряха един в друг, колебаещи се на ръба на изкушението.

Берил се предаде първа. Леко се наклони към него и мъжът я притисна в прегръдките си. Жадно впи устните в неговите и отвърна на също тъй жадната му целувка.

— Дивачката — прошепна той. — Да, определено.

— И претенциозна...

— Не се съмнявам...

— ... и много трудна.

— Не бях забелязал.

Целунаха се отново и по накъсаното му дишане тя осъзна, че също като нея мъжът се бе превърнал в безпомощна жертва на страстта. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

Тя се отдръпна и игриво попита:

— А сега ще ми кажеш ли?

— Какво да ти кажа? — объркано я погледна той.

— За кого работиш всъщност?

Той замълча за миг.

— „Сахаров и Улф Инкорпорейтид“ — отвърна. — Консултанти по охраната.

— Грешен отговор — подхвърли тя. Сетне се засмя дяволито, извърна се и пое навън от лабиринта.

Париж

В осем и четирийсет и пет, както ѝ бе станало навик, Мари Сейнт Пиер намаза лицето си с крем, прекара четката през правата си

прошарена коса, сетне се пъхна под завивките на леглото си. Включи телевизора с дистанционното и зачака любимия си седмичен сериал — „Династията“. Макар че филмът бе дублиран и обстановката бе американска, историите бяха близки до сърцето ѝ. Любов и власт. Болка и отмъщение. Да, Мари знаеше всичко за любовта и болката. Само отмъщението не бе усвоила добре. Всеки път, когато гневът заклокочеше в нея и старите фантазии за отмъщение изплуваха в съзнанието ѝ, трябваше само да обмисли последиците от подобно деяние и всякакви мисли за мъст се изпаряваха. Не, тя обичаше Филип прекалено много. И двамата бяха стигнали толкова далеч заедно! От финансов министър до премиер имаше едно-единствено малко стъпало...

Тя изведнъж се загледа в телевизора, тъй като в новините предадоха кратко съобщение за лондонския икономически семинар. Дали щеше да види лицето на Филип? Не, само общ план на конферентната зала, петсекунден кадър на двайсетина мъже с костюми и вратовръзки. Филип го нямаше. Тя разочаровано се отпусна назад и за стотен път се зачуди дали не трябваше да придружи съпруга си в Лондон. Мразеше да лети, а той я бе предупредил, че пътуването ще бъде уморително. Беше ѝ казал, че е по-добре да си остане вкъщи; в Лондон нямало да ѝ хареса.

И все пак може би щеше да е хубаво да замине с него за няколко дни. Само двамата в някоя хотелска стая. Промяна на обстановката, ново легло. Може да се окажеше искрата, от която бракът им така отчаяно се нуждаеше...

Изведнъж ѝ хрумна нещо. Мисълта бе толкова болезнена, че сърцето ѝ се сви. „Аз съм тук. А Филип е сам в Лондон...“

Дали наистина беше сам?

Тя се разтрепери, обмисляйки възможностите. Образите. Накрая не успя да устои на импулса. Посегна към телефона и набра номера на апартамента на Нина Съдърланд в Париж.

Телефонът извъня много пъти. Тя затвори и набра отново. Отново никой не вдигна. Мари се взря в слушалката. Значи Нина също е заминала за Лондон, помисли си. И там ще бъдат заедно, в хотелската му стая. Докато аз чакам вкъщи в Париж.

Тя стана от леглото. „Династията“ тъкмо бе започнала; Мари изобщо не обърна внимание. Наместо това се облече. Може би си

правя прибързани заключения, помисли си. Може би Нина всъщност си е вкъщи и не желае да вдигне телефона.

Щеше да мине с колата покрай апартамента на Нина в Ньой. Щеше да огледа прозорците, за да провери дали вътре свети.

И ако не светеше?

Не, нямаше да мисли още за това.

Вече напълно облечена, тя забърза надолу по стълбите, грабна чантата и ключовете от всекидневната и отвори входната врата. В мига, в който усети ласката на нощния въздух по лицето си, зад нея избухна оглушителна експлозия.

Ударната вълна я блъсна и отхвърли върху предните стъпала. Само протегнатите ѝ ръце предотвратиха удара на главата ѝ в бетона. Смъртно осъзна, че около нея се сипят стъкла и долови пращенето на огън. Успя бавно да се обърне по гръб. Лежеше там и се взираше нагоре към пламъците, излизащи от прозореца на спалнята ѝ.

Беше предназначена за нея, мина ѝ през ума. Бомбата беше предназначена за нея.

Докато сирените на пожарната приближаваха, тя лежеше по гръб сред счупените стъкла и си мислеше: „До това ли се стигна, любов моя?“.

И гледаше как горе над нея спалнята ѝ гори.

ВТОРА ГЛАВА

Бъкингамшър, Англия

Айфеловата кула се топеше. Джордан стоеше до масата и наблюдаваше как водата капе от ледената скулптура в сребърното плато със стриди под нея. Е, толкова за Деня на Бастилията, помисли си. Още една нощ, още едно парти. И това бе почти към края си.

— Вече изяде достатъчно стриди за една вечер, Реджи — дочу се сърдит глас. — Или забрави подаграта си?

— От месеци не съм имал криза.

— Само защото аз следя диетата ти — рече Хелена.

— Тогава тази вечер, скъпа, гледай на другата страна — отвърна Реджи и взе нова стрида. Поднесе черупката към устните си и изсипа мидата в устата си. На лицето му се изписа невероятно блаженство, щом преглътна деликатеса.

Хелена потрепери.

— Отвратително е да се яде нещо живо. — Тя погледна Джордан, забелязала леко обърканото му изражение. — Не си ли съгласен?

Джордан дипломатично сви рамене.

— Въпрос на възпитание, предполагам. В някои култури хапват термити. Или жива риба. Чувал съм дори за маймуни, на които обръсват главите...

— О, моля те — изстена Хелена.

Джордан бързо избяга, преди семейният скандал да се развихри. Не беше много здравословно да се окаже между воюващите съпрузи. Подозираше, че лейди Хелена обикновено има надмощие; парите обикновено надделяваха.

Той се присъедини към финансовия министър Филип Сейнт Пиер и бе принуден да изслуша лекция за световната икономика. Семинарът бил пълен провал, обяви Филип. Американците отказвали да научат какво е фискална отговорност. И така нататък. Почти изпита облекчение, когато Нина Съдърланд се включи в разговора, следвана от пауна Антъни.

— Не са само американците — отбеляза Нина. — Напоследък никой не е особено добре, дори французите. Не си ли съгласен, Филип?

Филип се изчерви под пронизателния ѝ поглед.

— Всички имаме трудности, Нина...

— Някои повече от други.

— Рецесията е в световен мащаб. Трябва да бъдем търпеливи.

Нина вирна брадичка.

— Ами ако човек не може да си позволи да чака? — Тя пресуши чашата си и с рязък жест я остави. — Тогава какво да прави, Филип, скъпи?

Разговорът внезапно секна. Джордан забеляза, че Хелена ги гледа развеселено, а Филип така силно стискаше чашата си, че кокалчетата му побеляха. Какво, по дяволите, ставаше тук, зачуди се Джордан. Някаква лична война? Странно напрежение се усещаше сред гостите тази вечер. Вероятно всичко се дължеше на щедро леещото се шампанско. Реджи със сигурност бе прекалил. Пълният им гост се бе преместил от подноса със стриди към масата с шампанско. С леко трепереща ръка си взе нова чаша и я поднесе към устните си. Никой не се държеше както трябва тази вечер. Дори Берил.

Определено, не и Берил.

Той зърна сестра си да се връща в балната зала. Страните ѝ бяха леко поруменели, очите ѝ блестяха с неземан огън. Американецът се появи веднага след нея, също с пламнали страни и доста смутен. Аха, помисли си Джордан с усмивка. Малък флирт в градината, така ли? Е, едно свежо романтично преживяване нямаше да се отрази зле на горката Берил, само да можеше да ѝ помогне да забрави хронично изневеряващия хирург.

Берил си взе чаша шампанско от минаващия сервитьор и се насочи към Джордан.

— Забавляваш ли се? — попита тя.

— Не колкото теб, както виждам. — Той погледна към Ричард Улф, който не бе успял да избегне атаката на някакъв американски бизнесмен. — И тъй — прошепна Джордан, — успя ли да изтръгнеш признание от него?

— Нищичко — усмихна се тя над чашата си с шампанско. — Устата му е като запечатана.

— Наистина ли?

— Но ще опитам пак по-късно. След като му дам възможност да се поохлади.

Господи, колко красива изглеждаше сестра му, когато бе щастлива. Кое то напоследък не се случваше често. Прекалено много страст имаше в сърцето ѝ; и това я правеше много по-уязвима, отколкото някога би признала. Вече година тя се криеше, напълно изоставила старата игра на флирта. Бе се отказала дори от благотворителната си работа в „Сейнт Люк“ — работа, която толкова много обичаше. Беше твърде болезнено непрестанно да се натъква на бившия си любовник в болницата.

Ала тази вечер очите ѝ искряха както едно време и той се радваше да я види такава. Забеляза, че огънят се разгоря още повече, когато Ричард Улф погледна към нея. Двамата флиртуваха с очи! Той почти долавяше искрите, които прехвърчаха помежду им.

— ... заслужена чест, разбира се, но малко позакъсняла, не смяташ ли, Джордан?

Джордан озадачено погледна зачервеното лице на Реджи Вейн. Мъжът очевидно бе прекалил с пиенето.

— Извинявай — рече той, — боя се, че не разбрах за какво става въпрос.

— Медалът на кралицата за Лио Синклер. Помниш Лио, нали? Прекрасно момче. Убит бе преди година и половина. Дали пък не бяха две? — Той леко тръсна глава, сякаш да избистри мозъка си. — Както и да е, най-сетне се наканиха да дадат медал на вдовицата му. Смятам, че е непростимо.

— Не всички, загинали в Залива, получиха медали — намеси се Нина Съдърланд.

— Но Лио беше в разузнаването — възрази Реджи. — Заслужаваше някакво признание, като се има предвид как... загина.

— Може да е било просто недоглеждане — предположи Джордан. — Документите са се загубили, нещо такова. МИБ действително отдава почит на загиналите си служители и Лио просто е бил пропуснат.

— Като мама и татко — обади се Берил. — Те загинали при изпълнение на служебния си дълг. Ала така и не получиха медал.

— Изпълнение на служебния дълг ли? — попита Реджи. — Не съвсем. — Той несигурно вдигна чашата към устните си. Изведнъж застина, осъзнал, че другите са се втренчили в него. Мълчанието се проточи, прекъсвано единствено от тракането на мидени черупки в нечия чиния.

— Какво имаш предвид с „не съвсем“? — попита Берил.

Реджи прочисти гърлото си.

— Ами... Хю трябва да ви е казал... — Той се озърна с преbledняло лице. — О, боже — промълви. — Този път стъпих накриво.

— Какво да ни каже, Реджи? — настоя Джордан.

— Но това е всеизвестно — отвърна Реджи. — Пишеше го във всички парижки вестници...

— Реджи — започна Джордан бавно. Преднамерено. — Ние разбрахме, че майка ми и баща ми са били застреляни в Париж. Че е било двойно убийство. Не е ли вярно?

— Е, разбира се, имаше убийство...

— Едно ли? — прекъсна го Джордан.

Реджи объркано се озърна.

— Аз не съм единственият, който знае за това. Всички бяхте в Париж, когато това се случи!

Няколко секунди никой нищо не каза. Сетне Хелена тихо добави:

— Беше много отдавна, Джордан. Преди двайсет години. Едва ли има някакво значение сега.

— За нас има значение — настоя Джордан. — Какво се е случило в Париж?

Хелена въздъхна.

— Казах на Хю, че е трябвало да бъде откровен с вас, вместо да се опитва да го погребее.

— Какво да погребее? — попита Берил.

Хелена здраво стисна устни.

Нина бе тази, която най-сетне каза истината. Безочливата Нина, която не знаеше що е деликатност.

— Полицията каза, че е било убийство. Последвано от самоубийство — безизразно рече тя.

Берил се втренчи в Нина, която срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Не — прошепна младата жена.

Хелена нежно докосна рамото ѝ.

— Ти беше съвсем малка, Берил. Всъщност и двамата бяхте малки. И Хю не сметна за уместно...

— Не — повтори отново Берил и се отдръпна от протегнатата ръка на Хелена. Рязко се извърна и побягна от залата.

— Благодаря ви. На всички — хладно рече Джордан. — За тъй освежителната ви искреност. — Сетне той също се извърна и последва сестра си навън.

Настигна я на стълбището.

— Берил?

— Не е вярно — рече тя. — Аз не го вярвам!

— Разбира се, че не е вярно.

Тя спря на стълбите и го погледна.

— Тогава защо всички го казват?

— Грозни слухове. Какво друго може да бъде?

— Къде е чичо Хю?

Джордан поклати глава.

— Няма го в балната зала.

Берил погледна към втория етаж.

— Хайде, Джорди — рече решително. — Ще изясним тази работа.

Двамата заедно изкачиха стълбите.

Чичо Хю беше в кабинета си; през затворената врата го чува да говори обезпокоено по телефона. Без да почукат, двамата влязоха и застанаха пред него.

— Чичо Хю? — рече Берил.

Хю рязко ѝ махна да замълчи. Сетне се обърна с гръб и продължи разговора си по телефона:

— Сигурно ли е, Клод? Не е имало изтичане на газ или нещо подобно?

— Чичо Хю!

Той остана с гръб към нея.

— Да, да — продължи да говори в слушалката. — Веднага ще кажа на Филип. Боже, моментът не е никак подходящ, но имаш право, той няма избор. Ще трябва да се върне още тази вечер. — На лицето му беше изписано изумление, когато затвори и се втренчи в телефона.

— Истината ли ни каза? — попита Берил. — За мама и татко?

Хю се извърна, намръщи се и объркано се взря в нея.

— Какво? За какво говориш?

— Каза ни, че са били убити при изпълнение на служебния си дълг — продължи Берил. — Нищо не спомена за самоубийство.

— Кой ви каза това? — рязко попита той.

— Нина Съдърланд. Но Реджи и Хелена също знаеха. Всъщност целият свят изглежда е знаел! Всички, с изключение на нас.

— Проклетата да е тази Съдърланд! — изръмжа Хю. — Няма никакво право.

Берил и Джордан шокирано се втренчиха в него. Сетне Берил тихо промълви:

— Това е лъжа. Нали?

Хю рязко се отправи към вратата.

— Ще го обсъдим по-късно. Трябва да се погрижа за нещо...

— Чичо Хю! — извика Берил. — Лъжа ли е?

Хю спря. Бавно се извърна и я погледна.

— Никога не съм го вярвал — отвърна. — Нито за миг не съм смятал, че Бърнард може да й причини нещо лошо...

— Какво говориш? — попита Джордан. — Че татко я е убил?

Мълчанието на чичо им бе единственият отговор, от който се нуждаеха. Хю поспря за миг на прага. Сетне тихо рече:

— Моля те, Джордан. Ще поговорим за това по-късно. След като всички си тръгнат. Сега наистина трябва да свърша нещо неотложно. — Той се обърна и излезе.

Берил и Джордан се спогледаха шокирани.

— Боже мой, Джорди — промълви Берил. — Явно е истина.

От другия край на балната зала Ричард проследи припряното излизане на Берил, последвана почти незабавно от Джордан, чието изражение бе доста мрачно. Какво, по дяволите, става, зачуди се Ричард. Понечи да ги последва навън, сетне зърна Хелена, която поклати глава и приближи към него.

— Истински кошмар — промълви тя. — Прекалено много шампанско се изпи тази вечер.

— Какво стана?

— Току-що научиха истината. За Бърнард и Маделин.

— Кой им каза?

— Нина. Ала всъщност вината беше на Реджи. Толкова е пиян, че не знае какво говори.

Ричард хвърли поглед към вратата, през която току-що бе излязъл Джордан.

— Трябва да поговоря с тях, да им разкажа цялата история.

— Не мислиш ли, че това е задължение на чичо им? Именно той го е крил от тях през всички тези години. Нека той им обясни.

След кратко мълчание Ричард кимна.

— Права си, разбира се. Май е по-добре да отида и да удуша Нина.

— Удуши и съпруга ми, като си се захванал. Имаш разрешението ми.

Ричард се извърна и забеляза Хю да влиза в залата.

— Сега пък какво има? — промърмори той, щом мъжът се насочи към тях.

— Къде е Филип? — рязко попита Хю.

— Струва ми се, че излезе в градината — отвърна Хелена. — Случило ли се е нещо?

— Тази вечер е истинска катастрофа — промърмори Хю. — Току-що ми се обадиха от Париж. В апартамента на Филип е избухнала бомба.

Ричард и Хелена ужасено се взряха в него.

— О, господи — прошепна жената. — Мари...

— Добре е. Няколко леки наранявания, но нищо сериозно. Настанена е в болница.

— Опит за убийство? — попита Ричард.

— Така изглежда — кимна Хю.

Отдавна бе минало полунощ, когато Джордан и Хю най-сетне откриха Берил. Беше в старата стая на майка си, приседнала до сандъка на Маделин. Капакът бе отворен и вещите на Маделин бяха разпръснати по леглото и на пода: копринени летни рокли, шапки с цветя, чанта, обсипана с мъниста. Имаше и глупави предмети: парченце морски корал, камъче, порцеланова жаба — предмети, които имаха стойност единствено за Маделин. Берил бе извадила всички тези

неща от сандъка и сега седеше сред тях и се опитваше да попие от тези предмети топлината и духа, които някога бяха изпълвани Маделин Тависток.

Чичо Хю влезе в спалнята и седна на стола до племенницата си.

— Берил — започна нежно, — време е... време е да ви кажа истината.

— Времето за истината е било преди години — отвърна тя и се втренчи в порцелановата жаба в ръката си.

— Но и двамата бяхте твърде малки. Ти беше само на осем, а Джордан на десет. Нямахте да разберете...

— Щяхме да понесем фактите! А ти си ги скрил от нас!

— Фактите бяха болезнени. Френската полиция заключи...

— Татко никога не би й сторил зло — твърдо заяви Берил. Вдигна поглед, изпълнен с такава ярост, че Хю изненадано се отдръпна. — Не помниш ли как бяха неразделни, чичо Хю? Колко силно се обичаха? Аз помня!

— Аз също — обади се Джордан.

Чичо Хю свали очилата си и уморено разтърка очи.

— Истината е още по-лоша — промълви той.

Берил изумено се втренчи в него.

— Какво може да е по-лошо от убийство и самоубийство?

— Може би... може би трябва да видите папката. — Той се изправи. — Горе е. В кабинета ми.

Последваха чичо си на третия етаж, до една стая, която рядко посещаваха, стая, която той държеше винаги заключена. Хю отвори шкафа и измъкна от чекмеджето една папка. Беше поверителен доклад на МИБ с надпис „Тависток, Бърнард и Маделин“.

— Предполагам... надявах се да ви предпазя от това — рече Хю. — Истината е, че аз самият не го вярвам. Бърнард не беше предател. Ала доказателствата бяха тук. И аз не разполагах с друго обяснение. — Той подаде папката на Берил.

Тя мълчаливо я отвори. Дватамата с Джордан прегледаха съдържанието. Вътре имаше копия на доклада на парижката полиция, включително показания на свидетели и снимки от местопрестъплението. Заключението бе същото, което им бе казала Нина Съдърланд. Бърнард бе застрелял съпругата си три пъти от упор, след което бе опрял пистолета до главата си и натиснал спусъка.

Снимките бяха прекалено ужасни; Берил бързо ги прелисти и се взря в друг доклад, този път от френското разузнаване. Неспособна да повярва, прочете и препрочете заключенията.

— Това не е възможно — рече тя.

— Това са открили. Куфарче със строго секретни папки на НАТО. Данни за оръжия на организацията. Било е в таванския апартамент, където са открили телата им. Тези папки са били у Бърнард, когато е умрял — папки, които не е трябвало да бъдат изнасяни от сградата на посолството.

— Откъде знаеш, че той ги е взел?

— Той имаше достъп, Берил. Той беше нашата разузнавателна свръзка с НАТО. Месеци наред документи на организацията се появяваха в ръцете на източногерманците, доставени им от някой с кодовото име Делфи. Знаехме, че имаме къртица, ала не можехме да го открием — докато тези документи не бяха открити заедно с тялото на Бърнард.

— И ти смяташ, че татко е бил Делфи — рече Джордан.

— Не, това бе заключението на френското разузнаване. Не можех да повярвам, но не бях в състояние да оспоря фактите.

За момент Берил и Джордан запазиха мълчание, поразени от силата на доказателствата.

— Ти всъщност не вярваш, нали, чичо Хю? — тихо попита Берил. — Че е бил татко?

— Не можех да оспоря разкритията. А и това обясняваше смъртта им. Може би са знаели, че са на ръба да бъдат разкрити. Опозорени. Затова Бърнард е избрал единственият достоен изход. Би го сторил наистина. Смърт вместо позор.

Чичо Хю се отпусна на стола и уморено прокара пръсти през прошарената си коса.

— Опитвах се да не давам гласност на доклада — рече той. — Търсенето на Делфи бе прекратено. Аз самият имах няколко неприятни години в МИБ. Брат на предател и всичко останало, можем ли да му се доверим, такива неща. Но после всичко бе забравено. И аз продължих кариерата си. Смятам... смятам, че никой в МИБ не можеше да повярва на доклада. Че Бърнард е преминал от другата страна.

— Аз също не го вярвам — заяви Берил.

Чичо Хю я погледна.

— Въпреки това...

— Няма да го повярвам. Това е скалъпено. Някой в МИБ, скривайки истината...

— Това е нелепо, Берил.

— Мама и татко не могат да се защитят! Кой друг би се застъпил за тях?

— Лоялността ти е похвална, скъпа, но...

— А къде е твоята лоялност? — рязко попита младата жена. — Той ти е бил брат!

— Не исках да повярвам.

— Провери ли фактите тогава? Обсъди ли ги с френското разузнаване?

— Да, и се доверих на доклада на Домие. Той е съвестен служител.

— Домие? — попита Джордан. — Клод Домие? Не е ли шеф на парижкия оперативен отдел?

— По онова време той беше свръзката им с МИБ. Помолих го да преразгледа разкритията. Той стигна до същите заключения.

— Значи този Домие е идиот — заяви Берил и се насочи към вратата. — И смятам лично да му го кажа.

— Къде отиваш? — попита Джордан.

— Да си приготвя багажа — отвърна сестра му. — Идваш ли, Джордан?

— Багажът ли? — попита Хю. — Къде, по дяволите, отиваш?

Берил му хвърли поглед през рамо.

— Къде другаде, освен в Париж?

Позвъняването събуди Ричард Улф в шест сутринта.

— Тръгват с обедния полет за Париж — рече Клод Домие. — Приятелю, изглежда някой е разбутал доста неприятно гнездо на оси.

Все още сънен, Ричард седна в леглото и тръсна глава.

— За какво говориш, Клод? Кой ще лети до Париж?

— Берил и Джордан Тависток. Хю току-що ми се обади. Не смятам, че това е добро развитие на нещата.

Ричард се стовари обратно върху възглавницата.

— Те са зрели хора, Клод — прозя се той. — Щом искат да летят до Париж...

— Идват, за да разберат какво се е случило с Бърнард и Маделин. Ричард затвори очи и изстена.

— О, прекрасно, точно това ни трябваше.

— Същото мисля и аз.

— Хю не може ли да ги разубеди?

— Опитал се. Но тази негова племенница... — Домие въздъхна. — Срещал си я. Значи имаш представа.

Да, Ричард прекрасно знаеше колко твърдоглава можеше да е госпожица Берил Тависток. Каквата майката, такава и дъщерята. Спомни си, че Маделин беше също толкова непоколебима, също толкова решителна.

Също толкова обаятелна.

Той прогони спомените за отдавна мъртвата жена и попита:

— Колко точно знаят?

— Видели са доклада ми. Знаят за Делфи.

— Значи ще търсят точно където трябва.

— На най-опасните места — добави Домие.

Ричард седна на крайчеца на леглото и прокара пръсти през косата си, докато обмисляше възможностите. Опасностите.

— Хю е загрижен за безопасността им — рече Домие. — Аз също. Ако предположенията ни се окажат верни...

— Тогава те ще вървят върху подвижни пясъци.

— А Париж и така е достатъчно опасен — добави Домие. — Какво остава след последната бомба.

— Как е Мари Сейнт Пиер, между другото?

— Няколко драскотини и синини. Утре ще бъде изписана от болницата.

— Балистичният доклад?

— „Семтекс“. Горният апартамент е напълно разрушен. За щастие, Мари е била долу, когато е избухнала бомбата.

— Кой поема отговорността?

— Един мъж се обади по телефона малко след експлозията. Каза, че принадлежал на някаква групировка, наречена „Космическа солидарност“. Те поемат отговорността.

— „Космическа солидарност“? Никога не съм чувал за такава!

— Ние също — рече Домие. — Но знаеш как е в наши дни.

Да, Ричард знаеше, и то прекалено добре. Всеки ненормалник с подходящи връзки можеше да си купи необходимото количество „Семтекс“, да си направи бомба и да се присъедини към революцията — към която и да било революция. Нищо чудно, че бизнесът му процъфтяваше. В този смел нов свят, тероризмът бе част от живота. И всички клиенти бяха готови да платят най-високата цена за охрана.

— Както виждаш, приятелю — продължи Домие, — моментът не е подходящ децата на Бърнард да идват в Париж. А и всички въпроси, които ще задават...

— Няма ли да можеш да ги държиш под око?

— Че каква причина имат да ми се доверят. В онази папка е моят доклад. Не, те имат нужда от друг приятел тук, Ричард. Някой с остро око и непогрешим инстинкт.

— Имаш ли някой предвид?

— Едно птиченце ми каза, че двамата с госпожица Тависток споделяте известни... симпатии?

— Тя е твърде богата за мен. А аз съм твърде беден за нея.

— Обикновено не моля за услуги — тихо рече Домие. — Хю също.

„А сега молиш“, помисли си Ричард и въздъхна.

— Нима мога да откажа?

След като затвори, той се замисли за предстоящата задача. Всъщност трябваше да изпълнява ролята на детегледачка... презираше подобни поръчения. Ала мисълта, че ще види отново Берил Тависток и спомена за онази целувка в градината, бяха достатъчни, за да извикат усмивка на лицето му. Прекалено богата за мен, помисли си. Но човек може да мечтае, нали? А и го дължа на Бърнард и Маделин.

Дори след всичките тези години смъртта им все още го преследваше. Може пък да бе дошъл моментът да се разкрие тази мистерия, да се отговори на всички онези въпроси, които двамата с Домие бяха повдигнали преди двацет години. Същите въпроси, които МИБ и ЦРУ твърдо бяха заглушили.

А сега Берил Тависток пъхаше аристократичния си нос в кашата. Доста привлекателен нос при това. Надяваше се това да не й струва живота.

Стана от леглото и се пъхна под душа. Толкова работа трябваше да свърши, толкова неща да подготви, преди да се отпрати за летището.

Щеше да бъде детегледачка, боже, как мразеше подобни задачи. Но тази поне щеше да е в Париж.

Антъни Съдърланд се взря през прозореца на самолета и трескаво закопня полетът вече да е приключил. Какъв отвратителен късмет да се паднат в един и същи самолет заедно със семейство Вейн! А и местата им да са точно от другата страна на пътеката в първа класа — е, това беше наистина непоносимо. Той смяташе Реджи Вейн за ужасен досадник, особено когато беше пиян, което скоро щеше да стане. Две чаши с уиски и вече бе започнал да бърбори колко много му липсва добрата стара Англия, където храната се сварявала както трябва, а не се правела на соте с всичкото това ужасно масло, където хората се редели възпитано на опашки, където тълпите не вонели на чесън и лук. Живял бил прекалено дълго в Париж — не било ли време да се пенсионира от банката и да се върне къщи? Посветил бил много години на парижкия клон на Лондонската банка. Сега, като имало толкова способни и млади вицепрезиденти, готови да заемат мястото му, защо да не им дадял възможност?

Лейди Хелена, която изглеждаше също толкова отегчена от съпруга си, колкото беше и Антъни, рече:

— Млъкни, Реджи. — И му поръча трета чаша уиски.

Антъни не го бе грижа и за Хелена. Тя му напомняше на някакъв вид отвратителен гризач. Пълна противоположност на майка му! Двете жени седяха от срещуположните страни на пътеката, Хелена — невзрачна и достойна в карираната си пола и сако, Нина — направо ослепителна в снежнобелия си копринен костюм от панталон и сако.

Само истински уверена в себе си жена можеше да облече бяла коприна, а майка му беше сред това малцинство. Дори на петдесет и три, Нина изглеждаше великолепно; в тъмната ѝ, свободно разпуснатата коса нямаше нито един бял косъм, на фигурата ѝ би завидяло всяко двайсетгодишно момиче. Но разбира се, помисли си Антъни, тя ми е майка.

И както винаги, бе захванала спор с Хелена.

— Щом като на двамата с Реджи ви е толкова неприятно в Париж, защо стоите там? Ако питате мен, хората, които не обожават града, не заслужават да живеят там.

— Разбира се, ти би се влюбила в Париж — подхвърли Хелена.

— Всичко е въпрос на отношение. Ако човек е свободомислещ...

— О, не, ние сме прекалено тесногръди — промърмори Хелена.

— Не съм казала това. Но британците си имат определено отношение. Господ е англичанин, нещо такова.

— Искаш да кажеш, че не е? — намеси се Реджи.

Хелена не се засмя.

— Просто смятам, че са необходими някакви ред и дисциплина, за да може светът да функционира както трябва.

Нина погледна Реджи, който шумно сърбаше уискито си.

— Да, виждам, че и двамата вярвате в дисциплината. Нищо чудно, че вечерта завърши така катастрофално.

— Не ние избълвахме истината — сопна се Хелена.

— Аз поне бях достатъчно трезва, за да знам какво говоря! — заяви Нина. — Все някога щяха да разберат. След като Реджи пусна птичето от клетката, реших, че е време да бъдем откровени с тях за Бърнард и Маделин.

— И виж резултата — изстена Хелена. — Хю казва, че Берил и Джордан ще летят за Париж днес следобед. И ще поразровят нещата.

— Е, беше много отдавна — сви рамене Нина.

— Не разбирам защо си толкова безгрижна. Ако някой може да пострада, това си ти — промърмори Хелена.

Нина се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— О, нищо.

— Не, наистина! Какво имаш предвид с това?

— Нищо — сопна се Хелена.

Разговорът им внезапно секна. Антъни обаче разбираше, че майка му е бясна. Седеше напрегнато, стиснала ръце в скута си. Дори си поръча второ мартини. Щом стана от седалката и тръгна по пътеката, за да се поразтъпче, той я последва. Срецнаха се в задната част на самолета.

— Добре ли си, майко? — попита Антъни.

Нина хвърли гневен поглед към първа класа.

— Реджи е виновен — прошепна тя. — А Хелена е права. Аз съм тази, която може да пострада.

— След всички тези години?

— Те отново ще задават въпроси. Ще ровят. Господи, ами ако тия хапльовци Тависток открият нещо...

— Нищо няма да открият — тихо рече Антъни.

Нина срещна погледа му. С този поглед и двамата почувстваха двайсетгодишната си връзка. „Ти и аз срещу света“ — пееше му тя навремето. И точно така се бяха чувствали — само двамата в парижкия си апартамент. Тя бе имала любовници, разбира се, незначителни мъже, които не струваха нищо. Ала има ли по-силна любов от тази между майка и син?

— Няма за какво да се тревожиш, мила — рече той. — Наистина.

— Но тези Тависток...

— Те са безобидни. — Той хвана ръката ѝ и я стисна, за да ѝ вдъхне смелост. — Гарантирам ти.

ТРЕТА ГЛАВА

От прозореца на апартамента си в парижкия хотел „Риц“ Берил гледаше надолу към разкошния площад „Вендом“ с неговите коринтски пиластри и каменни арки и наблюдаваше вечерния парад на богатите туристи. Бяха изминали осем години от последното ѝ идване в Париж, когато бе дошла да се позабавлява с приятелките си — три диви съученички, които предпочитаха бистрата по левия бряг на Сена и евтиния нощен живот на Монпарнас, вместо тази гледка на умопомрачителен лукс. Бяха прекарвали страхотно — изпиха безброй бутилки вино, танцуваха по улиците, флиртуваха с всеки французин, който ги погледнеше, а те не бяха никак малко.

Сякаш се бе случило преди милион години. Друг живот, друга възраст.

Сега, застанала на прозореца на хотела, тя изпита тъга по онези безгрижни дни, съзнавайки, че никога вече няма да се върнат. „Промених се твърде много“, помисли си. „Не е само разкритието за мама и татко. Промяната е в мен. Чувствам се неспокойна. Копнея за... Не зная за какво. Цел, може би? Твърде дълго живях без определена цел...“

Тя чу междинната врата да се отваря и Джордан влезе от своя апартамент.

— Клод Домие най-сетне се обади — рече той. — Бил зает с разследването за бомбата, но се съгласи да се срещне с нас на ранна вечеря.

— Кога?

— След половин час.

Берил се извърна от прозореца и погледна брат си. Недоспиването от предишната нощ бе оставило своя белег върху лицето му. Макар да бе свежо избръснат и облечен елегантно, умората бе изострила чертите му и си личеше, че е на края на силите си. Също като мен, помисли си тя.

— Готова съм да тръгна веднага — рече тя.

Той се намръщи при вида на роклята ѝ.

— Това не е ли... на мама?

— Да. Взех няколко нейни неща в куфара си. Всъщност не знам защо. — Тя погледна полата от копринено моаре. — Малко е зловещо, нали? Колко добре приляга. Сякаш е ушита за мен.

— Берил, сигурна ли си, че си готова за това?

— Защо питаш?

— Ами просто... — Джордан поклати глава. — Сякаш не си на себе си.

— Никой от нас не е, Джорди. Как бихме могли да бъдем? — Тя отново погледна навън през прозореца към удължаващите се сенки на площад „Вендом“. Същата гледка, която е виждала майка ѝ по време на посещенията си в Париж. Същият хотел, може би дори същият апартамент. Дори съм облечена в нейната рокля. — Сякаш... сякаш вече не знаем кои сме. Откъде сме изскочили.

— Никога не е имало съмнение коя си ти и кой съм аз, Берил. Каквото и да научим за тях, то няма да ни промени.

— Значи мислиш, че може да е истина — погледна го тя.

Той замълча.

— Не зная — отвърна. — Но се подготвям за най-лошото. И ти също трябва да го сториш. — Той отиде до гардероба и взе шала ѝ. — Хайде. Време е да се изправим пред фактите, сестричке. Каквито и да са те.

В седем часа, двамата пристигнаха в кафене „Льо Пти Зинк“, където бе уговорената среща с Домие. Парижаните обикновено вечеряха по-късно и като се изключи една самотна двойка, която похапваше супа и хляб, кафенето беше празно. Двамата седнаха в едно сепаре в задната част и поръчаха вино, хлебчета и салата с майонеза, за да залъжат глада си. Самотната двойка привърши супата си и тръгна. Уреченото време дойде и отмина. Дали Домие бе променил решението си за срещата?

В седем и двацет вратата се отвори и в помещението влезе дребен французин с костюм и вратовръзка. С прошарените слепоочия и куфарчето можеше да мине за изтъкнат banker или адвокат. Ала щом срещна погледа на Берил, по лекото му кимване тя разбра, че трябва да е Клод Домие.

Ала не беше дошъл сам. Хвърли поглед през рамо, когато вратата се отвори отново и в ресторанта влезе още един мъж. Двамата заедно приближиха към сепарето, където бяха седнали Берил и Джордан. Младата жена се скова, щом срещна погледа на спътника на Домие.

— Здравей, Ричард — тихо рече тя. — Нямах представа, че ще идваш в Париж.

— До тази сутрин и аз не знаех — отвърна мъжът.

Ричард ги запозна с Домие и двамата се настаниха в сепарето. Берил седеше право срещу Ричард. Щом погледите им се срещнаха, тя усети искрата все още да тлее помежду им и споменът за целувката им изплува в съзнанието ѝ. Берил, идиотка такава, раздразнено си рече тя, позволяваш му да те разсейва. Да те обърква. Никой мъж няма право да ти въздейства по този начин — със сигурност не и мъж, когото си целунала веднъж в живота си. И с когото се запозна само преди двайсет и четири часа.

И все пак, като че ли не можеше да се отърси от спомена за миговете, прекарани в градината на Четуйнд. Не бе в състояние да забрави и вкуса на устните му. Проследи го как си наля вино и вдигна чашата си да отпие. Очите им отново се срещнаха, този път над искрящата рубинена течност. Младата жена облиза устни и се наслади на вкуса на бургундското вино.

— Е, какво те води в Париж? — попита Берил и вдигна чашата си.

— Клод — кимна той към Домие.

Берил погледна въпросително французина и той обясни:

— Когато чух, че моят стар приятел Ричард е в Лондон, реших да се консултирам с него, тъй като е експерт по тези въпроси.

— Бомбата в апартамента на Сейнт Пиер — добави Ричард. — Някаква групировка, за която никой не е чувал, претендира за отговорността. Клод смяташе, че бих могъл да хвърля светлина относно тяхната самоличност. Години наред проследявам всяка терористична организация, за която има някакви сведения.

— И успя ли да хвърлиш светлина? — попита Джордан.

— Боя се, че не — призна Ричард. — „Космическа солидарност“ я няма в компютъра ми. — Той отпи отново от виното и срещна погледа на Берил. — Но пътуването не е било съвсем напразно, след като и вие сте в Париж.

— Делово пътуване — рече Берил. — Няма никакво време за удоволствия.

— Съвсем никакво?

— Абсолютно никакво — равнодушно отвърна тя и демонстративно насочи вниманието си към Домие. — Чичо ви се е обадил, нали? За да ви каже защо сме тук.

Французинът кимна.

— Разбрах, че и двамата сте прочели папката.

— От кора до кора — рече Джордан.

— Тогава знаете доказателствата. Аз самият проверих показанията на свидетеля, заключенията на следователя...

— Следователят може да е изтълкувал погрешно фактите — прекъсна го Джордан.

— Аз лично видях телата им в таванския апартамент. Малко е вероятно да забравя някога тази картина. — Домие замълча, сякаш разтърсен от спомена. — Майка ви е умряла от три огнестрелни рани в гърдите. До нея лежеше Бърнард с един-единствен куршум в главата. Върху пистолета имаше негови отпечатъци. Не е имало свидетели, нито други заподозрени. — Той поклати глава. — Доказателствата са достатъчно красноречиви.

— Но какъв е мотивът? — попита Берил. — Защо би убил жената, която обича?

— Може би това е мотивът — отвърна Домие. — Любов. Или загубата на любовта. Тя може да е намерила някой друг...

— Това е невъзможно — остро възрази Берил. — Тя го обичаше.

Домие сведе поглед към чашата си с вино и тихо рече:

— Все още не сте прочели полицейския доклад от разпита на хазяина господин Ридо.

Берил и Джордан се спогледаха недоумяващо.

— Ридо? Не си спомням подобен разпит в папката — рече Джордан.

— Защото прецених, че е по-добре да не го слагам вътре, когато изпратих папката на Хю. Реших да проявя... дискретност.

Дискретност, помисли си Берил. Което означава, че се е постарал да скрие някакъв позорен факт.

— Таванският апартамент, където бяха открити телата им, бил нает от госпожица Скарлати — започна Домие. — Според хазяина

Ридо тази Скарлати използвала апартамента един-два пъти седмично. И с една-единствена цел... — Той деликатно замълча.

— За да се среща с любовник? — открито попита Джордан.

Домие кимна.

— След стрелбата хазяинът бе помолен да идентифицира телата. Ридо съобщил на полицията, че жената, която наричал госпожица Скарлати била същата, която била открита мъртва в апартамента. Майка ви.

Берил го изгледа смаяно.

— Искате да кажете, че там майка ми се е срещала с любовник?

— Такива бяха показанията на хазяина.

— Значи трябва да говорим лично с този хазяин.

— Не е възможно — рече Домие. — Оттогава сградата е препродавана няколко пъти. Господин Ридо е напуснал страната. Нямам представа къде е.

Берил и Джордан смаяно мълчаха. Значи това е теорията на Домие, помисли си Берил. Че майка ми е имала любовник. Срещала се е с него един-два пъти седмично в онзи тавански апартамент на улица Мирха. А после баща ми е разбрал за това. И я е убил. А след това се е самоубил.

Тя вдигна поглед към Ричард и зърна в очите му състрадание. Той също вярва в това, помисли си тя. Изведнъж го намрази, само защото беше тук и бе чул най-срамната тайна на семейството ѝ.

Чу се тихо пиукане. Домие се намръщи и погледна пейджъра си.

— Боя се, че трябва да тръгвам — рече той.

— Ами онази секретна папка? — попита Джордан. — Не казахте нищо за Делфи.

— Ще поговорим за това по-късно. Нали разбирате, тази експлозия... ситуацията е кризисна. — Домие се измъкна от сепарето и взе куфарчето си. — Може би утре? Междувременно се постарайте да се позабавлявате, докато сте в Париж. Отнася се за всички ви. О, и ако решите да вечеряте тук, бих ви препоръчал патица. Чудесна е. — Той кимна за довиждане, обърна се и бързо излезе от ресторанта.

— Невероятно измъкване — промърмори разочаровано Джордан. — Хвърли бомбата в скута ни, сетне хукна да се прикрие, без да отговори на въпросите ни.

— Смятам, че това беше планът му от самото начало — рече Берил. — Да ни каже нещо толкова ужасяващо, че да се уплашим да го проследим. И така въпросите ни ще спрат. — Тя хвърли поглед към Ричард. — Права ли съм?

Той срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Защо питаш мен?

— Защото двамата очевидно се познавате добре. Това ли е обичайният начин на действие на Домие?

— Клод не е от тези, дето раздрънкват тайни. Но е от хората, които помагат на старите си приятели, а вашият чичо Хю му е добър приятел. Сигурен съм, че Клод взема много присърце интересите ви.

Стари приятели, помисли си Берил. Домие, чичо Хю и Ричард Улф — всички те, свързани от някакво мрачно минало, минало, за което не желаят да говорят. Така беше през цялото време, докато растеше в Четуйнд. Загадъчни мъже в лимузини се отбиваха на посещения при Хю. Понякога Берил дочуваше откъслечни фрази, долавяше прошепнати имена, за важността на които можеше единствено да гадае. Юрченко. Андропов. Багдад. Берлин. Отдавна се бе научила да не задава въпроси, да не очаква отговори.

„Не си блъскай хубавата главичка за това“, казваше ѝ Хю.

Този път нямаше да се откаже. Този път щеше да настоява за отговори.

Сервитьорът приближи до масата и им подаде менютата. Берил поклати глава.

— Няма да останем — рече.

— Не искате ли да хапнем? — попита Ричард. — Клод твърди, че ресторантът е отличен.

— Клод ли те помоли да дойдеш? — настоя тя. — Да се погрижиш да сме добре нахранени и да се забавляваме, за да не го безпокоим?

— Ще се радвам да си добре нахранена. И ако желаяш, ще се погрижа и да се забавляваш. — Той ѝ се усмихна.

Загледана в очите му, тя усети, че е на ръба на изкушението. Вечеряй с мен, казваше усмивката му. А после, кой знае? Всичко е възможно.

Тя се облегна назад.

— Ще вечеряме с теб при едно условие.

— Какво е то?

— Да бъдеш честен с нас. Никакви увъртания, никакви игрички.

— Ще опитам.

— Защо си в Париж?

— Клод ме помоли за консултация. Като лична услуга. Семинарът приключи, така че нямам ангажименти. Освен това бях любопитен.

— За експлозията ли?

Той кимна.

— „Космическа солидарност“ е нещо ново за мен. Опитвам се да бъда в течение относно новите терористически групировки. Това ми е работата. — Той ѝ подаде менюто и се усмихна. — И това, госпожице Тависток, е чистата истина.

Тя срещна погледа му и не долови и сянка на неискреност. И все пак инстинктът ѝ подсказваше, че зад усмивката му се крие още нещо, нещо, все още неизречено.

— Не ми вярваш — отбеляза той.

— Как позна?

— Означава ли това, че няма да вечеряте с мен?

До този момент Джордан само ги наблюдаваше, местейки поглед от единия към другия. Сега се намеси нетърпеливо.

— Определено ще вечеряме. Защото съм гладен. Няма да мръдна от това сепаре, докато не се нахраня.

Берил въздъхна примирено и взе менюто.

— Е, въпросът е приключен. Стомахът на Джорди си каза думата.

Телефонът на Амиел Фош иззвъня точно в седем и петнайсет.

— Имам нова задача за теб — каза гласът от другия край на линията. — Спешна е. Може би този път ще я свършиш успешно.

Критиката го ужили и Амиел Фош, който имаше двацет и пет годишен опит в бизнеса, с усилие си наложи да премълчи. Човекът от другата страна държеше парите; можеше да си позволи да нанася обиди. Фош трябваше да мисли за пенсионирането си. Услугите му се търсеха рядко напоследък. В края на краищата с възрастта рефлексите отслабват.

Фош се овладя и тихо отвърна:

— Поставих устройството както ми нареди. Бомбата избухна в определеното време.

— И само вдигна голям шум. Мишената е почти незасегната.

— Тя направи нещо непредвидено. Човек не може да контролира подобни неща.

— Да се надяваме, че този път нещата ще са под контрол.

— Какво е името?

— Имената са две. Брат и сестра, Берил и Джордан Тависток. Отседнали са в „Риц“. Искам да знам къде ходят. С кого се срещат.

— Нищо повече?

— Засега само наблюдение. Но нещата могат да се променят във всеки един момент. С малко късмет, може просто да се обърнат и да хукнат обратно към къщи в Англия.

— А ако не го сторят?

— Тогава ще предприемем по-нататъшни действия.

— А госпожа Сейнт Пиер? Искаш ли да опитам отново?

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Не — дойде най-последно отговорът. — Тя може да почака. Засега двамата Тависток са на първо място.

По време на вечерята, която се състоеше от варена съомга и патица в малинов сос, Берил и Ричард размениха множество въпроси и отговори. Ричард, който бе майстор в словесните двубои, разкри доста малка част от личния си живот. Бе роден и израснал в Кънектикът. Баща му, пенсиониран полицаи, беше все още жив. След като завършил Принстън, той се присъединил към Държавния департамент на САЩ и работил като държавен служител в посолства по целия свят. Преди пет години напуснал правителствената служба и започнал бизнес като консултант по охраната. Родила се фирмата „Сахаров и Улф“ със седалище във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Именно това ме доведе в Англия миналата седмица — завърши той. — Няколко американски фирми поискаха охрана за служителите си по време на семинара. Бях нает като консултант.

— И с това се изчерпваше работата ти в Лондон, така ли? — попита Берил.

— Точно така. Докато не получих поканата на Хю да дойда в Четуайнд. — Той срещна погледа ѝ.

Откровеността му я обезпокои. Дали казва истината, или си измисля? А може би по малко и от двете. Краткият реалистичен разказ за кариерата му ѝ се стори репетиран, но пък нямаше и начин да не е. Хората в разузнавателния бизнес винаги имаха готова история за живота си, запаметена до най-дребните детайли, фактите гладко се съчетаваха с измислиците. Какво всъщност знаеше за него? Само че се усмихва охотно, смее се охотно. Похапва добре и пие кафето си чисто.

И беше силно, безумно привлечена от него.

След вечеря той предложи да ги откара обратно до „Риц“. Джордан се настани на задната седалка, Берил седна отпред — точно до Ричард. Поглеждаше го от време на време, докато пътуваха по булевард „Сен Жермен“ към Сена. Дори трафикът, невероятно натоварен и шумен, не бе в състояние да го смути. На един светофар той се извърна да я погледне и този единствен поглед накара сърцето ѝ да подскочи.

Той спокойно насочи вниманието си обратно към пътя.

— Все още е рано — подхвърли. — Сигурна ли си, че искаш да се върнеш в хотела?

— Какъв избор имам?

— Разходка с кола. Или пеша. Каквото искаш. В края на краищата си в Париж. Защо да не се възползваш? — Той посегна да превключи скоростите и ръката му леко докосна коляното ѝ. Тръпка премина по тялото ѝ — като сладко предчувствие за предстояща наслада.

„Той ме изкушава. Омайва ме с всички тези възможности. А може би е от виното? Какво лошо има в една малка разходка, малко свеж въздух?“

— Какво ще кажеш, Джорди? — подхвърли тя през рамо. — Ходи ли ти се на разходка?

В отговор се дочу силно хъркане.

Берил се обърна и с изумление установи, че брат ѝ се е изтегнал на задната седалка. Безсънната нощ и двете чаши вино на вечеря си бяха казали думата.

— Предполагам, отговорът е отрицателен — засмя се тя.

— Какво ще кажеш да излезем само двамата?

Поканата, изречена съвсем тихо, я накара отново да потръпне. В края на краищата съм в Париж, помисли си тя.

— Кратка разходка — съгласи се. — Но първо да сложим Джорди в леглото.

— Камериерът е на вашите услуги — засмя се Ричард. — Първа спирка, хотел „Риц“.

Джордан продължи да хърка по целия път до хотела.

Влязоха в Тюйлери, разходка, която ги поведе по чакълеста пътека сред някогашния парк, покрай статуите, които изглеждаха призрачно бели под уличните лампи.

— И ето ни отново на разходка, този път в друг парк — подхвърли Ричард. — Само да можехме да намерим лабиринт с хубава малка каменна пейка в центъра.

— Защо? — попита тя с усмивка. — Надяваш се на повторение на сценария?

— С малко по-различен край. Знаеш ли, след като ме остави там, ми трябваша цели пет минути да открия пътя към изхода.

— Знам — засмя се тя. — Чаках те при вратата, броях минутите. Пет минути не беше зле всъщност. Но други мъже са се справяли и по-добре.

— Значи така пресяваш мъжете. Ти си сиренето в лабиринта...

— А ти беше плъхът.

И двамата се разсмяха, звукът отекна в нощния въздух.

— И постижението ми беше просто... приемливо? — попита той.

— Средна работа.

Той приближи към нея, усмивката му проблесна в мрака.

— Значи малко по-добро от приемливо?

— Склонна съм да преразгледам преценката си. Все пак беше тъмно...

— Да, наистина.

Мъжът приближи още повече и тя вдигна глава, за да срещне погледа му. Бе толкова близо, че почти усещаше топлината на тялото му.

— Беше много тъмно — прошепна той.

— И може би си загубил ориентация?

— Напълно.

— А аз ти изиграх гаден номер...

— За който ще бъдеш строго наказана.

Той обхвана лицето ѝ. Вкусът на устните му я накара да потръпне от удоволствие. Ако това е наказанието ми, помисли си Берил, о, нека отново извърша престъплението... Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, целувката му стана по-жадна. Краката ѝ се подкосиха, ала мъжът я държеше здраво в прегръдките си. Целувките му бяха опасни, той също приближаваше към ръба на пропастта. Ала не я беше грижа — беше готова да скочи.

И изведнъж, без никакво предупреждение, той застина. Както я целуваше, ръцете му в миг се сковаха. Той не се отдръпна. Макар да усети как цялото му тяло се напрегна, той я задържа в прегръдките си. Устните му се плъзнаха към ухото ѝ.

— Тръгни бавно — прошепна мъжът. — Към площад „Конкорд“.

— Какво?

— Просто върви. Без да бързаш. Ще държа ръката ти.

Тя се вгледа в лицето му и въпреки тъмнината зърна напрегнатото му изражение. Сподави въпросите си и му позволи да я хване за ръка. Обърнаха се и нехайно тръгнаха към площад „Конкорд“. Не ѝ даде никакво обяснение, ала от начина, по който бе стиснал ръката ѝ, тя се досети, че нещо не е наред, че това не беше игра. Като двойка влюбени те продължиха разходката си през парка, покрай лехите с цветя, тънещи в сенките, покрай статуите, подредени в прозрачни конфигурации. Постепенно тя долови звуците: далечния грохот на уличното движение, вятърът в дърветата, скърцането на чакъла под обувките им...

И стъпките, следващи ги някъде отзад.

Тя уплашено се вкопчи в ръката му. Лекото успокоително стискане на пръстите му бе достатъчно, за да смекчи страха ѝ. Познавам този мъж само от един ден, помисли си тя, а вече чувствам, че мога да разчитам на него.

Ричард почти незабележимо ускори крачка. Стъпките продължаваха да ги следват. Завиха надясно и прекосиха парка към улица „Риволи“. Шумът от уличното движение се усили, заглушавайки стъпките на преследвача им. Сега ставаше най-опасно — вече излизаха

от тъмнината и преследвачът им вероятно съзираше последната си възможност за действие. Улицата пред тях бе ярко осветена. Ще успеем, ако се затичаме, помисли си Берил. Спринт между дърветата и ще бъдем в безопасност, заобиколени от хора. Тя се подготви да побегне, очаквайки знак от Ричард.

Ала той не предприе никакви изненадващи ходове. Не го стори и преследвачът им. Ръка за ръка двамата с Ричард нехайно излязоха под лампите на улица „Риволи“. Едва когато се присъединиха към пешеходците, сърцето на Берил забави ударите си. Тук сме в безопасност, помисли си тя. Никой не би се осмелил да ги нападне на оживената улица. Хвърли поглед към лицето на Ричард и осъзна, че е все още напрегнат.

Прекосиха улицата и извървяха още една пресечка.

— Спри за малко — тихо рече той. — Загледай се продължително в онази витрина.

Двамата спряха пред един магазин за шоколадови изделия. На витрината бяха изложени изкусителни лакомства: малинов крем, кокосови сладкиши, локум. Вътре в магазина се виждаше млада жена, която топеше пресни ягоди в течен шоколад.

— Какво чакаме? — прошепна Берил.

— Да видим какво ще стане.

Тя се взря във витрината и зърна отраженията на хората, минаващи зад гърба им. Двойка, хваната за ръце. Трима студенти с раници. Семейство с четири деца.

— Да тръгваме — нареди Ричард.

Насочиха се на запад от улица „Риволи“, като отново забавиха крачка. Изведнъж мъжът рязко я дръпна надясно към една пресечка.

— Бягай! — нареди.

Двамата хукнаха. Завиха още веднъж надясно, излязоха на Монтабор и се прислониха под една арка. Както бяха сгушени в сянката, той я привлече към себе си и я притисна толкова плътно, че Берил долови ударите на сърцето му, усети дъха му върху челото си. Зачакаха.

Само след секунди по улицата отекнаха тичащи стъпки. Звукът приближи, забави се, спря. Сетне всичко потъна в тишина. Твърде ужасена, за да погледне, Берил леко помръдна в прегръдките на

Ричард, колкото да види как една сянка се плъзна покрай арката. Стъпките продължиха надолу по улицата и заглъхнаха.

Ричард хвърли поглед нагоре по улицата, сетне леко дръпна Берил за ръката.

— Чисто е — прошепна. — Да се махаме оттук.

Излязоха на улица „Кастильоне“ и не спряха да тичат, докато не стигнаха обратно до хотела. Едва когато вече бяха в безопасност в апартамента ѝ и той заключи вратата, Берил възвърна способността си да говори.

— Какво се случи там? — настойчиво попита тя.

— Не съм сигурен — поклати глава Ричард.

— Смяташ ли, че възнамеряваше да ни ограби? — Тя приближи към телефона. — Ще се обадя в полицията...

— Нямахше намерение да ни ограбва.

— Какво? — Тя се извърна и се намръщи.

— Помисли. Дори на улица „Риволи“, където имаше толкова много хора, той не спря да ни следи. Всеки крадец би се отказал и би се върнал в парка. Да си намери нова жертва. Но той не го стори. Остана с нас.

— Аз дори не го видях! Откъде знаеш, че изобщо имаше...

— Мъж на средна възраст. Нисък, набит. Невзрачно лице, което не се запомня.

Тя раздражено се втренчи в него.

— Какво искаш да кажеш, Ричард? Че е следял именно нас двамата?

— Да.

— Но защо някой ще ни следи?

— Бих могъл да ти задам същия въпрос.

— Никой не се интересува от мен.

— Помисли. За причината, която те доведе в Париж.

— Обикновен семеен въпрос.

— Очевидно не е, след като някакви странни типове те следят из целия град.

— Откъде да знам, че не е следял теб? В крайна сметка ти си този, който работи за ЦРУ!

— Поправка. Работя за себе си.

— О, престани да ми пробутваш тия глупости! Та аз все едно съм израсла в МИБ! Такива като теб ги подушвам от километри!

— Така ли? — Той повдигна вежда. — И не те ли плаши миризмата?

— Вероятно би трябвало.

Той обиколи стаята като животно, застанало нащрек, затвори прозорците, спусна завесите.

— Тъй като очевидно не мога да заблудя прекалено чувствителния ти нос, ще си призная. Служебните ми задължения имат малко по-широк обхват, отколкото споменах.

— Смаяна съм.

— Но въпреки това съм убеден, че мъжът следеше теб.

— Защо някой ще ме следи?

— Защото копаяш в минно поле. Берил, ти не разбираш. Когато родителите ти бяха убити, ставаше дума за нещо повече от поредния сексуален скандал.

— Чакай малко. — Тя приближи към него, без да откъсва поглед от лицето му. — Какво знаеш за това?

— Знаех, че идвате в Париж.

— Кой ти каза?

— Клод Домие. Обади ми се в Лондон. Каза, че Хю бил разтревожен. Че някой трябва да наглежда теб и Джордан.

— Значи ти си нашата бавачка?

— Може да се каже — засмя се той.

— А какво знаеш за майка ми и баща ми?

От последвалото мълчание й стана ясно, че той обмисля отговора си, претегля последиците от това, което щеше да изрече. Беше сигурна, че ще я излъже.

Вместо това той я изненада с истината.

— Познавах и двамата — рече. — Бях в Париж, когато се случи всичко това.

Разкритието я смая. Тя нито за миг не се усъмни, че това е истината — защо би си измислил подобна история?

— Това беше първото ми назначение — продължи мъжът. — Смятах, че съм имал невероятен късмет да ми се падне Париж. Обикновено първия път те изпращат в някоя гъмжаща от насекоми джунгла в забравено от Бога място. Но на мен се падна Париж. И

именно тук се запознах с Маделин и Бърнард. — Той уморено се отпусна на близкия стол. — Изумително е колко много приличаш на нея — добави, като се взираше в лицето на Берил. — Същите зелени очи, същата черна коса. Тя я прибираше на кок. Ала отделни кичури се измъкваха и падаха свободно по шията ѝ... — Той се усмихна при спомена. — Бърнард беше луд по нея. Както и всички мъже, които я познаваха.

— А ти?

— Аз бях едва на двайсет и две. Тя беше най-обаятелната жена, която бях срещал. — Той улови погледа ѝ и тихо добави: — Ала тогава не бях виждал дъщеря ѝ.

Взираха се един в друг и Берил усети как нишките на желанието я теглят към него. Към мъжа, чиито целувки я опияняваха, чието докосване можеше да стопи и камък. Мъж, който не бе откровен с нея от самото начало.

„Уморих се от тайни, уморих се да опитвам да отделя истината от полуистините. А с този мъж никога няма да бъде сигурна.“

Тя рязко пристъпи към вратата.

— Щом не можем да бъдем честни един към друг, няма никакъв смисъл да бъдем заедно — заяви твърдо. — Така че по-добре да си кажем лека нощ. И сбогом.

— Не мисля така.

— Моля? — Тя се извърна към него и се намръщи.

— Не съм готов да кажа сбогом. Не и когато знам, че те следяха.

— Загрижен си за благополучието ми, така ли?

— А не трябва ли?

— Умея да се грижа за себе си.

— Намираш се в непознат град. Всичко може да се случи...

— Не съм съвсем сама. — Тя прекоси стаята към междинната врата, водеща към апартамента на Джордан. Отвори я и извика: — Събуди се, Джорди! Имам нужда от братска помощ.

Отговор не последва.

— Джорди? — извика тя.

— Телохраниителят ти е в пълна готовност, нали? — подхвърли Ричард.

Берил раздражено перна ключа на лампата и смаяно премига на внезапно блесналата светлина. Леглото на Джордан беше празно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Онази жена отново се е втренила в мен.“

Джордан разбърка захарта в капучиното си и нехайно хвърли поглед към блондинката, която седеше през три маси от него. Тя моментално отмести очи. Привлекателна е, отбеляза той. Около двайсет и пет годишна, със стройна атлетична фигура. Никакви пищни форми. Косата ѝ бе съвсем късо подстригана, немирни кичури падаха върху челото ѝ. Бе облечена с черен пуловер, черна пола, черни чорапи. Мода или камуфлаж? Той отмести поглед към улицата и вечерния парад от пешеходци. С крайчеца на окото си забеляза, че жената отново гледа към него. При обичайни обстоятелства би се почувствал поласкан задето е център на такова настойчиво наблюдение. Ала нещо в тази жена го притесняваше. Не може ли един мъж да се поразходи из улиците на Париж, без да бъде преследван от кръвожадни жени?

Досега всичко бе толкова приятно. Минути след като изпрати Берил и Ричард на разходка, той се измъкна от хотелската си стая, за да потърси подходящо напоително местенце. Разходи се по площад „Вендом“, посети музикалната зала „Олимпия“, сетне се отби на среднощна закуска в кафене „Де ла Пакс“ — какъв по-хубав начин да прекараш първата си нощ в Париж?

Но май беше време да се прибира.

Той довърши капучиното си, плати и тръгна към улица „Де ла Пакс“. Половин пресечка му стигаше, за да забележи, че жената в черно го следи. Бе спрял пред една витрина и разглеждаше изложените мъжки костюми, когато зърна руса глава, отразена в стъклото. Извърна се и я зърна от другата страна на улицата, втренила във витрината. Магазин за бельо, отбеляза той. Съдейки по останалата част от облеклото ѝ, без съмнение би избрала черни бикини.

Джордан продължи да върви към площад „Вендом“. От другата страна на улицата, жената вървеше редом с него.

Започва да става досадно, помисли си той. Ако иска да флиртува, защо просто не приближи и не изпърха с мигли? Би оценил директния подход. Беше честен и пряк, а той обичаше откровените жени. Ала тая работа със следенето го изнервяше.

Измина още половин пресечка. Жената също.

Джордан спря и се престори, че разглежда друга витрина. Блондинката стори същото. Това е нелепо, помисли си той. Няма да търпя подобни глупости. Прекоси улицата и приближи право към жената.

— Госпожице? — рече.

Тя се извърна и го изгледа стреснато. Очевидно не бе очаквала сблъсък лице в лице.

— Госпожице, мога ли да попитам защо ме следите?

Тя отвори уста и отново я затвори, като не откъсваше от него огромните си сиви очи. Доста красиви очи, отбеляза той.

— Може би не ме разбирате. Говорите ли английски? — попита той на френски.

— Да — промълви тя. — Говоря английски.

— Тогава може би ще ми обясните защо ме следите.

— Но аз не ви следя.

— Напротив.

— Не е вярно! — Тя огледа улицата. — Просто се разхождам. Също като вас.

— Следвате всяка моя стъпка. Спирате, където спирам аз. Следите всяко мое движение.

— Това е абсурдно. — Тя се опомни и очите ѝ гневно проблеснаха. Дали гневът бе истински или престорен? Не можеше да бъде сигурен. — Изобщо не се интересувам от вас, господине! Явно си въобразявате разни неща.

— Така ли?

В отговор тя се завъртя и закричи към улица „Де ла Пакс“.

— Не мисля, че си въобразявам! — извика той след нея.

— Всички англичани сте еднакви! — подхвърли тя през рамо.

Джордан я проследи как гневно се отдалечава и се зачуди дали не си е направил прибързани заключения. Ако беше така, очевидно бе станал за смях! Жената зави зад ъгъла и изчезна. За миг изпита леко

съжаление. В края на краищата тя бе доста привлекателна. Прекрасни сиви очи, страхотни крака.

Е, добре.

Той се обърна и продължи пътя си към площад „Вендом“ и хотела. Едва когато достигна входа на „Риц“, шестото му чувство се обади отново. Той спря и хвърли поглед назад. Забеляза леко движение под една отдалечена арка и зърна руса глава, миг преди да се скрие в сянката.

Жената все още го следеше.

Домие вдигна телефона на петото позвъняване.

— Ало?

— Клод, аз съм — каза Ричард. — Опашка ли си ни пуснал?

Последва мълчание, сетне Клод рече:

— Предпазна мярка, приятелю. Нищо повече.

— Защита? Или наблюдение?

— Защита, естествено! Услуга на Хю...

— Е, доста ни изплаши. Можеше поне да ме предупредиш. — Ричард хвърли поглед към Берил, която тревожно крачеше из хотелската стая. Не беше признала, ала той се досещаше, че е разтърсена и въпреки всички остри реплики и опити да го изхвърли от апартамента си, изпитваше облекчение, че е останал. — Още нещо — рече той на Домие, — май се разминахме с Джордан.

— Разминахте се?

— Няма го в апартамента му. Оставихме го тук преди часове. Изчезнал е.

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Това е обезпокоително — рече Домие.

— Твоите хора имат ли представа къде е?

— Агентът ми още не е докладвал. Очаквам я да ми се обади след...

— Нея? — прекъсна го Ричард.

— Не е най-опитният ни оперативен работник, признавам. Но е доста способна.

— Тази вечер ни следеше мъж.

Домие се разсмя.

— Ричард, разочарован съм! Смятах, че ти най-добре от всички можеш да правиш разлика.

— Отлично мога да правя разлика!

— При Колет няма никакво съмнение. Двайсет и шест годишна, доста красива. Русокоса.

— Беше мъж, Клод.

— Видя ли лицето?

— Не много ясно. Но беше нисък, набит...

— Колет е около метър и шейсет и пет, стройна.

— Не беше тя.

Домие отново замълча.

— Това е обезпокоително — заключи. — Не е бил от нашите хора...

Ричард внезапно се завъртя към вратата. Някой чукаше. Берил застина и уплашено се взря в него.

— Ще ти се обадя пак, Клод — прошепна Ричард в слушалката и внимателно затвори.

На вратата отново се почука, този път по-силно.

— Попитай кой е — прошепна той.

— Кой е? — с треперещ глас извика Берил.

— Облечена ли си? — беше отговорът. — Или да дойда сутринта?

— Джордан! — с облекчение извика Берил и се втурна да отвори вратата. — Къде беше?

Брат й влезе, русата му коса бе разрошена от нощния вятър. Зърна Ричард и спря.

— Извинявайте. Ако прекъсвам нещо...

— Нищо подобно — сопна се Берил. Заключи вратата и се обърна към брат си. — Разтревожихме се за теб.

— Просто излязох на разходка.

— Можеше да ми оставиш бележка!

— Защо? Бях в квартала. — Джордан се отпусна на един стол. — Прекарах доста приятна вечер, докато една жена не започна да ме следи.

— Жена? — изненадано попита Ричард.

— Доста хубава. Но не беше мой тип. Прекалено вампиреста за моя вкус.

— Руса ли беше? — попита Ричард. — Около метър и шейсет и пет? На около двайсет и пет?

Джордан изумено поклати глава.

— Още малко и ще ми кажеш как се казва.

— Колет.

— Това някакъв нов номер ли е, Ричард? — разсмя се Джордан.
— Или си ясновидец?

— Тя е агент на френското разузнаване — отвърна Ричард. — Защитно наблюдение, това е всичко.

Берил въздъхна с облекчение.

— Значи затова ни следяха. А ти ме уплаши до смърт.

— И с право. Мъжът, който ни следеше, не работи за Домие.

— Но нали каза...

— Домие е прикрепил само един агент за наблюдение тази вечер.
Тази Колет. Очевидно е останала с Джордан.

— Тогава кой следеше нас? — попита Берил.

— Не зная.

Настъпи тишина. Сетне Джордан попита:

— Пропускам ли нещо? Всички сме били следени, така ли? И кога Ричард се присъедини към забавлението?

— Ричард не е бил напълно откровен с нас — поясни Берил.

— За кое?

— Пропуснал е да спомене, че е бил тук в Париж през хиляда деветстотин седемдесет и трета година. Познавал е мама и татко.

Джордан стрелна с поглед Ричард.

— Затова ли си тук сега? — тихо попита той. — За да ни попречиш да научим истината?

— Не — отвърна Ричард. — Тук съм, за да се погрижа да не загинете заради истината.

— Възможно ли е истината да е толкова опасна?

— Разтревожила е някого дотолкова, че да го принуди да ви следи.

— Значи не вярваш, че е било просто убийство и самоубийство — отбеляза Джордан.

— Ако беше толкова просто... ако ставаше дума само за това, че Бърнард е застрелял Маделин и после се е самоубил, никой нямаше да

го е грижа след всички тези години. Ала някой очевидно го е грижа. И той — или тя — наблюдава отблизо всичките ви действия.

Берил, странно мълчалива, седна на леглото. Косата ѝ, прибрана с шноли, се бе измъкнала и отделни кичури падаха по шията ѝ. Ричард бе поразен от свръхестествената ѝ прилика с Маделин. Дължеше се на прическата и роклята от копринено моаре. Едва сега разпозна роклята — беше на майка ѝ. Тръсна глава, за да прогони усещането, че се взира в привидение.

Реши, че беше време да каже истината и цялата истина.

— Никога не съм го вярвал — заяви той. — Нито за секунда не съм смятал, че Бърнард е дръпнал спусъка.

Берил бавно вдигна поглед към него. Той прочете в очите ѝ враждебност, недоверие, прииска му се да протегне ръка, да я накара да му повярва. Ала тя едва ли някога щеше да му се довери.

— Щом не той е дръпнал спусъка, тогава кой го е сторил? — попита младата жена.

Ричард приближи до леглото. Нежно докосна лицето ѝ.

— Не зная — отвърна. — Но ще ви помогна да разберем.

След като Ричард си тръгна, Берил се обърна към брат си.

— Нямам му доверие — заяви тя. — Прекалено много пъти ни излъга.

— Не бих казал, че ни е излъгал — изтъкна Джордан. — Просто скри някои факти.

— О, добре. Удобничко пропусна да спомене, че е познавал мама и татко. Че е бил тук в Париж по време на тяхната смърт. Джорди, възможно е дори той да е дръпнал спусъка!

— Струва ми се твърде близък с Домие.

— И какво от това?

— Чичо Хю има доверие на Домие.

— Което означава, че трябва да имаме доверие на Ричард Улф?
— Тя поклати глава и се разсмя. — О, Джорди, явно си по-изтощен, отколкото предполагаш.

— А ти явно си по-увлечена, отколкото предполагаш. — Той се прозя и прекоси стаята към своя апартамент.

— Какво означава това?

— Само че чувствата ти към този мъж са горещи и силни. Защото упорито и непрестанно се бориш с тях.

Тя го последва до междинната врата.
— Горещи? — повтори невярващо. — Силни?
— Ето, виждаш ли? — Той имитира учестено дишане и се ухили.
— Приятни сънища, сестричке. Радвам се, че отново си в обръщение.
И затвори вратата пред смаяното ѝ лице.

Когато Ричард пристигна в апартамента на Домие, завари французина все още буден, ала вече облечен в халат и чехли. Последните доклади за експлозията в жилището на Сейнт Пиер бяха пръснати върху кухненската маса заедно с чиния с наденичка и чаша мляко. Четирийсет години във френското разузнаване не бяха променили предпочитанията му да работи в близост до хладилника.

Домие махна към докладите.

— Всичко това си остава загадка за мен. Експлозив „Семтекс“ поставен под леглото. Детонатор с таймер, нагласен за девет и десет, точно времето, по което семейство Сейнт Пиер са щели да гледат любимия сериал на Мари. Налице са всички условия, за да се стигне до заключението, че става дума за работа на вътрешен човек, като изключим една фрапираща грешка — Филип беше в Англия. — Той погледна Ричард. — Не ти ли се струва невъобразим гаф?

— Терористите обикновено не правят подобни глупави грешки — призна Ричард. — Може би са го планирали само като предупреждение. „Можем да ви стигнем, ако искаме“, нещо такова.

— Все още нямам никаква информация за тази „Космическа солидарност“. — Домие уморено прокара пръсти през косата си. — Разследването е в задънена улица.

— Тогава вероятно ще можеш да обърнеш внимание на моя малък проблем.

— Проблем? А, да. Двамата Тависток. — Домие се облегна и се усмихна. — Не можеш да се справиш с племенницата на Хю, така ли, Ричард?

— Някой друг определено ни следеше тази вечер. Не твоята агентка Колет. Можеш ли да откриеш кой е бил?

— Дай ми нещо, за което да се захвана — рече Домие. — Мъж на средна възраст, нисък и набит, това нищо не ми говори. Може да е бил нает от всекиго.

— Бил е някой, който е знаел, че пристигат в Париж.

— Знам, че Хю е казал на семейство Вейн. Те, на свой ред, може да са го споменали пред другите. Кой друг беше в Четуайнд?

Ричард си припомни празненството в нощта, когато Реджи бе проявил недискретност. Проклет да е Реджи Вейн и слабостта му към алкохола. Именно тя бе станала причина за тази катастрофа. Прекалено много чаши с шампанско и езикът му се беше развързал. И все пак Ричард съзнаваше, че не може да изпита неприязън към стария бърбивец. Горкият Реджи бе съвсем безобиден; за нищо на света не би навредил на Берил. Очевидно бе, че я обожава като собствена дъщеря.

— Имаше много хора, с които семейство Вейн може да са говорили — каза Ричард. — Филип Сейнт Пиер. Нина и Антъни. Може би има и други.

— Значи става дума за много хора — въздъхна Домие.

— Списъкът е доста дълъг — призна Ричард.

— Дали това е добра идея, Ричард? — тихо попита Домие. — Преди време, ако си спомняш, ни попречиха да разберем истината.

Възможно ли бе да не помни? С изумление бе прочел заповедта от Вашингтон: „Прекратете разследването“. Клод бе получил подобна заповед от своя началник във френското разузнаване. В резултат търсенето на Делфи и нарушението на секретността на НАТО бе внезапно спряно. Нямаше обяснение, не бяха изтъкнати причини, но Ричард имаше свои собствени подозрения. Съвсем ясно бе, че във Вашингтон бяха стигнали до истината и се бояха от последиците при нейното разгласяване.

Месец по-късно, когато американският посланик Стивън Съдърланд скочи от един парижки мост, Ричард реши, че подозренията му са се потвърдили. Съдърланд заемаше политически пост; разобличаването му като вражески шпионин би хвърлило сянка върху самия президент. Двойният агент така и не бе официално разкрит. Наместо това Бърнард Тависток бе посмъртно изобличен като Делфи. Много удобно осъден и признат за виновен, помисли си Ричард. Защо да не хвърлим вината върху Тависток? Един мъртвец не може да отхвърли обвиненията. И ето че сега, двамайсет години по-късно, призракът на Делфи се завръща, за да ме преследва.

Изпълнен с възобновена решимост, Ричард стана от стола.

— Този път ще го открия, Клод — заяви той. — И никаква заповед от Вашингтон няма да ме спре.

— Двайсет години са доста време. Изчезнали са доказателства. Политиката се е променила.

— Едно нещо не се е променило — виновната страна. Ами ако сме сгрешили? Ако двойният агент не е бил Съдърланд? Тогава Делфи може да е още жив. И все още да действа.

— И вероятно е силно, силно разтревожен — добави Домие.

На следващата сутрин Берил се събуди, когато Ричард почука на вратата ѝ. Тя премига изумено, когато ѝ подаде хартиен плик, от който се носеше ароматът на прясно изпечени кроасани.

— Закуска — обяви мъжът. — Можеш да хапнеш в колата. Джордан вече чака долу.

— Чака ли? Какво?

— Да се облечеш. Най-добре побързай. Срещата ни е за осем часа.

Все още объркана, тя отметна разрошената си коса.

— Не си спомням да съм уговаряла срещи за тази сутрин.

— Аз я уговорих. Имаме голям късмет, като се вземе предвид, че човекът не се среща с много хора напоследък. Съпругата му не позволява.

— Чия съпруга?

— На главен инспектор Брусар. Детективът, който е бил натоварен с разследването на смъртта на родителите ти. — Ричард замълча за момент. — Искаш да говориш с него, нали?

„Той знае, че искам“, помисли си Берил и пристегна копирения си халат. „Този път съм в доста неизгодно положение. Още не съм се събудила, а той вече е във вихъра си. И откога Джордан стана такъв ранобудник?“ Брат ѝ почти никога не се измъкваше от леглото преди осем.

— Не е задължително да идваш — подхвърли Ричард и се отправи към вратата. — Двамата с Джордан можем да...

— Дай ми десет минути! — сопна се тя и затвори вратата след него.

Успя да слезе точно след девет минути.

Ричард подкара колата с увереността на човек, който познава прекрасно парижките улици. Прекосиха Сена и се отправиха на юг по оживените булеварди. Трафикът бе също тъй безумен, както в Лондон, помисли си Берил, загледана в множеството автобуси и таксита. Слава богу, че той е зад волана.

Тя довърши кроасана си и махна трохите от папката, която лежеше в скута ѝ. В нея бе докладът, подписан от инспектор Брусар преди двайсет години. Тя се зачуди доколко ли мъжът си спомня случая. След толкова много време подробностите със сигурност се сливаха при толкова много разследвани убийства в кариерата му. Ала винаги съществуваше възможност да е запомнил някой дребен детайл, за който не е споменал в доклада си.

— Ти срещал ли си се с Брусар? — обърна се тя към Ричард.

— Запознахме се в хода на разследването. Когато бях разпитан от полицията.

— Разпитвали са и теб? Защо?

— Говориха с всички познати на родителите ти.

— Не видях името ти в полицейския доклад.

— Няколко имена не фигурират в този доклад.

— Кои например?

— Филип Сейнт Пиер. Посланик Съдърланд.

— Съпругът на Нина?

Ричард кимна.

— Това бяха известни в политиката имена. Сейнт Пиер работеше във Финансовото министерство и беше близък приятел на премиера. Съдърланд бе посланик на Съединените щати. Никой от тях не бе заподозрян, така че имената им не бяха включени в официалния доклад.

— Което означава, че добрият инспектор е защитил висшестоящите властници?

— По-скоро е проявил дискретност.

— Защо твоето име не фигурира в доклада?

— Бях дребна риба, помолиха ме да дам мнение за брака на родителите ти. Дали са се карали, дали са изглеждали нещастни, това беше всичко. Бях доста далеч в периферията.

Тя докосна папката в скута си.

— Каж ми тогава, защо се замесваш сега?

— Защото двамата с Джордан сте замесени. Защото Клод Домие ме помоли да се грижа за вас. — Той я погледна и тихо добави: — И защото го дължа на баща ти. Той беше... добър човек.

Берил си помисли, че Ричард ще каже още нещо, ала той се извърна и се загледа напред в пътя.

— Улф, знаеш ли, че ни следят? — попита Джордан, който седеше отзад.

— Какво? — Берил се извърна и огледа движението зад тях. — Коя кола?

— Синьото пежо. През две коли.

— Виждам го — отвърна Ричард. — Следи ни по целия път от хотела.

— Знаел си, че колата е зад нас през цялото време? — попита Берил. — И през ум не ти мина да ни кажеш?

— Очаквах го. Огледай хубаво шофьора, Джордан. Руса коса, слънчеви очила. Определено е жена.

Джордан се разсмя.

— Моята малка вампирка в черно. Колет.

Ричард кимна.

— Приятелка.

— Откъде може да сме сигурни? — попита Берил.

— Защото е агент на Домие. Което я прави защитник, а не заплаха. — Ричард зави по булевард „Распайл“. Секунда по-късно намери място за паркиране и спря до тротоара. — Всъщност би могла да наглежда колата, докато сме вътре.

Берил погледна голямата тухлена сграда от другата страна на улицата. Над входната арка имаше надпис: „Дом за възстановяване“.

— Какво е това място?

— Старчески дом.

— Тук ли живее инспектор Брусар?

— От години е тук — отвърна Ричард и със съжаление се загледа в сградата. — Настанен е почти веднага след инсулта.

Съдейки по снимката на стената на стаята, бившият главен инспектор Брусар навремето е бил внушителен мъж. На снимката се виждаше пълен французин с мустаци и буйна коса, която напомняше

лъвска грива. Бе застанал с царствена осанка на стълбите пред едно парижко полицейско управление.

Имаше почти нищожна прилика със съсухреното създание с наполовина парализирано тяло, подпряно на възглавници в леглото.

Госпожа Брусар се суетеше из стаята и през цялото време говореше с прецизната граматика на бивша учителка по английски. Разпуха възглавницата на мъжа си, среса косата му, избърса слюнката от устата му.

— Спомня си всичко — настоя тя. — Всички случаи, всички имена. Но не може да говори, не може да държи химикалка. И именно това го изпълва с раздразнение! Затова не позволявам да приема посетители. Толкова силно му се иска да говори, а не може да оформя думите. Само от време на време успява, и то с някои. И това го разстройва! Понякога стене дни наред след посещение от приятели. — Тя приближи към горната част на леглото и застана като ангел-пазител. — Може да му зададете само няколко въпроса. И ако се разстрои, трябва незабавно да си тръгнете.

— Разбираме — каза Ричард. Той дръпна един стол и се настани до леглото. Под погледите на Берил и Джордан, извади полицейския доклад и бавно нареди върху завивките снимките от местопрестъплението, за да може Брусар да ги види. — Зная, че не можете да говорите — рече той, — но искам да ги погледнете. Кимнете, ако си спомняте случая.

Госпожа Брусар преведе на съпруга си. Той се взря в първата снимка — ужасяващата картина на мъртвите Маделин и Бърнард. Лежаха като влюбени сред локва кръв. Бърнард непохватно докосна снимката, пръстите му се задържаха върху лицето на Маделин. Устните му оформиха прошепната дума.

— Какво каза? — попита Ричард.

— Красива жена — отвърна госпожа Брусар. — Виждате ли? Наистина си спомня.

Старецът вече разглеждаше другите снимки, лявата му ръка започна да трепери от безсилие. Устните му безпомощно помръдваха и отронваха единствено недоволно ръмжене. Госпожа Брусар се наведе напред, опитвайки се да разбере думите. Объркано поклати глава.

— Прочетохме доклада му — обади се Берил. — Онзи, който е написал преди двамайсет години. Заключение му е, че става дума за

убийство и самоубийство. Наистина ли го вярва?

Госпожа Брусар отново преведе.

Старецът вдигна поглед към Берил, за първи път зърна черната ѝ коса. На лицето му се изписа учудване, сетне сякаш го озари прозрение.

Съпругата му повтори въпроса. Вярва ли, че е било убийство и самоубийство.

Брусар бавно поклати глава.

— Разбира ли въпроса? — попита Джордан.

— Разбира се! — сопна се госпожа Брусар. — Казах ви, че разбира всичко.

Мъжът потупваше по една от снимките, сякаш се опитваше да посочи нещо. Съпругата му зададе въпрос на френски. Той само удари по-силно по снимката.

— Опитва се да посочи нещо ли? — попита Берил.

— Само ъгълче от една снимка — отвърна Ричард. — Вижда се подът и на него няма нищо. Празен е.

Тялото тяло на Брусар трепереше от усилието да заговори. Жена му отново се наведе напред в стремежа да разбере думите. Поклати глава.

— Струва ми се безсмислица.

— Какво казва? — попита Берил.

— Думата има много значения. Салфетка или кърпа. Не разбирам. — Тя взе кърпата за ръце от умивалника и я подаде на съпруга си, като го попита нещо на френски.

Той поклати глава и гневно отблъсна кърпата.

— Не разбирам какво има предвид — въздъхна госпожа Брусар.

— Може би аз ще разбера. — Той се наведе към Брусар. — За документи? — попита на френски.

Брусар въздъхна облекчено и падна върху възглавниците. Кимна уморено.

— Това се опитваше да каже — обясни Ричард. — Куфарче.

— Куфарче? — повтори Берил. — Смяташ ли, че има предвид онова със секретния доклад?

Ричард се намръщи към Брусар. Старецът бе изтощен, лицето му изглеждаше нездравно сиво на фона на белите чаршафи.

Госпожа Брусар погледна съпруга си и застана пред Ричард.

— Никакви въпроси повече, господин Улф! Погледнете го! Изцеден е — не може да ви каже нищо повече. Моля ви, трябва да си вървите.

Тя бързо ги избута от стаята в коридора. Покрай тях мина монахиня с поднос лекарства. В края на коридора една жена в инвалидна количка си пееше приспивни песни на френски.

— Госпожо Брусар, имаме още въпроси, но съпругът ви не може да отговори — рече Берил. — На доклада е отбелязано името на още един детектив, Етиен Гижур. Как можем да се свържем с него?

— Етиен? — изненадано я изгледа жената. — Искате да кажете, че не знаете?

— Какво да знаем?

— Той загина преди деветнайсет години. Беше блъснат от кола, докато пресичал улицата. — Тя тъжно поклати глава. — Не откриха шофьора.

Берил срещна шокирания поглед на Джордан; тя бе не по-малко втрещена от разкритието.

— Един последен въпрос — обади се Джордан. — Кога получи инсулт съпругът ви?

— През хиляда деветстотин седемдесет и четвърта.

— Също преди деветнайсет години?

Госпожа Брусар кимна.

— Такава трагедия за управлението! Първо инсултът на съпруга ми. А три месеца по-късно загубиха и Етиен. — Тя въздъхна и се обърна към стаята на мъжа си. — Е, такъв е животът, предполагам. И нищо не можем да направим, за да го променим...

Озовали се отново на улицата, тримата спряха за момент под слънчевите лъчи, опитвайки да се отърсят от потискащото въздействие на сградата.

— Ударил го и избягал? — рече Джордан. — Шофьорът не е бил заловен? Имам лошо предчувствие за това.

Берил вдигна поглед към арката.

— „Дом за възстановяване“ — промърмори саркастично. — На това място едва ли някой се възстановява. Тук по-скоро се умира. — Тя потрепери и се насочи към колата. — Хайде, да се махаме оттук.

Потеглиха на север към Сена. Пезото отново караше след тях, ала никой не му обръщаше внимание; френската агентка бе станала

неразделна част от живота — и действаше почти успокоително.

— Почакай, Улф — внезапно рече Джордан. — Остави ме на булевард „Сен Жермен“. Всъщност точно тук ще бъде чудесно.

Ричард спря до тротоара.

— Защо тук?

— Тъкмо минахме покрай едно кафене...

— О, Джордан — изстена Берил, — не ми казвай, че отново си гладен?

— Ще се срещнем в хотела — рече Джордан и слезе от колата. — Освен ако не искате да се присъедините към мен?

— За да те гледаме как ядеш? Благодаря, но ще откажа.

Джордан леко стисна сестра си за рамото и затвори вратата на колата.

— Ще хвана такси на връщане. Доскоро. — Махна им и пое надолу по булеварда, русата му коса блестеше на слънцето.

— Обратно в хотела ли? — тихо попита Ричард.

Тя го погледна. „Привличането постоянно тлее помежду ни“, помисли си. „Изкушението. Взирам се в очите му и изведнъж си спомням как се чувствам в безопасност в прегръдките му. Колко лесно е да му се доверя. И именно в това се крие опасността.“

— Не — рече тя, загледана право пред себе си. — Не още.

— Тогава накъде?

— Закарай ме на „Пигал“. Улица „Мирха“.

— Сигурна ли си, че искаш да отидеш там?

Тя кимна и погледна папката в скута си.

— Искам да видя мястото, където са намерили смъртта си.

Кафене „Юго“. Да, това беше мястото, помисли си Джордан, оглеждайки препълнените маси на открито, карираните покривки, армията от сервитьори, разносящи еспreso и капучино. Преди двайсет години Бърнард бе посетил същото кафене. Бе седнал да пие кафе. После бе платил сметката и си бе тръгнал, за да намери смъртта си в една сграда на „Пигал“. Всичко това Джордан бе научил от полицейския разпит на сервитьора. Но това се е случило толкова отдавна, помисли си Джордан. Човекът сигурно се е преместил на друга работа. И все пак, заслужаваше си да провери.

За негова изненада, откри, че Марио Касини все още работеше като сервитьор тук. Прехвърлил четирийсетте, с прошарена коса и лице, набръчкано от дългогодишното усмихване, Марио кимна и рече:

— Да, да. Разбира се, че си спомням. От полицията идваха да говорят с мен три-четири пъти. И всеки път аз им казвам същото нещо. Господин Тависток, той идва в кафене за кафе с мляко всяка сутрин. Понякога госпожата е с него. А, много красива.

— Но точно този ден не е била с него?

Марио поклати глава.

— Той идва сам. Сяда на онази маса там. — Той посочи една празна маса близо до тротоара, карираната покривка потрепваше от вятъра. — Той чака дълго госпожата.

— Ала тя не дойде?

— Не. После тя се обажда. Казва му да се срещнат на друго място. На „Пигал“. Аз приема съобщението и го дава на господин Тависток.

— Тя с теб ли говори? По телефона?

— Да. Аз записва адрес, дава му го.

— Адресът на „Пигал“?

Марио кимна.

— Баща ми — господин Тависток — изглеждаше ли разстроен този ден? Или ядосан?

— Не ядосан. Той изглежда... как го казвате? Разтревожен. Той не разбира защо госпожата отива на „Пигал“. Плаща за кафето, после си тръгва. По-късно аз чета във вестника, че той мъртъв. А, ужасно! Полицията, те питат за информация. Затова се обаждам, казвам им какво знам. — Марио поклати глава, покрусен от трагедията. От загубата на такава прекрасна жена като госпожа Тависток и такъв щедър мъж като съпруга ѝ.

„Никакви нови сведения тук“, помисли си Джордан. Понечи да си тръгне, ала изведнъж му хрумна нещо.

— Сигурен ли си, че именно госпожа Тависток се обади да остави съобщението? — попита той.

— Тя казва, че е тя — отвърна Марио.

— И ти разпозна гласа ѝ?

Марио замълча. Колебанието му трая само секунда, ала бе достатъчно, за да подскаже на Джордан, че сервитьорът не е

абсолютно сигурен.

— Да — отвърна Марио. — Че кой друг би могъл да е?

Дълбоко замислен, Джордан излезе от кафенето и пое по булевард „Сен Жермен“ с намерението да се върне в хотела пеша. Ала половин пресечка по-надолу зърна синьото пежо. Неговата малка руса вампирка все още го следеше. Отиваха в една и съща посока; защо да не я помоли да го откара?

Той приближи до пежото и отвори вратата до шофьора.

— Какво ще кажеш да ме хвърлиш до „Риц“? — попита весело.

Колет ужасено се втренчи в него.

— Какво правиш, за бога? Махай се от колата ми!

— О, стига де. Няма нужда от истерии...

— Махай се! — извика тя и минувачите се извърнаха към тях.

Джордан спокойно се настани на предната седалка. Забеляза, че тя отново е облечена в черно. Какво им ставаше на тия тайни агентки?

— Пътят до „Риц“ е дълъг. Със сигурност не е забранено, нали? Да ме откараш до хотела ми?

— Аз дори не знам кой си — настоя тя.

— Аз пък знам коя си. Казваш се Колет, работиш за Клод Домие и трябва да ме държиш под око. — Джордан ѝ се усмихна пленително и добави: — Вместо да се промъкваш зад мен по целия път по булеварда, защо да не проявим здрав разум? Да си спестим и двамата тази глупава игра на котка и мишка.

Смехът напираше в очите ѝ. Тя сграбчи волана и се втренчи право пред себе си, ала на устните ѝ трепна усмивка.

— Затвори вратата — нареди тя. — И си сложи колана. Такъв е законът.

Докато пътуваха по булевард „Сен Жермен“, Джордан непрестанно я наблюдаваше и се чудеше дали наистина е толкова яростна, колкото изглежда. Черната кожена пола и намръщеното ѝ изражение не можеха да прикрият факта, че беше доста привлекателна.

— Откога работиш за Домие? — попита той.

— От три години.

— Такива ли са обичайните ти задачи? Да следиш непознатите мъже из града?

— Следвам заповеди. Каквито и да са.

— Аха. Покорна си. — Той се ухили и се облегна назад. — И какво ти каза Домие за тази задача?

— Трябва да се грижа двамата със сестра ти да не пострадате. Тъй като днес тя е с господин Улф, реших да остана с теб. — Тя замълча, сетне добави: — Не се оказа толкова просто, колкото си мислех.

— Не съм чак толкова труден.

— Но непрестанно правиш нещо неочаквано. Хващаш ме неподготвена. — Някаква кола им свиркаше. Колет раздразнено погледна в огледалото. — Тоя трафик става все по-натоварен с всеки...

Тя внезапно млъкна и Джордан я погледна.

— Нещо не е наред ли?

— Не — отвърна тя след малко. — Явно си въобразявам разни неща.

Джордан се извърна и погледна през задното стъкло. Зърна само дълга редица от коли надолу по булеварда. Отново насочи вниманието си към Колет.

— Какво прави хубаво момиче като теб във френското разузнаване?

Тя се усмихна — първата истинска усмивка, откакто я бе срещнал. Озари цялото ѝ лице.

— Изкарвам си прехраната.

— Срещаш ли интересни хора?

— Доста.

— А романтични връзки?

— Не, за съжаление.

— Колко жалко. Може би трябва да си потърсиш нова работа.

— Каква например?

— Можем да го обсъдим на вечеря.

Тя поклати глава.

— Не е позволено да се сближаваш с обектите.

— Значи това съм аз — въздъхна той. — Обект.

Тя го остави на една странична уличка, „Риц“ беше зад ъгъла. Джордан слезе от колата, сетне се обърна и предложи:

— Защо не влезеш за едно питие?

— На работа съм.

— Сигурно става досадно да седиш в колата по цял ден. И да ме чакаш да направя поредния неочакван ход.

— Благодаря ти, но ще откажа. — Тя се усмихна чаровно. Все пак като че ли оставаше отворена вратичка.

Джордан се отдалечи и влезе в хотела.

Качи се и закрачи из стаята, замислен за току-що наученото в кафене „Юго“. Това телефонно обаждане на Маделин, нещо не се връзваше. Защо, за бога, ще си урежда среща с Бърнард на „Пигал“? Очевидно не пасваше с теорията за убийство и самоубийство. Възможно ли бе сервитьорът да лъже? Или просто се бе объркал? При целия този шум в кафенето, как би могъл да е сигурен, че се обажда именно Маделин Тависток? „Трябва да се върна в кафенето. Да попитам Марио дали гласът е бил на англичанка.“

Той отново излезе от хотела и пристъпи на обляната в слънце улица. Пред входа имаше спряло такси, ала шофьорът не се виждаше никъде. Може би Колет все още бе зад ъгъла; щеше да я помоли да го върне обратно на булевард „Сен Жермен“. Той зави по страничната уличка и видя, че синьото пежо все още е паркирано там. Колет беше вътре; през затъмненото стъкло се виждаше силуетът ѝ зад волана.

Джордан приближи до колата и почука на страничното стъкло.

— Колет? — извика. — Ще ме повозиш ли пак?

Тя не отговори.

Джордан отвори вратата и седна отпред.

— Колет?

Младата жена седеше напълно неподвижна, загледана право пред себе си. За миг го обзе пълно недоумение. Сетне зърна ярката струйка кръв, която се стичаше по слепоочието ѝ и изчезваше в тъмната тъкан на ризата. Обзет от паника, Джордан се пресегна и я разтърси за рамото.

— Колет?

Тя се плъзна към него и падна в скута му.

Джордан се взря в главата ѝ, паднала върху ръцете му. На слепоочието ѝ се виждаше една-единствена дупчица от куршум.

Нямаше представа как успя да се измъкне от колата. Към действителността го върнаха писъците на преминаваща жена. Миг по-късно зърна шокираните лица на хората, привлечени на тази тиха

странична уличка от неистовите писъци. Всички сочеха към женската ръка, която се подаваше от колата. И се взираха в него.

Джордан вцепенено сведе поглед към ръцете си.

Бяха целите в кръв.

ПЕТА ГЛАВА

Застанал на ъгъла сред тълпата зяпачи, Амиел Фош проследи как полицаите сложиха белезници на англичанина и го отведоха. Непланирано развитие, помисли си той. Изобщо не бе очаквал да се случи подобно нещо. Но пък и никога не бе очаквал да види отново Колет Лафарж. И дори още по-лошо, да бъде видян от нея. Бяха работили заедно само веднъж в Кипър. Бе се надявал, че като мине покрай колата ѝ с наведена глава и попрегърбени рамене, тя няма да го забележи. Ала когато вече бе отминал, я чу изумено да вика името му.

Нямах друг избор, помисли си той, докато гледаше как качват тялото ѝ в линейката. Френското разузнаване го смяташе за мъртъв, Колет щеше да им съобщи истината. Не беше лесно да го направи. В мига, когато се обърна да я погледне, вече бе взел решението. Бавно тръгна към колата ѝ. През предното стъкло зърна учудването ѝ при вида на мъртвия колега, върнал се към живота. Седеше застинала, втрещена в привидението. Не помръдна, когато приближи от нейната страна. Остана неподвижна и когато пъкна заредения автоматичен пистолет в колата ѝ и стреля.

Жалко за хубавото момиче, помисли си, когато линейката тръгна. Но трябваше да е по-разумна.

Тълпата се разотиваше. Време бе да си тръгва.

Той приближи до ръба на тротоара. Безшумно пусна пистолета в канавката и го изрита към канала. Оръжието бе откраднато, невъзможно бе да бъде проследено; по-добре да го откриеха близо до местопрестъплението. Така щеше да затвърди подозренията срещу Джордан Тависток.

Няколко пресечки по-нататък намери телефон. Набра номера на клиента си.

- Джордан Тависток бе арестуван за убийство — съобщи Фош.
- Чие убийство? — рязко попита клиентът.
- На един от агентите на Домие. Жена.
- Тависток ли го извърши?

— Не. Аз.

Клиентът избухна в смях.

— Това е безценно! Направо невероятно! Нарездам ти да следиш Джордан, а ти го набеждаваш за убийство. Нямам търпение да видя какво ще сториш със сестра му.

— Какво искаш да направя? — попита Фош.

Настъпи кратко мълчание.

— Смятам, че е време да разчистим бъркотията — отвърна мъжът. — Свършвай с тях.

— Жената не е проблем. Трудно ще бъде обаче да стигна до брат й, освен ако не намеря начин да попадна в затвора.

— Винаги можеш да намериш начин да те арестуват.

— И да идентифицират отпечатъците ми? — Фош поклати глава.

— Ще ми трябва друг човек за тази работа.

— Тогава ще ти намеря някого. Но нека вършим нещата едно по едно. Първо, Берил Тависток.

Сегашният собственик на сградата на улица „Мирха“ беше турчин. Беше положил усилия да я ремонтира. Външните стени бяха боядисани, балконите — укрепени, покривът — подновен, ала както сградата, така и улицата, на която се намираше, очевидно не се поддаваха на обновяване. Вината била на наемателите, обясни господин Замир, докато ги водеше нагоре по стълбите към таванския апартамент. Какво може да направи човек, когато наемателите оставят децата да тичат като луди? От външния вид на господин Замир можеше да се заключи, че е преуспяващ бизнесмен, ушитият по поръчка костюм и безупречният му английски издаваха заможен произход. В сградата живеели четири семейства, осведоми ги той, като всички редовно си плащали наема. Ала никой не живеел в таванския апартамент — трудно се намирили наематели за него. Хората идвали да огледат мястото, разбира се, ала щом чуели за убийството, бързо-бързо се отказвали. Тия глупави суеверия! О, хората твърдели, че не вярват в духове, ала щом влезели в стая, където двама души били намерили смъртта си...

— Откога е празен апартаментът? — попита Берил.

— Вече година. Откакто притежавам сградата. А преди това... — Той сви рамене. — Не зная. Може да е празен доста отдавна. — Той отключи вратата. — Можете да огледате, ако желаете.

Лъхна ги миризма на застоял въздух, щом отвориха вратата — миризмата на стая, която от дълго време е била затворена за света. Помещението бе доста приятно. Слънчевата светлина струеше през големите мръсни прозорци. Откриваше се гледка към улица „Мирха“ и Берил видя няколко деца да ритат топка на тротоара. В апартамента нямаше никакви мебели; само стени и под. През откритата врата Берил зърна банята с поочукан умивалник и потъмнели кранове.

Младата жена мълчаливо обиколи апартамента, оглеждайки внимателно пода. Стигна до прозореца и застина. Петното бе едва забележимо и все пак се открояваше светлокафяво върху дъбовото дюшеме. Чия е тази кръв, зачуди се Берил. На мама? На татко? Или може би и на двамата, смесена завинаги?

— Опитах се да изтъркам петното — обади се господин Замир. — Но е проникнало много дълбоко в дървото. Дори когато си мисля, че съм го изчистил, след няколко седмици се появява отново. — Той въздъхна. — Плаши ги. Наемателите не желаят подобни неща върху пода, които да им напомнят за трагедията.

Берил преглътна мъчително и се извърна към прозореца. Защо на тази улица, запита се тя. В тази стая? От всички места в Париж, защо са умрели точно тук?

— Кой притежаваше сградата преди вас, господин Замир? — тихо попита Берил.

— Имало е много собственици. Преди мен беше господин Розентал. А преди него господин Дюдоа.

— По време на убийството хазяинът се е казвал Жан Ридо — обади се Ричард. — Познавате ли го?

— Съжалявам, не го познавам. Това е било преди много години.

— Двайсет.

— Тогава не е възможно да съм го срещал. — Господин Замир се обърна към вратата. — Ще ви оставя сами. Ако имате въпроси, известно време ще бъде долу в номер три.

Берил изчака стъпките му да заглъхнат надолу по стълбите и се обърна към Ричард. Той бе застанал в ъгъла и напрегнато се взираше в пода.

— Какво си мислиш? — попита тя.

— За инспектор Брусар. Как продължаваше да сочи онази снимка. Мястото, което сочеше, трябва да е приблизително това. Отляво на вратата.

— Няма какво да се види. А и на снимката нямаше нищо.

— Точно това ме притеснява. Беше толкова обезпокоен от нещо. А стана дума и за куфарче...

— Папката от НАТО — тихо рече тя.

Той я погледна.

— Какво знаеш за Делфи? — погледна я той.

— Знам, че не е била мама, нито татко. Те никога не биха преминали от другата страна.

— Хората преминават по различни причини.

— Но не и те. Те определено не са имали нужда от пари.

— Може би симпатии към комунистите?

— Не и в семейство Тависток.

Той приближи към нея. С всяка негова стъпка пулсът ѝ се учестяваше. Почувства се застрашена от близостта му. И в същото време изкушена.

— Винаги съществува вероятност да е било изнудване.

— Което означава, че са имали тайна, която да крият?

— Всеки човек има.

— Но не всеки се превръща в предател.

— Зависи от тайната, не е ли така? И какви загуби си готов да претърпиш.

Двамата мълчаливо се взираха един в друг и тя се зачуди колко ли всъщност знае той за родителите ѝ. Каква част не искаше да признае? Усещаше, че му е известно много повече, отколкото даваше да се разбере и това подозрение тегнеше като бариера помежду им. Неизречените истини. Беше израснала в жилище, където вратите към определени разговори винаги бяха заключени. „Отказвам да живея по този начин. Никога вече.“

Тя се извърна.

— Не са имали причина да бъдат уязвими към изнудване.

— Ти си била дете, едва на осем години. Изпратена в далечен интернат в Англия. Какво всъщност си знаела за тях? За брака им, за

тайните им? Ами ако майка ти е наела този апартамент? И се е срещала тук с любовника си?

— Не го вярвам. Няма да го повярвам.

— Толкова ли е трудно да го приемеш? Че и тя е била човек, че може да е имала любовник? — Той я хвана за раменете, принуди я да го погледне в очите. — Тя беше красива жена, Берил. Ако искаше, можеше да има безброй любовници.

— Изкарваш я долна мръсница!

— Просто обмислям всички възможности.

— Че е продала кралицата и страната? За да предотврати разкриването на някаква гадна малка тайна? — Берил ядно се изтръгна от хватката му. — Извинявай, Ричард, но вярата ми е малко по-дълбока. И ако си ги познавал, ако наистина си ги познавал, никога не би допуснал подобна възможност. — Тя се завъртя и тръгна към вратата.

— Наистина ги познавах — отвърна той. — Познавах ги доста добре.

Тя спря и се извърна към него.

— Какво имаш предвид с „доста добре“?

— Движехме се в едни и същи кръгове. Не бяхме един екип, но работехме за подобни цели.

— Никога не си ми казвал.

— Не знаех какво би трябвало да ти кажа. Колко би трябвало да знаеш. — Той започна бавно да обикаля стаята, като внимателно обмисляше всяка своя дума, докато говореше. — Това беше първата ми задача. Тъкмо бях завършил обучението си в Лангли...

— ЦРУ?

Той кимна.

— Бях завербуван веднага след университета. Не беше мечтаната от мен кариера. Но по някакъв начин се бяха докопали до дипломната ми работа, анализ на военните възможности на Либия. Оказала се бе забележително близо до истината. Знаеха, че говоря няколко езика. И че съм взел доста голям заем, за да платя обучението си. Това беше примамката — изплащане на заема. Пътувания в чужбина. И трябва да призная, идеята ме заинтригува, възможността да правя анализи за разузнаването...

— Така ли се запозна с родителите ми?

Той кимна.

— В НАТО знаеха, че има изтичане на информация, започнало от Париж. По някакъв начин данните за оръжията попаднаха в ръцете на източногерманците. Току-що бях пристигнал в Париж, затова нямаше съмнение, че съм чист. Прикрепиха ме да работя с Клод Домие и френското разузнаване. Беше ми наредено да направя фалшив доклад за оръжията, нещо близко до истината, но все пак невярно. Беше кодиран и разпратен на няколко избрани служители в Париж. Идеята беше да се открие възможният източник на изтичането.

— Как бяха замесени родителите ми?

— Бяха прикрепени към английското посолство. Бърнард беше в отдел „Комуникации“, Маделин — в Протокола. Всъщност и двамата работеха за МИ6. Бърнард беше сред служителите, които имаха достъп до секретна информация.

— И беше сред заподозрените?

Ричард кимна.

— Всички бяха. Британци, американци, французи. Чак до най-висшите постове. — Той отново закричи, внимателно преценявайки думите си. — Така че фалшивият доклад бе разпратен на посолствата. И зачакахме да видим дали също като другите ще се появи в ръцете на източногерманците. Това не се случи. Беше намерен тук, в куфарчето. В същата тази стая. — Той замълча и я погледна. — Заедно с родителите ти.

— И това приключи случая с Делфи — заключи Берил и горчиво добави: — Колко лесно и чисто. Престъпникът е намерен. За ваш късмет той е мъртъв и не може да се защити.

— Не го повярвах.

— Но сте прекратили разследването.

— Нямахме избор.

— Не сте имали желание да научите истината!

— Не, Берил. Нямахме избор. Получихме нареждания да прекратим разследването.

Тя изумено се втренчи в него.

— От кого?

— Моите заповеди бяха право от Вашингтон. На Клод — от френския министър-председател. Случаят беше приключен.

— А моите родители бяха обявени за предатели — рече тя. — Какъв удобен начин да се приключи въпросът. — Изпълнена с отвращение, Берил излезе от стаята.

Ричард я настигна по стълбите.

— Берил! Никога не съм вярвал, че Бърнард е предателят.

— И все пак си оставил вината да падне върху него!

— Казах ти. Беше ми наредено да...

— А разбира се, ти винаги изпълняваш заповедите.

— Скоро след това бях изпратен обратно във Вашингтон. Нямах възможност да продължа разследването.

Двамата излязоха от сградата на оживената улица. Покрай тях прелетя футболна топка и веднага след нея банда деца. Берил спря на тротоара, заслепена за миг от слънцето. Обърна се и погледна назад към сградата, към прозореца на таванския апартамент. Погледът ѝ се замъгли от внезапно бликналите сълзи.

— Какво място — прошепна тя. — Какво ужасно място да намериш смъртта си...

Тя се качи в колата на Ричард и затвори вратата. Изпита облекчение, че се спаси от шума и хаоса на улица „Мирха“.

Ричард се настани зад волана. За миг и двамата запазиха мълчание, загледани напред към играещите футбол гаврошчета.

— Ще те закарам обратно в хотела — каза Ричард.

— Искам да се срещна с Клод Домие.

— Защо?

— Искам да чуя неговата версия за случилото се. Искам потвърждение, че ми казваш истината.

— Това е истината, Берил.

Тя се обърна към него. Погледът му не трепваше. „Искрен поглед, ако изобщо някога съм виждала такъв“, помисли си младата жена. „Кое то само потвърждава колко съм лековерна.“ Искаше ѝ се да му вярва и именно там се криеше проблемът. Проклетото привличане помежду им — трескавото бушуване на хормони, спомена за целувките му — замъгляваше преценката ѝ. Защо този мъж ми въздейства така? Достатъчно е да го погледна, да усетя одеколona му и ми се иска да му разкъсам дрехите. И моите също.

Тя се загледа право напред, опитвайки да проясни съзнанието си.

— Искам да говоря с Домие.

— Добре. Щом това ще те накара да ми повярваш.

Обадиха се в кабинета на Домие, откъдето им съобщиха, че е отишъл да говори отново с Мари Сейнт Пиер. Дватама подкараха към болницата, където Мари все още беше пациентка.

Дори от далечния край на коридора веднага се познаваше коя стая е на Мари; половин дузина полицаи стояха пред вратата. Домие все още не беше пристигнал. Госпожа Сейнт Пиер бе уведомена, че племенницата на лорд Ловет е пристигнала, след което Берил и Ричард бяха заведени в стаята ѝ.

Установиха, че не са единствените посетители, които Мари забавляваше този следобед. Нина Съдърланд и Хелена Вейн бяха седнали на столове близо до леглото. Чаеното парти беше в разгара си, а на малка количка до прозореца имаше подноси с бисквити и малки сандвичи. Пациентката обаче не участваше; седеше, подпряна на възглавници в леглото, тъжна и изтощена, облечена в сива роба в тон с прошарената ѝ коса. Единствените видими наранявания бяха насинена буза и драскотини по ръцете. Нещастното ѝ изражение подсказваше, че най-сериозните поражения от бомбата са били емоционални. Досега всяка друга пациентка щеше да бъде изписана; единствено положението на съпруга на Сейнт Пиер ѝ осигуряваше подобни грижи.

Нина наля две чаши чай и ги подаде на Берил и Ричард.

— Кога пристигнахте в Париж? — попита тя.

— Дватама с Джордан пристигнахме вчера — отвърна Берил. — А вие?

— Ние се върнахме заедно с Хелена и Реджи. — Нина седна отново и кръстоса крака. — Тази сутрин като се събудих, си помислих, че трябва да се отбия и да видя как е Мари. Горката, има нужда някой да я развесели.

Ако се съдеше по тъжното изражение на пациентката, посещението на Нина не бе имало очаквания резултат.

— Накъде е тръгнал светът? — рече Нина. — Лудост и анархия! Никой не е имунизиран, дори висшата класа.

— Най-вече висшата класа.

— Има ли някакъв напредък по случая? — попита Берил.

Мари Сейнт Пиер въздъхна.

— Настояват, че е било терористично нападение.

— Ами разбира се — обади се отново Нина. — Че кой друг поставя бомби в жилищата на политиците?

Мари бързо сведе поглед към скута си.

— Казах на Филип, че ще е хубаво да напуснем за известно време Париж. Довечера може би, като ме изпишат. Можем да посетим Швейцария...

— Чудесна идея — рече Хелена и се пресегна да стисне ръката на Мари. — Имате нужда да заминете, само двамата.

— Но това е страхливо бягство — възрази Нина. — Ще покажете на престъпниците, че са победили.

— Лесно ти е да го кажеш — промърмори Хелена. — Не твоята къща е била бомбардирана.

— Ако беше моята къща, щях да остана в Париж — сопна се Нина. — Нямахте да отстъпя и на сантиметър...

— Никога не ти се е налагало.

— Какво?

— Нищо — отмести поглед Хелена.

— Какво си мърмориш, Хелена?

— Просто смятам, че Мари трябва да постъпи както желае. Да напусне Париж за известно време ми се вижда разумно. Всеки приятел би я подкрепил.

— Аз съм ѝ приятелка.

— Да, разбира се — подхвърли Хелена.

— Да не би да твърдиш, че не съм?

— Нищо подобно не съм казала.

— Отново си мърмориш, Хелена. Толкова ли е трудно да кажеш нещата направо?

— О, моля ви — простена Мери.

Почукване на вратата прекъсна спора. Синът на Нина, Антъни, влезе, облечен в обичайния си стил с електриковосиня риза и кожено яке.

— Готова ли си да тръгваме, мамо? — попита той.

— Повече от готова — изсумтя тя и го последва към вратата. Там спря и погледна Мери. — Говоря просто като приятелка. И като такава, смятам, че трябва да останеш в Париж. — Тя хвана Антъни под ръка и двамата излязоха от стаята.

— Господи, Мари — рече Хелена след малко. — Защо търпиш тази жена?

Мари само сви рамене.

Двете толкова си приличат, помисли си Берил, сравнявайки Мари Сейнт Пиер и Хелена. И двете не са дарени с красота, и двете са прехвърлили средната възраст, паднали в капана на бракове с мъже, които вече не ги обожаваха.

— Винаги съм смятала, че си светица, само задето позволяваш на тази кучка да влезе през вратата ти — рече Хелена. — Ако зависеше от мен...

— Някой трябва да пази мира — промълви Мери.

Четиримата се опитаха да поддържат разговора, ала често настъпваше неловко мълчание. И през цялото време тегнеше чувството на нещо недоизказано. Че дори отвъд ужаса на унищоженото жилище, мебели и ценни произведения на изкуството, имаше по-дълбоко загуба. Човек трябваше само да погледне очите на Мари Сейнт Пиер, за да разбере, че целият ѝ живот е опустошен.

Дори когато съпругът ѝ Филип влезе в стаята, Мари не се оживи. Сякаш се сгърчи при целувката му. Извърна лице и погледна към вратата, която в този момент отново се отвори.

Влезе Клод Домие, зърна Берил и ахна от изненада.

— Вие сте тук?

— Чакаме ви, за да говорим с вас — отвърна Берил.

Домие погледна Ричард, сетне отново се обърна към Берил.

— Опитвах се да ви намеря и двамата.

— Какво се е случило? — попита Ричард.

— Въпросът е... деликатен. — Домие им махна да го последват. — Най-добре ще е да го обсъдим насаме.

Последваха го в коридора покрай стаята на сестрите. В един усамотен ъгъл Домие спря и се обърна към Ричард.

— Току-що ми се обадиха от полицията. Колет е била намерена застреляна в колата си. Близко до площад „Вендом“.

— Колет? — попита Берил. — Агентката, която следеше Джордан?

Домие мрачно кимна.

— О, господи — промълви Берил. — Джорди...

— Той е в безопасност — бързо рече Домие. — Уверявам ви.

— Но щом са убили нея, могат да...

— Той е арестуван — рече Домие. В погледа му, отправен към Берил, се четеше съчувствие. — За убийство.

Дълго след като всички останали бяха напуснали болничната стая, Хелена остана до леглото на Мари. Известно време двете почти не говореха; добрите приятелки се чувстват удобно дори като мълчат. Накрая Хелена не се сдържа:

— Това е нетърпимо. Не може повече така, Мари.

— Какво друго мога да направя? — въздъхна Мари. — Тя има толкова много приятели, толкова много хора могат да се обърнат срещу мен. Срещу Филип...

— Но ти трябва да направиш нещо. Каквото и да е. Например, престани да говориш с нея!

— Нямам доказателства. Никога не съм имала.

— Не ти трябва доказателство. Гледай! Обърни внимание на това как се държат, когато са заедно. Как тя непрестанно е около него, усмихва му се. Може да ти е казал, че всичко е приключило, но ти виждаш, че не е. И къде е той изобщо? Ти си в болница, а той почти не те посещава. Когато го стори, само те целува по бузата и почти веднага си тръгва.

— Много е зает. Икономическият семинар...

— О, да — изсумтя Хелена. — Работата на мъжете винаги е толкова важна!

Мари се разплака, без ридания, само сълзите се стичаха по лицето ѝ. Да страда мълчаливо — така беше свикнала. Никакви оплаквания или възражения, просто сърцето ѝ безшумно умираше.

„Болката, която понасяме все заради любовта на мъжете“, горчиво си помисли Хелена.

— По-лошо е, отколкото си мислиш — прошепна Мари.

— Как би могло да бъде по-лошо?

Мари не отговори. Само сведе поглед към драскотините по ръцете си. Бяха леки порязвания от падналите стъкла, ала тя се визираше в тях с безгранично отчаяние.

Значи това е, ужасено си помисли Хелена. Тя смята, че са се опитали да я убият. Защо не отвърне с удар? Защо не се бори?

Ала Мари нямаше желание. Личеше си дори само по приведените ѝ отпуснати рамене.

„Моя нещастна, скъпа приятелко, помисли Хелена, загледана със съжаление в Мари, колко много си приличаме. И в същото време колко сме различни.“

Мъжът, който седеше на отсрещната пейка, мълчаливо оглеждаше дрехите на Джордан, обувките му, часовника. Доста е вкиснат, като се съди по миризмата му, помисли си Джордан. А може би този прекрасен аромат на евтино вино и пот идваше от другия обитател на килията? Джордан хвърли поглед към мъжа, който блажено хъркаше в далечния ъгъл. Да, и той беше доста вероятен източник.

Мъжът на пейката все още се взираше в него. Джордан се опита да не му обръща внимание, ала погледът му бе толкова настойчив, че накрая Джордан гневно подхвърли:

— Какво гледаш?

— Злато? — попита мъжът на френски.

— Моля?

— Злато? — посочи мъжът часовника му.

— Да, разбира се, че е златен!

Мъжът се ухили, разкривайки развалени зъби. Стана, прекоси килията и се настани до Джордан. Погледът му се насочи към обувките на младия мъж.

— Италиански?

— Да, италиански са — въздъхна Джордан.

Мъжът се пресегна и докосна ръкава на самото му.

— Добре, стига толкова — сопна се Джордан. — Прибери си ръцете, приятел!

Онзи само се ухили още по-широко и посочи собствените си обувки, нещо средно между картон и пластмаса.

— Харесва ти?

— Много са хубави — изстена Джордан.

Чуха се приближаващи стъпки и звън на ключове. Заспалият в ъгъла мъж изведнъж се събуди и се развика:

— Невинен съм! Невинен съм!

— Господин Тависток? — попита пазачът.

— Да? — скочи на крака Джордан.

— Елате с мен.

— Къде отиваме?

— Имате посетители.

Пазачът го поведе по коридора, покрай претъпканите килии. Господи, помисли си Джордан, а аз смятах, че моята килия е гадна. Последва пазача през една заключена врата към приемното помещение. Изведнъж се озова сред невероятен шум. Навсякъде звъняха телефони, крещяха хора. Някакви затворници чакаха на опашка, а една жена непрестанно пищеше, че е станала грешка. Сред шумотевицата Джордан чу името си.

— Берил? — облекчено рече той.

Тя изтича към него и едва не го събори с прегръдката си.

— Джорди! О, бедничкият ми Джорди, добре ли си?

— Добре съм, миличка.

— Наистина ли си добре?

— След като си тук, вече съм съвсем добре. — Той погледна над рамото ѝ и зърна Ричард и Домие. Кавалерията пристигна. Сега вече цялата тази ужасна бъркотия може да бъде изяснена.

Берил се отдръпна и се намръщи.

— Изглеждаш ужасно.

— Вероятно мириша още по-лошо. — Той се обърна към Домие.
— Откриха ли нещо за Колет?

Домие поклати глава.

— Един-единствен куршум, деветмилиметров, в слепоочието. Очевидно екзекуция без свидетели.

— Ами пистолета? — попита Джордан. — Как може да ме обвиняват без оръжието на престъплението?

— Намерили са го — отвърна Домие. — В канавката, съвсем близо до колата.

— И няма никакви свидетели? — попита Берил. — Посред бял ден?

— Това е странична уличка. Няма много минувачи.

— Но все някой сигурно е видял нещо.

Домие кимна мрачно.

— Една жена наистина спомена, че е видяла мъж да влиза насила в колата на Колет. Но това е било на булевард „Сен Жермен“.

Джордан изстена.

— О, страхотно. Това бях аз.

— Ти? — намръщи се Берил.

— Убедих я да ме откара обратно в хотела. Отпечатъците ми ще са из цялата кола.

— Какво стана, след като влезе в колата? — попита Ричард.

— Тя ме остави при „Риц“. Качих се в стаята за няколко минути, после слязох обратно долу да говоря с нея. Тогава открих... — Той отново изстена и се хвана за главата. — Господи, това не може да се случва.

— Видя ли нещо? — настоя Ричард.

— Нищо. Но... — Джордан бавно вдигна глава. — Колет може да е видяла.

— Не си ли сигурен?

— Докато карахме към хотела, тя все се мръщеше в огледалото. Каза нещо, че си въобразявала нещо. Погледнах, но видях само коли. — Той се обърна към Домие. — Наистина изпитвам вина. Все си мисля, че ако бях обърнал по-голямо внимание, ако не бях дотолкова потънал в...

— Тя знаеше как да се защитава — прекъсна го Домие. — Трябваше да е подготвена.

— Точно това не разбирам — рече Джордан. — Че е била изненадана толкова неподготвена. — Погледна часовника си. — Все още е доста светло. Можем да се върнем на булевард „Сен Жермен“. Да минем отново по стъпките ми. Може да си спомня нещо.

Предложението му бе посрещнато с пълна тишина.

— Джорди — нежно каза Берил, — ти не можеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да те пуснат.

— Но те трябва да ме пуснат! Не съм го направил! — Той погледна Домие. За негово учудване, французинът поклати глава.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, Джордан — обади се Ричард. — Ще те измъкнем оттук.

— Обади ли се някой на чичо Хю?

— Не е в Четуайнд — отвърна Берил. — Никой не знае къде е. Изглежда е заминал снощи, без да каже на никого. Отиваме да се срещнем с Реджи и Хелена. Те имат приятели в посолството. Може да намерят връзки.

Поразен от новината, Джордан стоеше безмълвно, заобиколен от хаоса крещящи затворници и полицаи. „Аз съм в затвора, а чичо Хю е изчезнал, помисли си той. С всяка секунда кошмарът става все по-лош.“

— Полицията смята, че съм виновен, така ли? — попита той.

— Боя се, че да — отвърна Домие.

— А ти, Клод? Ти какво мислиш?

— Той знае, че си невинен, разбира се! — заяви Берил.

— Всички смятаме така. Само ми дай време да изясня нещата.

Джордан се обърна към сестра си, към красивата си твърдоглава сестра. Единственият човек, когото обичаше толкова много на тоя свят. Свали часовника си и решително го притисна към ръката ѝ.

— Защо ми го даваш? — намръщи се тя.

— На съхранение. Може да остана тук доста дълго време. Искам ти да се прибереш у дома, Берил. Със следващия самолет за Лондон. Разбираш ли?

— Никъде няма да ходя.

— Ще идеш. И Ричард ще се погрижи за това.

— Как? — сопна се тя. — Като ме завлече за косата?

— Ако се налага.

— Имаш нужда от мен тук!

— Берил. — Той я хвана за раменете и заговори тихо в опита си да я вразуми. — Убита е една жена. А тя бе обучена да се защитава.

— Това не означава, че аз съм следващата.

— Означава, че са уплашени. Готови са за ответен удар. Трябва да се прибереш вкъщи.

— И да те оставя на това място?

— Клод ще бъде тук. И Реджи...

— Значи отивам си вкъщи и те оставям да гниеш в затвора? — Тя поклати глава. — Наистина ли смяташ, че ще го направя?

— Ако ме обичаш, ще го направиш.

Тя вирна брадичка.

— Ако те обичам, няма да направя такова нещо. — Прегърна го решително и силно. Избърса сълзите си и се обърна към Ричард. — Да тръгваме. Колкото по-скоро говорим с Реджи, толкова по-бързо ще разчистим бъркотията.

Джордан проследи сестра си, докато се отдалечаваше. Точно в неин стил, помисли си, да върви упорито и решително през тълпата джебчии и проститутки.

— Берил! — извика той. — Прибери се у дома! Не се дръж като идиот!

Тя спря и се обърна към него.

— Нищо не мога да направя, Джорди. Семейна черта. — Извърна се и излезе през вратата.

ШЕСТА ГЛАВА

— Брат ти е прав — отбеляза Ричард. — Трябва да се прибереш вкъщи.

— Не започвай и ти — сопна му се тя през рамо.

— Ще те откарам до хотела да си приготвиш багажа. После ще те заведа на летището.

— Ти и полка ти ли?

— Поне веднъж ще се вслушаш ли в някой съвет? — извика той.

Тя се извърна на оживения тротоар и застана пред мъжа.

— В съвет, да. В заповед, не.

— Добре, тогава просто ме изслушай. Идването ви в Париж беше неразумно. Разбирам защо сте го направили. Разбирам, че искате да научите истината за родителите си. Но нещата се промениха, Берил. Една жена беше убита. Играта доста загрубя.

— Какво трябва да направя за Джордан? Да го оставя тук?

— Аз ще се погрижа за това. Ще говоря с Реджи. Ще му намерим най-добрия адвокат...

— А аз да избягам вкъщи? Да си измия ръцете от цялата бъркотия? — Тя сведе поглед към часовника, който държеше. Часовникът на Джордан. Тихо рече: — Той е моето семейство. Видя ли колко съсипан изглеждаше? Оставането в затвора ще го убие. Ако го изоставя, никога няма да мога да си простя.

— А ако нещо се случи с теб, Джордан никога няма да си прости. Аз също.

— Не носиш отговорност за мен.

— Напротив.

— И кой взе това решение?

Той обхвана лицето ѝ.

— Аз — прошепна и притисна устни към нейните. Яростната целувка толкова я шокира, че отначало не успя да стори нищо; заляха я такива прекрасни усещания. Цялото ѝ тяло откликна в плен на страстта и желанието. Светът наоколо сякаш изчезна, останаха само

дватамата, слети в жадната си целувка. „Цял ден се борихме срещу това, помисли си тя. И през цялото време знаех, че е безнадеждно. Знаех, че ще се стигне дотук — една целувка на улицата в Париж и битката беше загубена.“

Той леко се отдръпна и сведе поглед към нея.

— Ето защо искам да напуснеш Париж — промълви.

— Защото ти така заповядваш?

— Не. Защото е разумно.

Тя отстъпи назад в отчаяния си стремеж да се отдалечи от него, да овладее чувствата си.

— Разумно за теб, може би — рече тихо. — Но не и за мен. — Сетне се извърна и се качи в колата му.

Той се настани до нея и затръшна вратата. Макар да мълчаха, тя усещаше неудовлетворението, което витаеше в купето.

— Какво бих могъл да кажа, за да те накарам да промениш решението си? — попита Ричард.

— Моето решение? — Тя го погледна и леко се усмихна. В очите ѝ се четеше непоколебимост. — Абсолютно нищо.

— Ситуацията е доста неприятна — отбеляза Реджи Вейн. — Ако обвиненията не бяха толкова сериозни — например кражба или може би дори нападение — тогава посолството вероятно щеше да успее да направи нещо. Но убийство? Боя се, че това надхвърля правомощията за дипломатическа намеса.

Разговаряха в частния кабинет на Реджи, просторна стая с тъмна ламперия, която доста приличаше на кабинета на чичо ѝ Хю в Четуайнд. На рафтовете бяха подредени книги от английската класика, на стените висяха ловни сцени с лисици, хрътки и джентълмени на коне. Камината била точно копие на онази в родния му дом в Корнуол, каза им Реджи. Дори ароматът на тютюна за лула на Реджи напомняше на Берил за дома. Колко успокоително бе да открие, че тук, в околностите на Париж, имаше познато кътче сякаш пренесено направо от Англия.

— Посланикът със сигурност може да направи нещо — рече Берил. — Става дума за Джордан, а не за някакъв футболен хулиган. Освен това, той е невинен.

— Разбира се, че е невинен — кимна Реджи. — Повярвай ми, ако можех да направя нещо, нашият Джордан нямаше да остане в килията и секунда повече. — Той седна на дивана до нея и хвана ръцете ѝ, като не откъсваше поглед от лицето ѝ. — Берил, мила, трябва да разбереш. Дори посланикът не може да прави чудеса. Говорих с него, не е особено оптимистично настроен.

— Значи нито ти, нито той можете да направите нещо? — тъжно попита Берил.

— Ще уредя адвокат, препоръчан от посолството. Той е чудесно момче, викат го точно за такива случаи. Специалист е с английските клиенти.

— Само на това ли можем да се надяваме? На добър адвокат?

Реджи само кимна.

За свое разочарование Берил не бе чула кога Ричард бе застанал зад нея, ала усети как сложи ръце на раменете ѝ. „Как стана така, че започнах да разчитам на този мъж, запита се тя. Мъж, на когото не би трябвало да имам доверие. И все пак му се доверявам напълно.“

Реджи вдигна поглед към Ричард.

— А какво става с разузнаването? — попита той. — Някакви нови доказателства?

— Френското разузнаване работи заедно с полицията. Правят балистична експертиза на пистолета. По него не са открити никакви отпечатъци. Фактът, че Джордан е племенник на лорд Ловет ще му издейства специално внимание. Ала в крайна сметка обвинението е в убийство. А жертвата е францужойка. Щом местните вестници се доберат до новината, ще излезе, че някакъв разглезен англичанин опитва да се измъкне от обвинение.

— А тук и без това не ни обичат много — каза Реджи. — Прекрасно знам след трийсет години, прекарани в тази страна. Казвам ви, веднага щом годината ми в банката приключи, прибирам се у дома. — Той погледна с копнеж към картината над камината. Беше провинциална къща, чийто стени бяха покрити с разцъфнали сини глицинии. — На Хелена никак не ѝ харесваше в Корнуол — смяташе, че къщата е прекалено примитивна. Но на родителите ми им харесваше. На мен също. — Той погледна Берил. — Страшно е да загазиш толкова далече от дома. Усещаш, че си уязвим. И нито класата, нито парите могат да оправят нещата.

— Казах на Берил, че трябва да се върне у дома — обади се Ричард.

— И аз така мисля — кимна Реджи.

— Не мога — заяви Берил. — Ще се чувствам като плъх, скочил от кораба.

— Поне ще си жив плъх — каза Ричард.

Тя ядно се отърси от ръцете му.

— И все пак плъх.

Реджи хвана ръката ѝ.

— Берил, изслушай ме — тихо рече той. — Аз бях най-старият приятел на майка ти — израснахме заедно. Затова се чувствам отговорен. И нямаш представа колко е болезнено за мен да видя едно от децата на Маделин в такова положение. Достатъчно ужасно е, че Джордан е в беда, а да се тревожи и за теб... — Той леко стисна ръката ѝ. — Послушай своя господин Улф. Той е разумен човек. Можеш да му имаш доверие.

„Мога да му имам доверие.“ Берил усети погледа на Ричард върху гърба си, беше осезаем като докосване и тя се стегна. Решително се съсредоточи върху Реджи. Скъпият Реджи, чието общо минало с Маделин го превръщаше в част от семейството.

— Зная, че ми мислиш доброто, Реджи — рече тя. — Но не мога да напусна Париж.

Двамата мъже се спогледаха, не бяха изненадани. В края на краищата и двамата бяха познавали Маделин; твърдоглавието на дъщеря ѝ беше нещо очаквано.

На вратата на кабинета се почука и Хелена надникна вътре.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се — отвърна Берил.

Хелена пристъпи вътре с поднос с чай и бисквити, който остави на масата.

— Винаги първо питам — рече тя с усмивка и напълни четири чаши, — преди да нахълтам в покоите на Реджи. — Тя подаде една чаша на Берил. — Има ли някакъв напредък?

Настъпилото мълчание беше достатъчно красноречив отговор. Хелена съжали за въпроса.

— О, Берил, толкова съжалявам. Нищо ли не можеш да направиш, Реджи?

— Вече го правя — нетърпеливо отвърна Реджи. Обърна се, взе лулата си от камината и я запали. Известно време се чуваше само тихото подрънкване на чашките върху чинийките.

— Реджи? — обади се отново Хелена. — Струва ми се, че викането на адвокат е доста пасивно. Не можем ли да направим нещо по-активно?

— Какво например? — попита Ричард.

— Например за самото престъпление. Знаем, че Джордан не го е извършил. Кой тогава?

Реджи изръмжа недоволно.

— Едва ли може да се каже, че имаш способности на детектив.

— И все пак това е един въпрос без отговор. Онази млада жена е била убита, докато е пазела Джордан. Следователно може би всичко се корени в причината, поради която Джордан е в Париж. Макар да не разбирам как едно убийство, извършено преди двайсет години, може да е толкова опасно за някого.

— Става дума за нещо повече от убийство — обади се Берил. — Замесен е шпионаж.

— Онзи случай с двойния агент в НАТО — обясни Реджи на Хелена. — Помниш ли? Хю ни разказа затова.

— О, да. Делфи. — Хелена погледна Ричард. — МИБ така и не го идентифицира, нали?

— Имаха известни подозрения — отвърна Ричард.

— Аз самата все се чудех за посланика Съдърланд. — Хелена си взе бисквита. — Питам се защо ли се самоуби толкова скоро след смъртта на Маделин и Бърнард.

— Двамата мислим в една и съща посока, лейди Хелена — кимна Ричард.

— Макар да не смятам, че не е имал и други причини да скочи от моста. Ако аз бях мъж, женен за Нина, щях да се самоубия много отдавна. — Хелена решително отхапа от бисквитата; беше като напомняне, че дори невзрачните като мишки жени имат зъби.

Реджи потупа лулата си и подхвърли:

— Нямаме право да градим теории.

— И все пак човек не може да се сдържи, нали?

Когато Реджи изпрати гостите си до входната врата, вече се беше стъмнило и нощта бе необичайно хладна. Дори високите стени около

двора на семейство Вейн не можеха да пропъдят усещането за опасност, което витаеше във въздуха.

— Обещавам, ще направя всичко, което е по силите ми — каза Реджи.

— Не знам как да ти благодаря — промълви Берил.

— Просто се усмихни, миличка. Да, точно така. — Реджи я хвана за раменете и я целуна по челото. — С всеки изминал ден приличаш все повече и повече на майка си. А това е най-хубавия комплимент, който мога да измисля. — Той се обърна към Ричард. — Ще пазиш момичето, нали?

— Обещавам — отвърна Ричард.

— Добре. Защото тя е всичко, което ни остана. — Той тъжно докосна бузата на Берил. — Всичко, което ни остана от Маделин.

— Винаги ли се държат така един с друг? — попита Берил. — Реджи и Хелена?

Ричард не отмести поглед от пътя.

— Какво имаш предвид?

— Все се карат. Заяждат се.

Мъжът се засмя.

— Толкова съм свикнал с това, че вече не го забелязвам. Да, така беше и преди двайсет години, когато се запознах с тях. Сигурен съм, че донякъде се дължи на омразата му към парите на Хелена. Никой мъж не обича да се чувства като... държанка.

— Предполагам — тихо рече тя, загледана право напред. „Така ли ще бъде и между нас, запита се. Дали ще използва парите ми срещу мен? Дали това недоволство ще се натрупва през годините, докато накрая станем като Реджи и Хелена, споделяйки цяла вечност в ада?“

— И отчасти се дължи на факта, че на Реджи никак не му харесва в Париж, нито пък му допада да бъде банкер — продължи Ричард. — Хелена го убеди да приеме поста.

— На нея също не ѝ харесва много тук.

— Така е. И затова се карат. Виждал съм ги на партита заедно с родителите ти и контрастът винаги ме е поразявал. Бърнард и Маделин изглеждаха толкова влюбени. От друга страна, всеки мъж, срещнал майка ти, не можеше да устои да не се влюби, поне мъничко.

— Какво имаше в нея? — попита Берил. — Преди време ти каза, че била... обаятелна.

— Когато се запознах с нея, тя приближаваше четирийсетте. Е, имаше някой и друг бял косъм. Леки бръчици около очите. Ала беше по-пленителна от всички двайсетгодишни момичета, които бях срещал. С голяма изненада научих, че не е от благороден произход.

— Тя беше от Корнуол. Стара испанска кръв. Татко се запознал с нея едно лято, докато бил на почивка. — Берил се усмихна. — Каза, че го победила в надбягване. С боси крака. И тогава разбрал, че тя е жената за него.

— Подхождаха си чудесно във всяко отношение. Предполагам, че именно това ме плени — щастието им. Моите родители бяха разведени. Беше доста неприятна раздяла и ме изпълни с неприязън към брака изобщо. Ала при твоите родители изглеждаше лесно. — Той поклати глава. — Бях шокиран повече от всички, когато научих за смъртта им. Не можех да повярвам, че Бърнард би...

— Не го е направил. Знам, че не е.

— Аз също — каза Ричард след кратко мълчание.

Известно време пътуваха в мълчание, фаровете на преминаващите коли ги осветяваха през предното стъкло.

— Затова ли никога не си се оженил? — попита Берил. — Заради развода на родителите ти?

— Това беше едната причина. Другата е, че никога не намерих подходящата жена. — Той я погледна. — А ти защо не си се омъжила?

Тя сви рамене.

— Не намерих подходящия мъж.

— В живота ти със сигурност е имало мъж.

— Да. За известно време. — Тя обхвана раменете си и се втренчи в мрака навън.

— Не се ли получи?

— Имах късмет, че стана така — засмя се тя.

— Горчивина ли долавям?

— Всъщност отърсване от илюзиите. Когато се запознахме, мислех, че е доста необикновен. Беше хирург, който се готвеше да замине на доброволна мисия в Нигерия. Толкова рядко се случва да откриеш мъж, който наистина проявява хуманност. Посетих го два пъти в Африка. Той беше във вихъра си.

— И какво се случи?

— Бяхме любовници от известно време. И тогава осъзнах в каква светлина се вижда той. Големият белокож спасител. Влетява в някоя примитивна болница, спасява няколко живота, а после се връща у дома в Англия за поредната доза възхищение. Което, както се оказа, никога не му беше достатъчно. Една обожаваша жена не стигаше. Трябваша му десетина. — Тя тихо добави: — А аз исках да бъда единствената. — Тя се облегна назад в колата и се загледа в блещукащия Париж. Градът на светлината, помисли си. И все пак беше пълен със сенки, тъмни алеи и още по-тъмни тайни.

Щом пристигнаха на площад „Вендом“, поседяха известно време мълчаливо в паркираната кола. „И двамата сме изтощени, помисли си тя. А нощта още не е свършила. Трябва да приготвя нещата на Джордан. Четка за зъби, дрехи за преобличане. Да ги занеса в затвора...“

— Значи не мога да те уговоря да заминеш — подхвърли той.

Тя погледна площада отвън, силуетите на двама влюбени, вървящи ръка за ръка в мрака.

— Не. Не и докато не го освободят. Не и докато всичко това не свърши.

— Боях се, че така ще ми отговориш. Само преди няколко дни ми каза, че имаш твърда глава.

Тя го погледна и зърна усмивката му в тъмнината.

— Това не е твърдоглавие, Ричард. Това е лоялност. Към Джордан. Към родителите ми. Ние сме Тависток и държим един на друг.

— За Джордан разбирам. Но родителите ти са мъртви.

— Това е въпрос на чест.

Той поклати глава.

— Бърнард и Маделин не са тук да държат на честта. Това е средновековно разбиране, да се хвърлиш в битка заради нещо толкова абстрактно като честта на семейното име.

Тя слезе от колата.

— Очевидно семейното име Улф не значи нищо за теб — заяви студено.

Ричард бързо я последва в хотела и влезе заедно с нея в асансьора.

— Може би се дължи на особената ми гледна точка на американец, но смятам, че името е това, което аз направя от него. Не нося семеен кръст, татуиран върху челото си.

— Изобщо не можеш да разбереш.

— Разбира се, че не — сопна се той, щом излязоха от асансьора.

— Аз съм просто един тъп янки.

— Никога не съм те нарекла по този начин!

Той я последва в апартамента и затръшна вратата.

— И все пак е ясно, че не съм достоен за стандарта на Нейно Височество.

Тя рязко се извърна и го изгледа гневно.

— Обръщаш го срещу мен, нали? Името ми. Богатството ми.

— Това, което ме притеснява, няма нищо общо с факта, че си Тависток.

— Какво те притеснява тогава?

— Че не искаш да се вслушаш в здравия разум.

— А, твърдата ми глава.

— Да, твърдата ти глава. И глупавото ти чувство за чест. И твоята... твоята...

Берил приближи към него. Вирна брадичка и се взря в очите му.

— Моята какво?

Той обхвана лицето ѝ и я целуна по устните. Беше толкова дълга и страстна целувка, че на Берил ѝ секна дъхът. Когато мъжът най-сетне се отдръпна, краката едва я държаха, а сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите.

— Ето какво ме притеснява — рече той. — Не мога да мисля трезво, когато си наблизко. Не мога да се съсредоточа дотолкова, че да си вържа връзките на обувките. Достатъчно е да минеш покрай мен или само да ме погледнеш, и мислите ми отлитат в посока, която не ми се ще да обяснявам. Подобна ситуация води до грешки. А аз не обичам да правя грешки.

— Значи ти си този, който не може да се съсредоточи. Следователно аз трябва да си тръгна за вкъщи? — Тя се извърна и погледна вратата към апартамента на Джордан. — Съжалявам, Ричард — рече, докато минаваше покрай прозореца, — но просто ще трябва да държиш тези похотливи мъжки хормони под...

Думите ѝ заглъхнаха в трясъка от строшения прозорец.

Тя инстинктивно отскочи от посипалите се стъкла. В следващия момент Ричард се хвърли към нея и я събори на пода.

През прозореца изсвири нов куршум и се заби в отсрещната стена.

— Лампата! — изкрещя Ричард. — Трябва да я загасим! — Запълзя по пода към лампата до леглото и почти я бе достигнал, когато и другият прозорец се разби на парчета и ги посипа със стъкла.

— Ричард! — изпищя Берил.

— Остани на пода! — Той си пое дълбоко въздух и се претърколи. Сграбчи кабела на лампата и го дръпна от контакта. Стаята мигновено потъна в мрак. Единствената светлина идваше от прозорците, гледащи към площад „Вендом“. Зловеща тишина изпълни стаята, нарушавана единствено от ударите на сърцето на Берил, които отекваха в ушите ѝ.

Тя понечи да се надигне на колене.

— Не мърдай! — предупреди я Ричард.

— Не може да ни види.

— Може да има инфрачервен бинокъл. Остани на пода.

Берил се отпусна отново на пода и усети убождането на стъклата през ръкавите си.

— Откъде дойде?

— Сигурно от някоя сграда от другата страна на площада. Далекобойна пушка.

— Какво ще правим сега?

— Ще повикаме подкрепление. — Тя го чу да пълзи в тъмнината, сетне долови звука от удара на телефонната слушалка в пода. Секунда по-късно се дочу ругатня. — Няма сигнал. Някой е прекъснал телефона.

Берил усети, как я обзема паника.

— Искаш да кажеш, че са били в стаята.

— Което означава... — Той внезапно млъкна.

— Ричард?

— Шшшт. Слушай.

Въпреки силните удари на сърцето си, Берил долови бученето на асансьора и тихия звън, щом спря на техния етаж.

— Струва ми се, че загазихме — обади се Ричард.

СЕДМА ГЛАВА

— Не може да влезе — каза Берил. — Вратата е заключена.

— Сигурно ще имат ключ. Щом са успели да влязат по-рано...

— Какво ще правим?

— Стаята на Джордан. Тръгвай!

Тя веднага запълзя към междинната врата. Едва когато я достигна, осъзна, че Ричард не я следва.

— Хайде! — прошепна Берил.

— Ти върви. Аз ще ги задържа.

— Какво? — недоумяващо се взря в мрака тя.

— Първо ще проверят тази стая, за да видят дали не сме ранени.

Ще ги забавя. Ти излез през апартамента на Джордан. Тръгни към стълбището и не спирай да бягаш.

Берил приклепна до междинната врата. Това е самоубийство. Той няма пистолет, няма никакво оръжие. Успя да различи силуета му до вратата. Готов за нападение.

Почукването на вратата я накара да подскочи.

— Госпожице Тависток? — извика мъжки глас. Берил не отговори, не се осмели да го стори. — Госпожице? — извика отново гласът.

Ричард трескаво ръкомахаше в мрака. Излизай! Веднага. Не мога да го оставя, помисли си тя. Не мога да позволя да се бие сам.

В ключалката изтрака ключ.

Нямаше време за преценка на риска. Берил сграбчи нощната лампа, добра се до Ричард и застана до него.

— Какво правиш, по дяволите? — прошепна той.

— Млъкни — изсъска тя.

Двамата се притиснаха към стената, щом вратата пред тях се отвори. Настъпи кратка тишина, сетне се чуха стъпки през прага и в стаята. Вратата бавно се притвори и в мрака се откриха силуетите на натрапниците — двама мъже. Берил усети, как Ричард се напрегна до

нея, почти чу беззвучното броене до три. Изведнъж той се хвърли към по-близкия мъж; от силата на удара и двамата се проснаха на пода.

Берил вдигна лампата и я стовари върху главата на втория натрапник. Той изстена и се свлече в краката ѝ. Младата жена приклепна до него и започна да опипва дрехите му за оръжие. През сакото усети твърда буца под мишницата му. Кобур? Претърколи го по гръб. И в същия момент на ивицата светлина откъм полуотворената врата зърна лицето му и осъзна грешката им.

— О, господи — промълви тя. Хвърли поглед към Ричард, който бе сграбчил противника си за яката и го блъскаше към стената. — Ричард, недей! — извика тя. — Не го удряй!

Ричард застина, без да пуска яката на мъжа.

— Защо не, по дяволите? — изръмжа.

— Защото сме нападнали погрешни хора, затова! — Тя приближи до стената и светна лампата.

Ричард премига срещу ярката светлина. Втренчи се в управителя на хотела, сгърчил се в хватката му. Сетне се извърна и погледна мъжа, който стенеше на пода до вратата. Беше Клод Домие.

Ричард веднага пусна управителя, който страхливо се отдръпна.

— Извинявайте — каза Ричард. — Грешката е моя.

— Ако знаех, че сте вие, нямаше да ви ударя толкова силно — рече Берил и притисна торба с лед към главата на Домие.

— Ако знаехте, че съм аз — промърмори Домие, — надявам се, че изобщо нямаше да ме ударите. — Той се поизправи на дивана и хвана торбата, преди да се плъзне надолу. — За бога, какво беше това? Тухла?

— Лампа. При това не особено голяма.

Тя хвърли поглед към Ричард и управителя на хотела. И двамата изглеждаха доста разтърсени — особено управителя. Насиненото му око говореше доста красноречиво за силата на юмруците на Ричард. След като кризата бе преминала и всички бяха в безопасност, барикадирани в офиса на управителя, ситуацията се стори на Берил доста смехотворна. Старши агент от френското разузнаване, повален с лампа? Ричард все още търкаше охлузените си кокалчета. А горкият управител старателно се държеше на безопасно разстояние от същите тези кокалчета. Берил сигурно би се разсмяла, ако не бе толкова уплашена.

На вратата се почука. Младата жена веднага застана нащрек, ала миг по-късно се отпусна, щом в стаята пристъпи униформен полицаи. Още не мога да се успокоя, помисли си тя, докато Домие и полицаят разговаряха на френски. Все още очаквам най-лошото.

Полицаят си тръгна и затвори вратата след себе си.

— Какво каза? — попита Берил.

— Стреляно е от сградата от другата страна на площада — отвърна Домие. — Открили са гилзи на покрива.

— А стрелецът? — попита Ричард.

Домие поклати глава.

— Изчезнал е.

— Значи все още е на свобода — заключи Ричард. — И не знам кога ще удари отново. — Той погледна управителя. — А телефонната линия? Кой може да я е прекъснал?

Мъжът отстъпи крачка назад, сякаш очакваше нов удар.

— Не зная, господине! Една от камериерките казва, че ключът ѝ е изчезнал за няколко часа днес.

— Значи може да е влязъл всеки.

— Не и от нашия персонал! Всички са надеждно проверени. Както знаете, при нас отсядат важни хора.

— Искам всичките ви служители да бъдат проверени отново. Всеки един.

Управителят покорно кимна и излезе от офиса. Ричард разхлаби вратовръзката си и закрочи из стаята.

— Имаме натрапник, който прекъсва телефонната линия. Стрелец, разположен от другата страна на площада. Далекобойна пушка, насочена право към стаята на Берил. Клод, с всяка минута става все по-лошо.

— Защо ще се опитват да ме убият? — попита Берил. — Какво съм направила?

— Задаваш прекалено много въпроси, затова — отвърна Ричард и се обърна към Домие: — Прав си, Клод. Въпросът изобщо не е приключен.

— И двамата бяхме в стаята, Ричард — обади се Берил. — Откъде знаеш, че се е целил в мен?

— Не аз минах покрай прозореца.

— Но ти си от ЦРУ.

— Вече не работя за тях. Не съм заплаха за никого.

— А аз съм, така ли?

— Да. Заради фамилното си име, да не споменаваме любопитството ти. — Той погледна Домие. — Имаме нужда от сигурна къща, Клод. Можеш ли да го уредиш?

— Имаме един апартамент в Паси за защита на свидетели. Ще свърши работа.

— Кой друг знае за него?

— Моите агенти. Няколко служители от министерството.

— Прекалено много хора.

— Това е най-доброто, което мога да предложа. Има алармена система. Ще ви дам и телохранители.

Ричард спря, преценявайки риска. Накрая кимна.

— Ще свърши работа за тази вечер. Утре ще измислим нещо друго. Може би самолетен билет. — Той погледна Берил.

Този път тя не възрази. Бе започнала да се поуспокоява. Само преди секунди всяка фибра от тялото ѝ бе готова за действие; сега самолетът за вкъщи ѝ се струваше като разумно решение. Само кратък полет над Ламанша и щеше да бъде на сигурно място в Четуайнд. Беше толкова лесно, толкова примамливо.

А тя бе толкова уморена.

Сякаш някъде отдалеч чу Домие да провежда няколко телефонни разговора. Най-сетне затвори и рече:

— Колата и пазачите ви ще дойдат да ви вземат. Багажът на Берил ще бъде донесен в апартамента по-късно. А, и още нещо. Ричард, без съмнение ще имаш нужда от това. — Той посегна под сакото си и измъкна полуавтоматичен пистолет от кобура под мишницата си. Подаде го на Ричард. — На заем. Ще си остане между нас, разбира се.

— Сигурен ли си, че искаш да се разделиш с него?

— Имам друг. — Домие свали кобура, който също подаде на Ричард. — Помниш как се използва, нали?

Ричард провери пълнителя и мрачно кимна.

— Смятам, че ще си спомня.

Униформен полицаи почука на вратата. Колата чакаше.

Ричард хвана Берил за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Време е да изчезнем от поглед. Готова ли си?

Тя погледна пистолета в ръката му, забеляза колко опитно борави с него и как умело го пъкна в кобура. Професионалист, помисли си. Превъплъщението беше почти страховито. „Колко добре всъщност те познавам, Ричард Улф?“

Засега въпросът беше неуместен. Той бе единственият човек, на когото можеше да разчита, единственият, на когото трябваше да се довери.

Тя го последва навън.

— Тук би трябвало да сме в безопасност. Поне за тази нощ. — Ричард заключи вратата и се обърна към Берил.

Тя стоеше насред всекидневната, обгърнала раменете си с ръце, с леко замаян поглед. Това не е енергичната и твърдоглава Берил, която познавам, помисли си той. Тази жена бе преживяла истински ужас и си даваше сметка, че най-лошото все още предстои. Искаше му се да приближи към нея, да я вземе в прегръдките си и да ѝ обещае, че докато той е наблизо, нищо няма да бъде в състояние да я нарани, ала и двамата знаеха, че вероятно няма да бъде в състояние да изпълни подобно обещание. Той мълчаливо обиколи апартамента, провери дали прозорците са затворени и завесите спуснати. Хвърли поглед навън и видя агентите да наблюдават сградата, единият пред входа, другият — пред вратата отзад. „Предпазна мрежа, помисли си. За случаите, когато вниманието ми отслабне. А това със сигурност ще се случи. Рано или късно, ще трябва да поспя.“

Доволен, че всичко е заключено, той се върна във всекидневната. Завари Берил седнала на канапето, мълчалива и неподвижна. Почти... победена.

— Добре ли си? — попита той.

Тя сви рамене, сякаш въпросът бе неуместен, сякаш трябваше да мислят за много по-важни неща.

Свали сакото си и го метна на облегалката на един стол.

— Не си яла. В кухнята има храна.

Погледът ѝ спря на кобура под мишницата му.

— Защо си напуснал бизнеса? — попита тя.

— Имаш предвид Управлението ли?

Тя кимна.

— Когато те видях да държиш пистолета... изведнъж си спомних какъв си бил навремето.

Той седна до нея.

— Никога не съм убил човек. Ако това има някакво значение.

— Но си обучен да убиваш.

— Единствено при самозащита. Не е същото като убийство.

Тя отново кимна, сякаш полагаше усилия да се съгласи с него.

Той извади глока от кобура и ѝ го подаде. Тя го погледна с нескрит ужас.

— Да, разбирам как се чувстваш — рече той. — Този пистолет е полуавтоматичен. Деветмилиметрови куршуми, шестнайсет патрона в пълнителя. Някои хора го смятат за произведение на изкуството. За мен е средство, към което прибягвам само в краен случай. Нещо, което искрено се надявам, никога да не се наложи да използвам. — Той го остави на масичката. — Вдигни го, ако искаш. Не е много тежък.

— Предпочитам да не го докосвам. — Тя потрепери и отмести поглед. — Не се боя от оръжия. Искам да кажа, имала съм си работа с пушки. Ходех да стрелям с чичо Хю. Но само по гълъби.

— Не е съвсем същото.

— Да, прав си.

— Попита ме защо съм напуснал Управлението. — Той посочи глока. — Това беше една от причините. Никога не съм убил човек и не изпитвам желание за това. За мен разузнаването беше игра. Предизвикателство. Врагът бе добре известен — руснаците, източногерманците. Но сега... — Той взе пистолета и замислено го задържа в дланта си. — Светът се превърна в откачено място. Вече не мога да кажа кой е врагът. И знаех, че рано или късно ще загубя тренинг. Почти го усещам.

— Тренинг ли?

— Заради възрастта. Като стигнеш четирийсетте, вече не реагираш така бързо, както на двайсет години. Ще ми се да мисля, че съм доста по-разумен, но всъщност съм само по-предпазлив. И доста по-неохотно поемам рискове. — Той я погледна. — За живота на когото и да било.

Тя срещна погледа му. Взирайки се в очите ѝ, изведнъж му се прииска да бърби какви ли не глупави неща. Да ѝ каже, че единственият живот, който не би желал да излага на риск, е нейният.

Кога точно тази задача престана да бъде обикновена роля на бавачка, зачуди се той. Кога се превърна в нещо много повече? В мисия. В мания.

— Плашиш ме, Ричард — промълви Берил.

— Заради пистолета е.

— Не, причината е в теб. Всички неща, които не знам за теб. Всички тайни, които не си ми казал.

— От сега нататък обещавам да бъда абсолютно честен с теб.

— Но всичко започна с полуистини. Не ми каза, че си познавал родителите ми. Че знаеш как са загинали. Не разбираш ли, детството ми сякаш се повтаря! Чичо Хю и неговите строго пазени тайни. — Тя въздъхна и отмести поглед. — А после те виждам с това... нещо.

Той докосна лицето ѝ и нежно я обърна към себе си.

— Това е само временно зло — промълви. — Докато всичко свърши.

Тя не откъсваше поглед от него, очите ѝ блестяха, косата ѝ бе разпиляна по раменете. „Тя иска да ми се довери, помисли си Ричард. Ала се страхува.“

Не можа да се сдържи. Целуна я. Веднъж. Втори път. Усети как устните ѝ се разтварят под неговите, почувства как цялото ѝ тяло откликна на докосването му. Целуна я отново и зарови пръсти в косата ѝ, мека като черна коприна. Въздишката ѝ бе тъй подканяща, когато се отпусна назад на канапето.

Устните им отново се сляха в страстна целувка. Младата жена обви ръце около врата му и го притегли към себе си...

И в следващия миг трепна. Този проклет кобур. Беше притиснал гърдите ѝ, грозно ѝ бе припомнил за всичко случило се днес. За всичко, което предстоеше да се случи.

Ричард се взря в лицето ѝ, в косата ѝ, разпиляна по възглавниците, в очите ѝ се четеше едновременно страх и желание. Не сега, помисли си той. Не по този начин. Бавно се отдръпна и двамата седнаха. За момент останаха един до друг на канапето, без да се докосват, без да говорят.

— Не съм готова за това — промълви тя. — Ще ти поверя живота си, Ричард. Но сърцето си... там нещата са по-различни.

— Разбирам.

— Тогава разбираш също, че не съм почитателка на Джеймс Бонд, нито на онези, които приличат на него. Не се впечатлявам от оръжия, нито от мъже, които ги използват. — Тя стана и демонстративно се отдалечи от канапето. От мъжа, седнал на него.

— Какво те впечатлява тогава? — попита той.

Тя се извърна към него и в очите ѝ проблеснаха весели пламъчета. Предишната Берил, помисли си Ричард. Слана богу, тя все още е тук.

— Искреността — отвърна тя.

— Това и ще получиш тогава. Обещавам.

— Ще видим — рече тя, обърна се и тръгна към спалнята.

Джордан не беше ни най-малко впечатлен от адвоката си.

Мъжът беше с мазна коса и тънки мазни мустаци. Говореше английски с акцента на второразреден актьор в ролята на типичен французин. И все пак, помисли си Джордан, след като Берил го е наела, явно е един от най-добрите адвокати в Париж. През масата за разпити в затвора той се вгледа отново в господин Жар.

— Не се безпокойте — рече мъжът. — Ще се погрижа за всичко. Сега преглеждам документите и съм сигурен, че скоро ще постигнем споразумение да ви освободят.

— А какво става с разследването? — попита Джордан. — Има ли някакъв напредък?

— Върви доста бавно. Знаете как е, господин Тависток. В такъв голям град като Париж, полицията е затрупана с работа. Трябва да проявите търпение.

— А чичо ми? Успяхте ли да се свържете с него?

— Той е напълно съгласен с планирания начин на действие.

— Ще дойде ли в Париж?

— Ще се забави. Боя се, че работата го задържа вкъщи.

— Вкъщи ли? Но аз мислех... — Джордан замълча. Не каза ли Берил, че чичо Хю е напуснал Четуайнд?

Господин Жар се изправи.

— Бъдете спокоен, че всичко, което може да се направи, ще бъде направено. Уредих да ви преместят в по-удобна килия.

— Благодаря — рече Джордан, все още озадачен от забележката за чичо Хю. Когато адвокатът вече излизаше от стаята, Джордан извика: — Господин Жар? А чичо ми спомена ли случайно как... са минали преговорите в Лондон?

Адвокатът се извърна.

— Все още не са приключили, както разбрах. Но съм сигурен, че той лично ще ви осведоми. — Мъжът кимна за довиждане. — Приятна вечер, господин Тависток. Надявам се, че новата килия ще ви хареса повече. — Той излезе от стаята.

Какво става, по дяволите, зачуди се Джордан, докато вървеше към килията си — новата си килия. Един поглед към съмнителните типове, седнали вътре, и подозренията му към господин Жар се задълбочиха. Нима това беше по-удобна килия?

Джордан неохотно пристъпи вътре и потръпна, когато вратата се затвори зад гърба му. Пазачът се отдалечи, стъпките му отекнаха надолу по коридора.

Двамата затворници се взираха във фините му италиански обувки, които бяха в рязък контраст със затворническите дрипи, които носеше.

— Здравсти — поздрави Джордан.

— Англичанин? — попита на френски единият от мъжете.

Джордан преглътна.

— Да. Англичанин — отвърна също на френски.

Мъжът изсумтя и посочи едно от празните легла.

— Твое.

Джордан отиде до леглото, сложи вързоп с дрехите си в долната част и се изтегна на дюшека. Докато двамата затворници бърбяха на френски, той продължи да се чуди за мазния адвокат и да се пита защо го бе излъгал за чичо Хю. Само да можеше да се свърже с Берил, да я попита какво става...

Надигна се и седна при звука на стъпките, приближаващи към килията. Беше пазачът, който доведе още един затворник — оплешивяващ мъж с пълно приятно лице. Подобен добряк очакваш да видиш зад щанда в пекарната. Не изглежда като типичен престъпник, помисли си Джордан. Също като мен.

Мъжът влезе в килията и бе насочен към последното празно легло. Той седна и се огледа, поразен от обстоятелствата, в които бе

попаднал. Казваше се Франсоа и доколкото успя да разбере Джордан с елементарния си френски, престъплението на мъжа беше свързано с незаконен секс. С малолетна проститутка може би? Франсоа очевидно нямаше желание да говори за това. Просто седеше на леглото и се взираше в пода. И двамата сме нови в това преживяване, помисли си Джордан.

Другите му двама съкилийници все така го наблюдаваха. Сърдити млади мъже, очевидно антисоциални типове. Трябваше да ги държи под око.

Пристигна вечерята — отвратителен гулаш с френско хлебче. Джордан се втренчи в блудкавата кафеникава каша и с копнеж си спомни за снощната си вечеря — варена съомга и печена патица. Е, добре. Човек трябва да се храни, независимо от обстоятелствата. Колко жалко, че нямаше бутилка вино да прокара яденето. Хубаво божоле може би, или обикновено бургундско. Той хапна от гулаша и реши, че дори бутилка недотам хубаво вино щеше да свърши работа — каквото и да е, само да притъпи вкуса на гадния сос. Застави се да го изяде и се закле, че щом излезе оттук — ако излезеше оттук — първо щеше да се отбие в някой приличен ресторант.

В полунощ угасиха лампите. Джордан се изтегна върху одеялото и се опита да заспи, ала безуспешно. Първо, съкилийниците му хъркаха така, че можеха да събудят и мъртъвците. Второ, събитията от деня непрестанно се въртяха в съзнанието му. Пътуването с Колет от булевард „Сен Жермен“. Начинът, по който бе погледнала в огледалото за обратно виждане. Само да бе обърнал повече внимание на това кой ги следеше обратно към хотела. А сетне, противно на волята си, си спомни ужаса, когато я бе намерил мъртва в колата ѝ, лепкавата кръв по ръцете си.

Обзе го безсилен гняв, неистова ярост заради смъртта ѝ. Аз съм виновен, помисли си. Ако тя не бе прикрепена да ме наблюдава, да ме пази...

Но не затова е била убита, внезапно му мина през ума. Той не беше наблизил, когато се е случило. Тогава защо я бяха убили? Дали тя знаеше нещо, дали бе видяла нещо... или някого?

Мислите му поеха в друга насока. Колет сигурно бе видяла нечие лице в огледалото за обратно виждане, в колата, която ги следваше. След като го бе оставила при „Риц“, вероятно бе видяла отново този

човек. Или пък той я е видял и е разбрал, че ще може да го разпознае. Което означава, че убиецът е човек, когото Колет е познавала. Някой, когото е разпознала.

Дотолкова се бе съсредоточил да подреди парчетата от пъзела, че не обърна внимание на изскърцването на пружините някъде в килията. Едва когато долови тихо движение, осъзна, че някой от съкилийниците му приближава към леглото му. Беше тъмно; едва различаваше силуета, който се движеше към него. Един от младите хулигани, помисли си, идва да грабне сакото ми.

Джордан остана да лежи напълно неподвижно, като запази дишането си дълбоко и равномерно. „Нека страхливецът си помисли, че все още спя. Когато приближи достатъчно, ще го изненадам.“ Силуетът безшумно се промъкваше в мрака. Два метра, метър и петдесет. Сърцето на Джордан блъскаше в гърдите, мускулите му се стегнаха, готови за действие. Още малко. Малко по-близо. Ще посегне към сакото в долната част на леглото...

Ала вместо това мъжът се насочи към главата на Джордан. Надвисна някаква сянка — ръка, готова да нанесе удар. Ръката на Джордан се стрелна точно в мига, когато нападателят атакува. Сграбчи китката му и чу изненадан вик.

Нападателят посегна със свободната си ръка. Джордан избегна удара и скочи от леглото. Без да пуска китката на нападателя, той яростно я изви, докато онзи извика от болка. Мъжът се бореше да се освободи, ала Джордан не го пусна. Нямахше да му позволи да се измъкне. Не и без да му даде хубав урок. Блъсна го назад и усети как тялото му удари стената. Мъжът изстена и рязко дръпна ръка в опит да се измъкне. Джордан го блъсна отново. Този път и двамата се стовариха върху някакво легло, право върху лежащия там мъж. Нападателят на Джордан започна да се извива, да се дърпа. Джордан веднага осъзна, че мъжът вече не се бореше да се освободи. Бе изпаднал в конвулсии.

Дочу звук от стъпки, след което лампата в килията светна. Пазачът му извика нещо на френски. Джордан пусна нападателя си и изненадано се отдръпна. Беше Франсоа. Мъжът лежеше проснат на леглото, крайниците му се гърчеха, очите му бяха избелени. Младият хулиган, върху който бе паднал Франсоа, трескаво се измъкна изпод тялото му и с ужас се втрени в агонизиращия.

Франсоа изхърка за последен път и застина. Няколко секунди всички го гледаха в очакване да се раздвижи отново. Той не помръдна.

Пазачът извика за помощ. Дотича още един пазач. Изкрещяха на затворниците да се отдръпнат, втурнаха се в килията и се наведоха над безжизнения Франсоа. Сетне бавно се изправиха и погледнаха Джордан.

— Мъртъв е — каза единият на френски.

— Това... това е невъзможно! — възрази Джордан. — Как може да е мъртъв? Не го ударих толкова силно!

Пазачите само се вираха в него. Другите двама затворници гледаха Джордан с уважение и се отдръпнаха в далечния край на килията.

— Нека го огледам! — настоя Джордан. Мина покрай пазачите и коленичи до Франсоа. Един поглед му бе достатъчен, за да разбере, че са прави. Франсоа наистина беше мъртъв. — Не разбирам... — поклати глава Джордан.

— Господине, идвате с нас — нареди единият от пазачите.

— Не е възможно да съм го убил!

— Но сам виждате, че е мъртъв.

Джордан внезапно зърна тънка струйка кръв, стичаща се по бузата на Франсоа. Приведе се над него. Едва тогава забеляза тънката като игла стреличка, забодена в скалпа на мъжа. Беше почти незабележима сред прошарената коса на слепоочието му.

— Какво, за бога... — промърмори Джордан. Бързо огледа пода за спринцовка, пистолет за стрелички — нещо, което може да е инжектирало острието. Не видя нищо на пода, нито на леглото. Сведе поглед към лявата ръка на мъжа и зърна нещо между стиснатите му пръсти. Разтвори ги и предметът падна върху леглото. Химикалка.

Пазачите го дръпнаха назад и го блъснаха към вратата.

— Върви! — рече единият. — Тръгвай!

— Накъде?

— Там, където няма да можеш да нараниш никого. — Пазачът го бутна към коридора и заключи вратата на килията.

Джордан зърна за миг лицата на съкилийниците си, които го наблюдаваха със страхопочитание, след което го отведеха в единична килия, очевидно запазена за най-опасните затворници. С двойни

решетки, без прозорци, без мебели, само един бетонен блок, на който да легне. И безмилостно светеща от тавана лампа.

Джордан се отпусна на бетонния блок и зачака. Какво, зачуди се той. Ново нападение? Нова криза? Възможно ли бе кошмарът да стане още по-страшен?

Мина един час. Невъзможно бе да заспи, не и при тази светлина над главата му. Стъпки и дрънкане на ключове го известиха за нов посетител. Вдигна поглед и зърна пазача, придружен от елегантно облечен джентълмен с куфарче.

— Господин Тависток? — попита мъжът.

— Тъй като тук няма никой друг — промърмори Джордан и се изправи, — боя се, че сигурно съм аз.

Вратата бе отключена и мъжът с куфарчето влезе. Изумено огледа спартанската килия.

— Тези условия... Ужасни са — рече той.

— Да. Дължа ги на чудесния си адвокат — отвърна Джордан.

— Но вашият адвокат съм аз. — Мъжът протегна ръка. — Хенри Лоран. Щях да дойда по-рано, но бях на опера. Едва преди час получих съобщението на господин Вейн. Разбрах, че случаят е спешен.

Джордан объркано поклати глава.

— Вейн? Реджи Вейн ли ви изпраща?

— Да. Сестра ви е поискала незабавната ми намеса. А господин Вейн...

— Наела ви е Берил? Тогава кой, по дяволите, беше... — Джордан замълча, когато изведнъж намери обяснение за странните събития. Ужасяващо обяснение. — Господин Лоран — рече Джордан, — преди няколко часа, тук дойде един адвокат, за да се срещне с мен. Господин Жар.

Лоран се намръщи.

— Никой не ме уведоми за друг адвокат.

— Той твърдеше, че сестра ми го е наела.

— Но аз говорих с господин Вейн. Той ми каза, че госпожица Тависток е поискала моите услуги. Как казахте, че е името на другия адвокат?

— Жар.

Лоран поклати глава.

— Не познавам адвокат по наказателни дела с такова име.

Джордан изумено замълча. Сетне бавно вдигна глава и погледна Лоран.

— Смятам, че трябва да се свържете с Реджи Вейн. Веднага.

— Но защо?

— Тази вечер вече се опитаха да ме убият веднъж. — Джордан поклати глава. — Ако продължава така, господин Лоран, до сутринта може да съм мъртъв.

ОСМА ГЛАВА

Отново я преследваха. Черни хрътки, препускащи по мъртвите листа в гората. Чуваше шумоленето в храстите и усещаше, че приближават. Сграбчи юздата на Фроги, опита се да я успокои, ала кобилата изпадна в паника. Изведнъж се изтръгна от хватката на Берил и се изправи на задните си крака.

Хрътките нападаха.

В миг се хвърлиха към гърлото на коня, разкъсваха, дърпаха с остриите си като бръсначи зъби. Фроги изпищя, човешки писък, издаващ неистов ужас. Трябва да я спася, помисли си Берил. Трябва да се преборя с тях и да ги прогоня. Ала краката ѝ бяха като вкопани в земята. Не можеше да помръдне, само гледаше ужасено как Фроги падна на колене и рухна наред гората. Хрътките, оголили окървавени зъби, се извърнаха към Берил.

Тя се събуди задъхана, размахвайки ръце в мрака. Едва когато паниката ѝ стихна, дочу Ричард да я вика по име. Извърна се и го видя на прага. Лампата зад гърба му беше запалена и осветяваше голите му рамене.

— Берил? — отново рече той.

Тя пое дълбоко въздух, опитвайки да се отърси от последните лепкави нишки на кошмара.

— Будна съм — отвърна.

— Трябва да станеш.

— Колко е часът?

— Четири сутринта. Клод току-що се обади.

— Защо?

— Искате да се срещнем с него в полицейския участък. Колкото е възможно по-скоро.

— В полицейския участък? — Тя рязко се изправи. — Заради Джордан ли? Случило ли му се е нещо?

Едва долови кимването на Ричард в мрака.

— Някой се е опитал да го убие.

— Гениално изобретение — рече Клод Домие и остави химикалката на масата. — Подкожна игла, спринцовка под налягане. Едно убождане и веществото се инжектира в жертвата.

— Какво вещество? — попита Берил.

— Все още го анализират. Аутопсията ще бъде направена сутринта. Но е ясно, че каквото и да е било веществото, то е причина за смъртта. По тялото няма сериозни наранявания, които да водят към друго обяснение.

— Значи Джордан няма да бъде обвинен? — облекчено рече Берил.

— Едва ли. Ще бъде поставен в изолация, никакви други затворници, двойна охрана. Не би трябвало да има повече инциденти.

Вратата на стаята за конференции се отвори. Влезе Джордан, придружен от двама пазачи. Боже мой, той изглежда ужасно, помисли си Берил и стана да го прегърне. Никога досега не бе виждала брат си толкова раздърпан. Брадата му бе набола, затворническите дрехи бяха ужасно намачкани. Ала когато се отдръпна от него, Берил се взря в очите му и зърна познатите весели пламъчета, духът му бе все тъй несломим.

— Добре ли си? — попита тя.

— Нямам нито драскотина. Е, може би няколко — поправи се Джордан и сведе поглед към охлузения си юмрук. — Напълно си съсипах маникюра.

— Джордан, кълна се, никога не съм наемала адвокат на име Жар. Този човек е бил измамник.

— Досетих се.

— Наех господин Лоран, за когото Реджи се кълне, че е най-добрият.

— Боя се, че дори най-добрият няма да успее да ме измъкне от тази каша — мрачно отбеляза Джордан. — Изглежда съм обречен да бъда дългогодишен обитател на това прекрасно място. Освен ако храната не ме убие преди това.

— Не можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен?

— Опитай гулаша и пак ще си поговорим.

Берил се обърна към Домие:

— Ами мъртвецът? Кой е той?

— Според досието от ареста името му е Франсоа Парментие, портиер — отвърна Домие. — Бил е обвинен за нарушаване на реда.

— Как се е оказал в килията на Джордан? — попита Ричард.

— Изглежда адвокатът му Жар е подал специална молба двамата му клиенти да бъдат настанени в една и съща килия.

— Не е било само молба — поправи го Ричард. — Сигурно е имало и подкуп. Жар и мъртвецът са работели заедно.

— За кого? — попита Джордан.

— За същите хора, които се опитаха да убият Берил — отвърна Ричард.

— Какво?

— Преди няколко часа. С далекобойна пушка, насочена към прозореца на стаята ѝ в хотела.

— И тя все още е в Париж? — Джордан се обърна към сестра си. — Край. Отиваш си вкъщи, Берил. Тръгваш веднага.

— И аз се опитах да ѝ кажа същото — обади се Ричард. — Не желае да чуе.

— Разбира се. Скъпата ми малка сестричка никога не слуша! — Джордан се намръщи. — Този път обаче нямаш избор.

— Прав си, Джорди — рече Берил. — Нямам избор. Затова оставам.

— Можеха да те убият.

— Теб също.

Двамата бяха застанали един срещу друг, никой не желаше да отстъпи. „Мъртва хватка, помисли си Берил. Той се тревожи за мен, аз се тревожа за него. А и двамата сме Тависток, така че никой от нас няма да се признае за победен. Но аз съм в по-изгодна позиция. Той е в затвора. Аз не съм.“

Джордан се извърна и се отпусна на близкия стол.

— За бога, Улф, поработи над нея! — промърмори той.

— Опитвам се — отвърна Ричард. — Междувременно, все още не сме отговорили на един основен въпрос — кой желае смъртта и на двама ви?

За миг всички замълчаха. Макар и на ръба на изтощението, Берил се взря в брат си с мисълта, че той е умният в семейството. Щом той не можеше да разреши загадката, кой ли би могъл?

— Ключът към всичко е Франсоа, мъртвецът — отбеляза Джордан и погледна Домие. — Какво друго знаем за него? Приятели, семейство?

— Само сестра — отвърна Домие. — Живее в Париж.

— Твоите хора говориха ли вече с нея?

— Няма смисъл.

— Защо?

— Тя е... как беше думата... — Домие се почука по челото. — Със забавено развитие. Живее в приюта „Свещено сърце“. Монахините казват, че не може да говори и здравословното ѝ състояние е много лошо.

— Ами работата му? — попита Ричард. — Каза, че работел като портиер.

— В галерия „Аника“. Художествена галерия, в Отьой. Доста престижна. Известна е с колекцията си от произведения на съвременни художници.

— Какво казват от галерията за него?

— Говорих съвсем накратко с Аника. Твърди, че бил мълчалив човек, много надежден. Ще дойде по-късно сутринта да отговори на въпросите ми. — Той погледна часовника си. — Междувременно, предлагам всички да поспим малко. Поне за няколко часа.

— Ами Джордан? — попита Берил. — Как мога да съм сигурна, че ще бъде в безопасност тук?

— Както казах, ще бъде в единична килия. Пълна изолация...

— Това може да се окаже грешка — обади се Ричард. — Няма да има свидетели.

Ако нещо се случи с него... Берил потрепери.

Джордан кимна.

— Улф е прав. Ще се чувствам доста по-сигурен, ако деля килията си с някого.

— Но може да те затворят с някой друг наемен убиец — възрази Берил.

— Познавам подходящите хора, с които да споделя килията си — рече Джордан. — Двама напълно безобидни хулигани. Надявам се.

— Ще го уредя — кимна Домие.

Ужасно бе да се раздели отново с Джордан. На прага той спря да ѝ махне за довиждане. Едва тогава Берил разбра, че тя приема нещата

много по-зле от него. Но Джорди си е такъв, помисли си. Никога не губи чувството си за хумор.

Навън небето вече просветляваше и уличното движение бе подхванало сутрешното си кресчендо. Берил, Ричард и Домие спряха за миг на тротоара, и тримата на ръба на изтощението.

— Джордан ще бъде в безопасност — отбеляза Домие. — Ще се погрижа за това.

— Искам да бъде в още по-голяма безопасност — рече Берил. — Искам да го измъкнем оттам.

— За това ще трябва да докажем, че е невинен.

— Значи точно това ще направим — заяви младата жена.

Домие я погледна. Очите му бяха зачервени от недоспиване и преумора. Французинът изглеждаше някак остарял, бръчките по лицето му се очертаваха по-ясно.

— Това, което трябва да направиш, мила, е да си нащрек. И да не се показваш. — Той тръгна към колата си. — Довечера ще говорим пак.

Когато Берил и Ричард се върнаха в апартамента в Паси, Берил вече задрямваше. Напрежението я бе изтощило и енергията ѝ бързо се изчерпваше. „Слава богу, че Ричард все още се движи на пълни обороти“, помисли си тя, докато слизаха от колата. Ако припаднеше, той щеше да я извлече нагоре по стълбите. Така и стана. Ричард почти я отнесе до спалнята, където я сложи да седне на леглото.

— Спи колкото дълго ти е нужно — рече.

— Една седмица ще ми стигне — промърмори Берил.

Ричард се усмихна. Вече доста сънена, тя зърна лицето му достатъчно ясно, за да си даде сметка за силното привличане помежду им. Припламваше като искра, готова всеки момент да се превърне в буен пламък. Дори сега, макар да бе изтощена, в съзнанието ѝ изплуваха еротични образи. Спомни си как бе застанал без риза на прага на спалнята ѝ и лампата осветяваше раменете му. Помисли си колко лесно би било да го покани в леглото си, да помоли за прегръдка, за целувка. А после и за много-много повече. „Твърде силното желание замъглява мозъка ми, пречи ми да се съсредоточа върху важните неща. Един поглед, едно вдъхване на аромата му и вече мисля само как да го примамя в леглото.“

Той нежно я целуна по челото.

— Ще бъда в съседната стая — рече и напусна спалнята ѝ.

Твърде изтощена, за да се съблече, тя легна с дрехите. Отвън денят настъпваше, от улицата долиташе шумът на движението. „Ако този кошмар някога свърши, ще трябва да се разделя с него за известно време, помисли си. Просто за да дойда отново на себе си.“ Да, точно това щеше да направи. Щеше да се скрие в Четуйнд. Да изчака това лудо привличане помежду им да се уталожи.

Ала щом затвори очи, картините се върнаха, още по-ярки и изкушаващи отпреди. Преследваха я дори в съня ѝ.

Ричард спа пет часа и стана малко преди дванайсет. Взе си душ, хапна набързо яйца с препечена филия и усети, че отново е готов за действие. Денят бе твърде кратък, трябваше да свърши прекалено много неща; спането щеше да остане на заден план. Надникна при Берил и видя, че още спи. Добре. Докато се събудеше, той щеше да се е върнал. Ала за всеки случай ѝ остави бележка на нощното шкафче.

„Излизам. Ще се върна към три.

Р.“

Сетне извади пистолета и го сложи до бележката. Ако ѝ потрябваше, щеше да ѝ бъде подръка.

След като се увери, че двамата пазачи са по местата си, той излезе и заключи апартамента.

Първо се отби на улица „Мирха“ 66, сградата, където бяха намерили смъртта си Маделин и Бърнард. Беше прегледал отново доклада на парижката полиция, беше прочел няколко пъти показанията на хазяина. Господин Ридо твърдеше, че е открил телата следобед на 15 юли 1973 година и веднага бе уведомил полицията. При разпита бе заявил, че таванският апартамент бил нает от госпожица Скарлати, която използвала мястото много рядко и плащала в брой. От време на време чувал в апартамента стенания, пъшкане и мъжки глас, ала единственият човек, с когото се срещал била госпожица Скарлати, която винаги носела шал на главата и слънчеви очила, така че трудно можел да каже нещо повече за външния ѝ вид. Въпреки това господин

Ридо бил сигурен, че мъртвата жена в апартамента била наистина прелъстителката Скарлати. А мъртвият мъж? Хазяинът никога дотогава не го бил виждал.

Три месеца след даването на показанията господин Ридо продал сградата и заедно със семейството си напуснал страната. Тази последна подробност беше добавена само като забележка в долната част на полицейския доклад: „Хазяинът вече не е на разположение за показания. Напуснал е Франция“.

Ричард имаше чувството, че заминаването на хазяина от страната може да се окаже най-важната улика, с която разполагаха. Само да успееше да открие сегашното местонахождение на Ридо и да го разпита за събитията отпреди двайсет години...

Той почука на всички апартаменти в сградата, ала не стигна доникъде. Двайсет години бяха доста време; бяха се нанесли нови наематели, старите се бяха изнесли. Никой не помнеше господин Ридо. Ричард излезе навън и застана на тротоара. Покрай него прелетя топка, следвана от група дрипави дечица. Безкрайният футболен мач, помисли си той, загледан в плетеницата от мръсни ръце и крака. Над главите на децата забеляза възрастна жена, седнала на прага на къщата си. Беше поне седемдесетгодишна, прецени Ричард. Може би тя бе живяла тук достатъчно дълго, за да си спомня предишните обитатели на улицата.

Той приближи до жената и я заговори на френски.

— Добър ден.

Старицата разтегна устни в беззъба усмивка.

— Опитвам се да намеря някой, който си спомня господин Жак Ридо. Мъжът, който е бил собственик на онази сграда ей там. — Той посочи номер 66.

— Той замина — отвърна жената също на френски.

— Значи сте го познавали?

— Синът му непрестанно идваше у дома.

— Разбрах, че цялото семейство е напуснало Франция.

Тя кимна.

— Заминаха за Гърция. И как мислите, че успя да го направи, а? С тази негова стара кола! И дрехите, които децата им носеха! А ето че заминаха за вилата си. — Тя въздъхна. — А аз съм тук, където винаги съм била.

— Вила? — намръщи се Ричард.

— Чух, че имали вила близо до морето. Разбира се, може да не е вярно — момчето непрестанно си измисляше какво ли не. Защо изведнъж да започне да говори истината? Но твърдеше, че било вила с цветя, които се виели около колоните. — Старицата се изсмя. — Сигурно вече всички са мъртви.

— Семейството ли?

— Цветята. Не се сещаха да си полеят дори саксиите със здравец.

— Знаете ли къде точно живеят в Гърция?

Жената сви рамене.

— Някъде близо до морето. Но пък тя май цялата Гърция е близо до морето?

— Знаете ли името на селото?

— Защо да помня такива неща? Той не беше мой приятел.

Разочарован, Ричард понечи да си тръгне, когато изведнъж осъзна какво бе казала старицата.

— Имате предвид сина на хазяина — приятел на дъщеря ви ли беше?

— На внучката ми.

— Обаждал ли й се е? Писал ли й е писма?

— Няколко. После престана. — Тя поклати глава. — Така е при младите. Никаква преданост.

— Запазила ли е някои от писмата?

Жената се разсмя.

— Всичките. За да напомнят на съпруга й каква страхотна жена е хванал.

Ричард пусна в ход умението си да убеждава и най-сетне бе поканен в апартамента на старицата. Беше доста мрачно и тясно жилище. Две малки деца седяха на кухненската маса и дъвчеха филии хляб. Една жена — попрехвърлила трийсетте, ала с уморените очи на старица — хранеше с овесена каша малко бебе.

— Човекът иска да види писмата ти от Жерар — рече бабата.

По-младата жена изгледа Ричард с подозрение.

— Много е важно да говоря с баща му — обясни Ричард.

— Баща му не желае да бъде открит — отвърна жената и продължи да храни бебето.

— Защо?

— Откъде да знам? Жерар не ми каза.

— Има ли нещо общо с убийствата? На двамата англичани?

Жената застина с ръка във въздуха.

— Англичанин ли сте?

— Не, американец. — Ричард седна срещу нея. — Помните ли убийствата?

— Беше много отдавна. — Тя избърса устата на бебето. — Бях едва петнайсетгодишна.

— Жерар ви е писал писма. После е престанал. Защо?

Жената горчиво се засмя.

— Загуби интерес. С мъжете винаги е така.

— А може да му се е случило нещо. И да не е можел повече да пише. А много да му се е искало.

Тя не каза нищо.

— Ако отида в Гърция, мога да се осведомя вместо вас. Трябва ми само името на селото.

Жената се замисли за момент. Загледа се в двете хленчеци сополиви деца. Избърса отново лицето на бебето. „Копнее да избяга, помисли си Ричард. Иска й се животът й да бе протекъл по различен начин. Мисли за отдавна изгубения си приятел, за това какви са можели да бъдат нещата за тях двамата във вилата край морето...“ Жената стана и отиде в другата стая. След малко се върна и остави на масата малка купчинка писма. Бяха само четири — не можеше да се говори за голяма преданост. Всички бяха все още в пликовете. Ричард ги прегледа, бяха изпълнени с младежки копнежи. „Ще се върна за теб. Винаги ще те обичам. Не ме забравяй...“ До четвъртото писмо страстта очевидно се бе охладила.

Нямаше обратен адрес нито в писмата, нито на пликовете. Очевидно местонахождението на семейството е трябвало да се запази в тайна. Ала на един от пликовете печатът се четеше ясно: Парос, Гърция. Ричард подаде писмата обратно на младата жена. Тя ги задържа за момент, сякаш наслаждавайки се на спомените. Преди толкова много години, почти един цял живот и ето докъде стигнах...

— Ако намерите Жерар... ако все още е жив — започна тя, — попитайте го...

— Да? — подкани я Ричард.

Тя въздъхна.

— Попитайте го дали ме помни.

— Ще го попитам.

Тя задържа писмата още миг. Сетне въздъхна, остави ги настрана и отново взе лъжицата. Мълчаливо започна да храни бебето.

Ричард се отби още на едно място, преди да се върне в апартамента, този път в приюта „Свещено сърце“. Сградата беше доста по-мрачна от старческият дом, който Ричард бе посетил вчера. Тук нямаше лични стаи за пациентите, нито приятни монахини, които да разнасят лекарствата. Приютът бе малко по-хубав от затвор, при това доста претъпкан, с трима-четирима пациенти в една стая, повечето от тях — привързани към леглата. Жули Парментие, бавноразвиващата се сестра на Франсоа, заемаше една от най-мрачните стаи. Лежеше върху широк, покрит с найлон матрак, облечена само в дълга риза. Беше със защитни ръкавици, а около кръста ѝ бе стегнат широк колан, с който бе привързана към леглото; можеше единствено да се върти настрана, но не и да сяде. Не обърна внимание на Ричард; само изстена и се втренчи в тавана.

— От доста години е така — обясни сестрата. — Злополука, когато е била на дванайсет. Паднала от едно дърво и си ударила главата в някакви камъни.

— Изобщо ли не може да говори? Да общува?

— Когато брат ѝ Франсоа идваше, казваше, че се усмихвала. Настояваше, че е виждал усмивката ѝ. Но... — Сестрата сви рамене. — Аз не съм.

— Той често ли идваше?

— Всеки ден. По едно и също време, в девет сутринта. Оставаше до обяд, после отиваше на работа в галерията.

— Правеше това всеки ден?

— Да. А в неделя оставаше до по-късно — до четири часа.

Ричард се взря в жената на леглото и опита да си представи как ли се е чувствал Франсоа да седи с часове в тази стая. Да посвещава всеки свободен час от живота си на сестра си, която не е можела дори да го познае.

— Истинска трагедия — рече сестрата. — Франсоа беше добър човек.

Излязоха от стаята и се отдалечиха от жалкото създание върху матрака.

— Какво ще стане с нея сега? — попита Ричард. — Ще се погрижи ли някой да остане в приюта?

— Вече няма значение.

— Защо говорите така?

— Бъбреците ѝ почти не работят. — Сестрата погледна към стаята на Жули Парментие и тъжно поклати глава. — Ще издържи още месец, може би най-много два.

— Но сигурно знаете къде е отишъл — настоя Берил.

Френският агент само сви рамене.

— Не каза, госпожице. Каза само да пазим апартамента. И да се погрижим да не пострадате.

— Само това ли каза? И замина?

Мъжът кимна.

Берил разочаровано се върна в апартамента и прочете отново бележката на Ричард: „Излизам. Ще се върна към три“. Никакви обяснение, никакви извинения. Берил я смачка и я хвърли в кошчето. И какво би трябвало да направи сега? Да го чака цял ден да се върне? Ами Джордан? Ами разследването?

Ами обядът?

Вече умираше от глад. Отиде в кухнята и отвори хладилника. Изумено се втренчи в съдържанието му: малко яйца, един хляб и изсъхнала наденичка. Никакви плодове и зеленчуци, нито дори обикновен морков. Без съмнение, беше го заредил мъж. Няма да ям тези неща, решително си рече Берил и затвори хладилника. „Но няма и да умирам от глад. Ще се нахраня както трябва — със или без Ричард.“ Хората на Домие бяха донесли багажа ѝ от хотела още снощи. Тя избра от гардероба най-невзрачната си черна рокля, вдигна косата си под широкопола шапка и сложи слънчеви очила. Не е чак толкова ужасно, реши, щом се погледна в огледалото.

Излезе от апартамента и пристъпи на огряната от слънцето улица.

Пазачът отпред веднага я спря.

— Госпожице, не е разрешено да излизате.

— Но него сте го пуснали да излезе — възрази тя.

— Господин Улф специално нареди...

— Гладна съм — прекъсна го тя. — Ставам доста раздразнителна, като съм гладна. И нямам намерение да живея на яйца и препечени филийки. Така че ако ме насочите към най-близката станция на метрото...

— Сама ли смятате да тръгнете? — ужасено попита агентът.

— Да, освен ако не решите да ме придружите.

Мъжът притеснено огледа лицата.

— Нямам нареждания по този въпрос.

— Тогава тръгвам сама — заяви Берил и енергично се отдалечи.

— Върнете се!

Тя продължи да върви.

— Госпожице! — изкрещя мъжът. — Ще докарам колата!

— Аз черпя — извърна се тя и му се усмихна ослепително.

И двамата пазачи я придружиха до ресторант близо до Отьой. Берил предположи, че са избрали мястото не толкова заради качеството на храната, а заради малката трапезария и лесния за наблюдение вход. Самото ястие беше доста непретенциозно — лучена супа и парче агнешко. Берил обаче бе толкова гладна, че изяде всичко и хапна дори парче ябълков пай. Когато приключиха с яденето, двамата ѝ придружители бяха в доста по-добро настроение. Май не беше чак толкова лошо да са телохранители, особено ако дамата беше склонна да черпи всеки ден. Двамата дори се съгласиха да спрат на връщане към апартамента. Няма да отнеме много време, увери ги Берил. Само ще разгледам най-новата изложба. В края на краищата може пък нещо да ми хареса.

И тъй агентите я придружиха до галерия „Аника“.

Залата беше огромна — три етажа, свързани площадки и вито стълбище. Слънцето струеше през стъкления купол, огрявайки колекцията от бронзови скулптури, изложена на първия етаж. Приближи да ги посрещне млада жена с изумително червена коса. Интересува ли се госпожицата от нещо специално?

— Мога ли просто да разгледам? — попита Берил. — Или пък да ме насочите към някои картини. Не прекалено модерни, предпочитам

класическите художници.

— Разбира се — отвърна жената и поведе Берил и охраната ѝ към витото стълбище.

Повечето от творбите, които видя изложени, бяха отвратителни. Пейзажи с деформирани животни. Птици с кучешки глави. Изгледи от града със странни кубически сгради. Жената спря пред една картина и рече:

— Може би тази ще ви хареса?

Берил хвърли поглед към голата богиня, стиснала мъртъв заек, и рече:

— Не ми се вярва. — Тя продължи, загледана в ексцентричната колекция от творби. — Кой избира какво да се изложи?

— Аника. Собственичката на галерията.

Берил застина пред доста гротескна маска — мъж с раздвоен език.

— Тя... има доста странен вкус.

— Предизвикателно, не мислите ли? Тя предпочита художници, които поемат рискове.

— Тук ли е днес? Много бих искала да се запозная с нея.

— Сега е невъзможно — тъжно поклати глава жената. — Един от работодателите ни почина снощи. Аника отиде да поговори с полицаите.

— Съжалявам да го чуя.

— Нашият портиер. — Жената въздъхна. — Беше доста неочаквано.

Всички се върнаха на първия етаж. Едва тогава Берил зърна творба, която я накара да се замисли. Бе една от бронзовите статуетки, вариант на Мадоната с младенеца. Ала щом приближи да я огледа отблизо, осъзна, че става дума за дете, което се храни от гърдата ѝ. Детето е всъщност чакал.

— Доста интригуващо, не мислите ли?

Берил сви рамене и се загледа в червенокосата.

— Кой прекрасен ум го е измислил?

— Нов художник. Млад мъж, който сега си гради операцията в Париж. Уреждаме прием за следващия миг на слава. Може би ще се включите?

— Ако мога.

Жената протегна ръка и измъкна елегантно изработена покана. Сетне я подаде на Берил.

— Ако сте свободна тази вечер, моля те, отбий се.

Берил тъкмо се канеше нехайно да прибере визитката в чантата си, когато изведнъж зърна името на художника. Име, което тя разпозна.

„Галерия «Аника» ви представя:
Скулптурите на Антъни Съдърланд
17 юли, 7–9 часа вечерта“

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това е лудост — заяви Ричард. — Неприемлив риск.

Без да обърне особено внимание на думите му, Берил приближи до гардероба и огледа дрехите си.

— Според теб какво ще бъде подходящо за тази вечер? Официално или не чак толкова?

— Ще си сред хора — продължи Ричард. — Прием в галерия! Ще бъдеш на обществено място.

Берил извади черна копринена рокля и се обърна към огледалото.

— Обществените места са най-безопасни — отбеляза тя.

— Би трябвало да стоиш тук! Вместо това ти обикаляш града...

— Ти също.

— Имах работа...

— Аз също — рече тя и тръгна към спалнята.

Той понечи да я последва, ала спря на прага, щом я видя да се съблича. Извърна се и облегна гръб на рамката на вратата.

— Не мисля, че яденето в някакъв треторазреден ресторант е било толкова неотложно! — подхвърли той през рамо.

— Беше още по-долнопробен. Но пак беше по-добре от яйца и мухлясал хляб.

— Ти си като капризна котка, знаеш ли? По-скоро би умряла от глад, отколкото да хапнеш храна от консерва като всяка друга котка.

— Прав си. Аз съм разглежена персийка и си искам сметаната с пилешки дробчета.

— Щях да ти донеса ядене. Включително и котешка трева.

— Ти не беше тук.

И това беше грешката му, осъзна той. Дори за секунда не можеше да остави тази жена сама. Беше прекалено непредсказуема. Не, всъщност беше доста предсказуема. Правеше точно обратното на това, което той желаше.

А тази вечер той искаше тя да остане в апартамента. Ала вече я чуваше да навлича черната рокля, тихото шумолене на плата върху

чорапите ѝ, затварянето на ципа. С усилие прогони образите, които тези звуци извикаха в съзнанието му — дългите ѝ крака, извивката на бедрата... Стисна зъби, ядосан на нея, на себе си, на начина, по който събитията и страстите излизаха от контрол.

— Ще ми помогнеш ли? — попита тя.

Той се извърна и я зърна до себе си. Бе застанала с гръб и бе вдигнала косата от шията си.

— Теленото копче — добави тя и прехвърли косата си на едното рамо. Мъжът вдъхна лекото ухание на шампоан. — Не мога да го закопчея.

Ричард затвори копчето и плъзна поглед по голите ѝ рамене.

— Откъде взе тази рокля? — попита той.

— Донесох я от Четуайнд. — Тя приближи до тоалетката и сложи обещите си. Копринената рокля очертаваше всяка извивка на тялото ѝ. — Защо питаш?

— Роклята е на Маделин. Нали?

Берил се извърна и го погледна.

— Да, така е — отвърна тихо. — Притеснява ли те това?

— Просто... приляга ти съвсем точно.

— И ти се струва, че си зърнал призрак.

— Помня тази рокля. Видях я с нея на един прием на посолството. — Той замълча. — Господи, наистина е малко зловецко как роклята изглежда като ушита за теб.

Тя бавно приближи към него, без да откъсва поглед от лицето му.

— Ричард, аз не съм тя.

— Зная.

— Без значение колко силно желаеш тя да се върне...

— Нея ли? — Той я хвана за китките и я привлече към себе си. — Когато те погледна, виждам само Берил. Разбира се, забелязвам приликата. Косата, очите. Но ти си тази, която гледам. Която искам. — Наведе се и нежно я целуна по устните. — Ето защо искам да останеш тук тази вечер.

— Като твоя затворничка? — промълви тя.

— Ако се налага. — Целуна я отново и плъзна устни по шията ѝ, по нежната, деликатно ухаеща кожа.

— Тогава ще трябва да ме завържеш... — прошепна Берил.

— Каквото поискаш.

— ... защото няма друг начин да ме задържиш тук тази вечер. — Тя се засмя, изтръгна се от хватката му и влезе в банята.

Ричард потисна стона си. От прага я проследи как вдигна косата си.

— Всъщност какво точно очакваш да излезе от това събитие? — попита той.

— Човек никога не знае. Това му е забавното при разузнаването, нали? Да държиш очите и ушите си отворени и да видиш какво ще се появи. Смятам, че вече научихме доста за Франсоа. Знаем, че има сестра, която е болна. Което означава, че Франсоа е имал нужда от пари. С работата си като портиер в художествена галерия не е можел да плати за всички грижи, от които се е нуждаела. Вероятно е бил отчаян, готов на всичко за пари. Дори да се превърне в наемен убиец.

— Логиката ти е неоспорима.

— Благодаря.

— Но планът ти за действие е безумен. Не е нужно да поемаш такъв риск...

— Но ще го направя. — Обърна се към него, царствено прибрала косата си на кок. — Някой иска да убие мен и Джордан. И аз ще бъда там тази вечер. Идеална мишена.

Какво прекрасно създание е тя, помисли си Ричард. Невероятна кръв, гените на Бърнард и Маделин. Смята се за недосегаема.

— Това е планът, нали? — попита той. — Да изкушиш убиеца да действа?

— Ако това е нужно, за да спася Джордан.

— А какво ще спре убиеца?

— Моите двама телохранители. И ти.

— Аз не съм безпогрешен, Берил.

— Достатъчно добър си.

— Възможно е да направя грешка. Може нещо да отвлече вниманието ми.

— Имам ти доверие.

— Но аз нямам доверие в себе си! — Той раздражено започна да крачи из стаята. — От години не съм в бизнеса. Загубил съм тренинг, не съм във форма. Аз съм на четирийсет и две, Берил, и рефлексите ми не са като едно време.

— Снощи ми се сториха доста бързи.

— Излезеш ли от тази врата, не мога да гарантирам безопасността ти.

Тя приближи към него и го погледна в очите.

— Работата е там, Ричард, че никъде не можеш да гарантираш безопасността ми. Тук, навън на улицата, на приема на художествената галерия. Където и да съм, винаги има шанс нещата да се объркат. Ако остана в този апартамент, ако се вирам в стените, мислейки за нещата, които могат да се случат, ще полудея. По-добре да изляза. Да правя нещо. Джордан не е в състояние да го стори, значи оставам аз.

— Да се изложиш като примамка?

— Единствената ни нишка е един мъртвец — Франсоа. Някой го е наел, Ричард. Някой, който може да има връзка с галерия „Аника“.

Ричард замислено се взря в нея. „Правя е, разбира се. Аз стигнах до същия извод. Достатъчно умна е, за да знае точно какво трябва да се направи. И твърде неспокойна, за да го стори.“ Той приближи до нощното шкафче и взе глока. Това беше всичко, с което можеше да я защити. Стори му се малък и незначителен срещу всички опасности, които дебнеха навън.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита тя.

Той се извърна и я погледна.

— Нима смяташе, че ще те оставя да отидеш сама.

Усмивката ѝ бе толкова уверена, че го изплаши. Беше едновременната усмивка на Маделин. Маделин, която бе също толкова уверена в себе си.

Ричард пхна глока в кобура под мишницата си.

— Ще бъде до теб, Берил. През цялото време.

Антъни Съдърланд бе застанал гордо като император до бронзовата скулптура на мадоната с чакала. Беше облечен в лилава риза, черни кожени панталони и ботуши от змийска кожа. Не изглеждаше зашеметен от проблясващите светкавици на фотоапаратите. Критиците бяха поразени от експозицията.

— Страховито.

— Разтърсващо.

— Образи, твърде далече от конвенционалните.

Такива бяха коментарите, които Берил дочу, докато се разхождаше из галерията.

Двамата с Ричард спряха да погледнат друга бронзова творба на Антъни. На пръв поглед приличаше на две голи фигури, слети в любовна прегръдка. Отблизо обаче се различаваха мъж и жена, които се изяждаха един друг.

— Мислиш ли, че това е алегория на брака? — попита познат глас. Беше Реджи Вейн, който държеше чаша шампанско в едната си ръка и чиния с ордьоври в другата. Наведе се и с обич целуна Берил по бузата. — Изглеждаш зашеметяващо тази вечер, мила. Майка ти щеше да се гордее с теб.

— Реджи, нямах представа, че се интересуваш от модерно изкуство — рече Берил.

— Не се интересувам. Хелена ме довлече тук. — Той с отвращение огледа тълпата. — Господи, мразя подобни неща. Но семейство Сейнт Пиер щяха да идват и разбира се, Мари винаги настоява Хелена да се появи, просто за да ѝ прави компания. — Той остави празната чаша от шампанско върху бронзовата скулптура и се разсмя от ефекта. — Подобрение, не бихте ли казали? Щом като ще се изяждат, малко шампанско ще им дойде добре да преглъщат по-лесно.

Една елегантно облечена жена мина покрай тях и грабна чашата.

— Проявете по-голямо уважение към творбите, господин Вейн — скара се тя.

— О, не съм проявил неуважение, Аника — отвърна Реджи. — Просто реших, че има нужда от малко хумор.

— Идеална е точно в този си вид. — Аника избърса фигурите със салфетката си и се отдръпна да им се възхити. — Хуморът ще развали посланието.

— И какво е посланието? — попита Ричард.

Жената се обърна към него и любопитно повдигна вежди.

— Посланието е, че моногамията е унищожителна — рече тя, настойчиво загледана в Ричард.

— Това е бракът, да — подхвърли Реджи.

— Но свободната любов — продължи жената, — любовта без ограничения, отворена към всички удоволствия — това е положителна сила.

— Такова ли е тълкуванието на Антъни на тази творба? — попита Берил.

— Така я тълкувам аз. — Аника се обърна към Берил. — Приятелка ли сте на Антъни?

— Позната. На него и на майка му, Нина.

— Къде е Нина, между другото? — попита Реджи. — Човек би помислил, че ще е наред сцената за славната нощ на своя Антъни.

Реджи изимитира Нина толкова сполучливо, че Берил се разсмя. Да, когато царица Нина искаше публика, трябваше само да даде някое стилно парти и публиката неизменно се появяваше. Дори горката Мари Сейнт Пиер, току-що излязла от болницата, бе дошла. Тя седеше в един ъгъл с Хелена Вейн, двете жени се бяха сгушили като врабчета сред сборище на пауни. Разбираемо бе, че са толкова близки приятелки; и двете бяха болезнено невзрачни, и двете не бяха щастливо омъжени. Тази вечер бе съвсем очевидно, че браковете им не бяха успешни. Съпрузите Вейн се избягваха взаимно, Хелена стоеше в своя ъгъл и хвърляше раздражени погледи, Реджи бе застанал колкото се може по-далече. Що се отнася до Мари Сейнт Пиер — в момента съпругът ѝ не се виждаше никъде.

— Значи това е възхваляване на свободната любов, така ли? — попита Реджи, загледан одобрително в бронзовата скулптура.

— Аз така я виждам — отвърна Аника. — Как би трябвало да обичат един мъж и една жена.

— Съгласен съм — въодушевено подхвърли Реджи. — Пълна забрана на брака.

Аника изглежда предизвикателно Ричард.

— А вие какво мислите, господин...

— Улф — каза Ричард. — Боя се, че аз не съм съгласен. — Той подхвана Берил за лакътя. — Извинете ни, моля. Все още не сме разгледали цялата колекция.

Щом я поведе към витата стълба, Берил прошепна:

— Горест няма какво да се види.

— Искам да проверя горните етажи.

— Всички творби на Антъни са на първия етаж.

— Преди минути видях Нина да се измъква нагоре по стълбите. Искам да разбера какво е намислила.

Двамата се качиха до втория етаж на галерията. Спряха на площадката и погледнаха към тълпата долу. Аника бе застанала в центъра на вниманието заедно с Антъни, двамата се прегърнаха и целунаха под аплодисментите на присъстващите.

— А, свободна любов — въздъхна Берил. — Тя очевидно разполага с доста примери.

— Виждам.

— Горкият Ричард. На работа е и не може да се възползва.

— По-скоро се страхувам да се възползвам. Тя жив ще ме изяде. Също като бронзовата статуя.

— Не се ли изкушаваш? Поне малко?

Той я погледна развеселено.

— Хвърляш ми стръв, Берил.

— Така ли?

— Точно така. Знам точно какво си намислила. Подлагаш ме на изпитание. Караш ме да докажа, че не съм като твоя приятел хирурга. Който, както намекна, също е вярвал в свободната любов.

— Това ли правя?

— Имаш право да го сториш. — Той леко стисна ръката ѝ и сведе поглед към тълпата.

Винаги е нащрек, винаги ме наблюдава, помисли си тя. Бих му поверила живота си. Но сърцето? Все още не знам...

Долу бяха започнали да свирят двама музиканти. Под звуците на китара и флейта, Берил изведнъж усети някой да я наблюдава. Погледна към хората, скупчили се около бронзовите статуи и зърна Антъни Съдърланд, застанал до мадоната с чакала. Гледаше право в Берил. И в очите му се четеше хладна пресметливост.

Берил инстинктивно се отдръпна от парапета.

— Какво има? — попита Ричард.

— Антъни. Начинът, по който ме гледа.

Ала Антъни вече бе отместил поглед и се ръкуваше с Реджи Вейн. Странен младеж, помисли си Берил. Що за мозък ще роди подобни кошмарни видения? Жени, кърмещи чакали. Двама души, които се изяждат. Толкова трудно ли бе да израснеш като син на Нина Съдърланд?

Двамата с Ричард се разходиха по втория етаж на галерията, ала не откриха и следа от Нина.

— Защо толкова искаш да я намериш? — попита Берил.

— Странен бе начинът, по който се качи по стълбите. Очевидно опитваше да се измъкне незабелязано.

— Но ти я забеляза.

— Заради роклята. Не можеш да сбъркаш любимите ѝ мъниста.

Двамата приключиха обиколката на втория етаж и се насочиха към третия. Все така нямаше ни следа от Нина.

Ала докато вървяха по площадката, музикантите на първия етаж внезапно спряха да свирят. Във внезапно настъпилата тишина, Берил чу гласа на Нина — няколко високо произнесени думи — преди да го снижи до шепот. Отговори ѝ тих мъжки глас.

Гласовете идваха откъм нишата отпред.

— Не може да се каже, че съм била нетърпелива — рече Нина. — Или че не съм се опитала да проявя разбиране.

— Зная. Зная...

— Знаеш ли какво беше за мен? За Антъни? Имаш ли представа изобщо? Да чакам да вземеш решение през всички тези години.

— Получаваше всичко, каквото поискаш.

— О, какво щастие за нас! Боже, колко щедро от твоя страна!

— Момчето получи най-доброто — изпълнявах всичките му желания. Сега е на двасет и една. Задълженията ми приключват.

— Напротив. Едва сега започват.

Ричард дръпна Берил зад ъгъла в мига, в който Нина излезе от нишата. Тя профуча покрай тях, прекалено ядосана, за да забележи публиката. Чуха токетата ѝ да тропат надолу по стълбите.

Миг по-късно от нишата се появи друга фигура, мъжът вървеше като старец.

Беше Филип Сейнт Пиер.

Той стигна до парапета и се загледа в тълпата долу. Сякаш се изкушаваше да пробва падането от третия етаж. Сетне въздъхна дълбоко и последва Нина надолу по стълбите.

Долу, на първия етаж, тълпата започваше да оредява. Антъни вече си беше тръгнал; семейство Вейн също. Мари Сейнт Пиер обаче все още стоеше в ъгъла, изоставената съпруга чакаше мъжа си. В другия край на помещението Филип отпиваше от чаша с шампанско. А между тях бе отвратителната скулптура, бронзовите мъж и жена, които се изяждаха живи. Берил си помисли, че Антъни е изобразил истината.

Че ако хората не са внимателни, любовта може да ги погълни, да ги унищожи. Както бе унищожила Мари. Образът на Мари Сейнт Пиер, застанала сама и нещастна в ъгъла, преследваше Берил по целия път обратно към апартамента. Мина ѝ през ума колко е трудно да си съпруга на политик — винаги достойна и приятна, винаги подкрепяща, никога капризна. И през цялото време съзнаваща, че съпругът ѝ е влюбен в друга жена.

— Сигурно е знаела. От години — тихо рече Берил.

Ричард не отмести поглед от пътя, докато караше обратно към Паси.

— Кой?

— Мари Сейнт Пиер. Сигурно е знаела за съпруга си и Нина. Всеки път, щом погледне младия Антъни, вижда приликата. Колко ли я е боляло. И въпреки това го е търпяла.

— А също и Нина — добави Ричард.

Берил се облегна назад. Беше озадачена. Да, търпяла е и Нина. И именно това не можеше да разбере. Как можеше да се държи толкова любезно, толкова учтиво към любовницата на съпруга си. Към незаконния му син...

— Смяташ, че Антъни е син на Филип?

— Това имаше предвид Нина, разбира се. Всички тези приказки за задълженията на Филип. Ставаше дума за Антъни. — Тя замълча. — Художественото училище сигурно е много скъпо.

— И през годините Филип сигурно е платил доста, за да издържа момчето. Да не говорим за Нина, която има доста екстравагантен вкус, меко казано. Пенсията ѝ на вдовица не може да е стигала за... — Той внезапно млъкна.

— Какво има? — попита Берил.

— Изведнъж ми хрумна нещо за съпруга ѝ, Стивън Съдърланд. Той се самоуби месец след смъртта на родителите ти — скочи от един мост.

— Да, ти ми каза.

— През всичките тези години смятах, че смъртта му е свързана със случая Делфи. Подозирах, че той е бил двойният агент и се е самоубил, щом е решил, че ще бъде разкрит. Ами ако причините да скочи от моста са били изцяло лични?

— Бракът му.

— И малкият Антъни. Разбрал е, че момчето изобщо не е негов син.

— Но ако Стивън Съдърланд не е бил Делфи...

— Тогава се връщаме отново към неизвестен човек.

Неизвестен човек. Което означава, че е възможно все още да е жив. И да се бои, че ще бъде разкрит.

Тя инстинктивно хвърли поглед през рамо да провери дали не ги следят. Точно зад тях бе пежото с двамата френски агенти; отзад се виждаше само поток от анонимни фарове. Ричард беше прав, помисли си тя. Трябваше да си остане в апартамента. Да не се набива на очи, изобщо да не се показва пред хора. Куп хора може да са я забелязали днес следобед. А може някой да я следеше и в момента някъде сред морето от фарове. Изведнъж ѝ се прииска да е вече в безопасност в жилището, заобиколена от четири стени. Това пътуване до Паси започна да ѝ се струва безкрайно, пътешествие през мрака, изпълнен с опасности.

Когато най-сетне спряха пред сградата, Берил нямаше търпение да влезе и понечи веднага да слезе от колата. Ричард я дръпна вътре.

— Не излизай още — рече. — Остави агентите първо да я проверят.

— Нали не смяташ, че...

— Това е предпазна мярка. Стандартна процедура.

Берил проследи как двамата френски агенти изкачват стъпалата и отключват входната врата. Единият остана на пост отпред, а другият изчезна във вътрешността.

— Но как може някой да е разбрал за апартамента? — попита Берил.

— Връщане на услуги. Изтичане на информация.

— Нали не смяташ, че Клод Домие...

— Не се опитвам да те плаша, Берил. Просто съм убеден, че трябва да бъдем предпазливи.

Тя проследи как лампите в апартамента светнаха. Първо във всекидневната, после в спалнята. Най-сетне мъжът на стъпалата им даде сигнал, че всичко е наред.

— Добре, трябва да е чисто — каза Ричард и излезе от колата. — Да вървим.

Берил стъпи на тротоара. Извърна се към сградата и...

... беше запратена обратно към колата от експлозия, която разтърси земята. Дъжд от стъкла се посипа по улицата. Само след секунди небето бе огряно от пламъците, лумнали през счупените прозорци. Берил се свлече на земята, ушите ѝ все още звъняха от взрива. Вцепенено се втрени в огнените езици, които прорязваха мрака.

Не чуваше виковете на Ричард, не си даде сметка, че е приклепнал до нея, докато не усети дланите му върху лицето си.

— Добре ли си? — извика той. — Берил, погледни ме!

Тя кимна отпаднало. Сетне погледът ѝ се отмести към входа, към тялото на френския агент, проснато близо до стъпалата.

— Не мърдай! — извика Ричард и се отдалечи от нея. Спусна се към падналия мъж и приклепна да провери пулса му. Само след миг отново бе до Берил. — Качвай се в колата — нареди той.

— Ами агентите?

— Онзи там е мъртъв. За другия изобщо няма надежда.

— Не може да си сигурен!

— Качвай се в колата! — нареди Ричард. Отвори вратата и буквално напъха Берил вътре. Заобиколи до мястото на шофьора и седна зад волана.

— Не можем просто да ги оставим тук! — извика Берил.

— Ще се наложи. — Той запали двигателя и потегли.

Отминаваха улица след улица. Ричард караше като луд, но Берил бе твърде вцепенена, за да изпита страх, твърде объркана, за да се съсредоточи върху каквото и да било, освен реката от стопове, простираща се пред тях.

— Джордан — прошепна тя. — Какво ще стане с Джордан?

— Сега трябва да мисля за теб.

— Открили са апартамента. Могат да се доберат до него!

— Ще се погрижа за това по-късно. Първо трябва да те отведе на безопасно място.

— Къде?

— Ще измисля нещо. Някъде.

Някъде. Тя се взря в блещукация в нощта Париж. Океан от светлини. Милион места, където да се скриеш. Или да умреш.

Потрепери и се сви на седалката.

— А после какво? — прошепна. — Какво ще се случи?

Ричард я погледна.

— Ще напуснем Париж. И страната.

— Имаш предвид... ще се приберем у дома?

— Не. В Англия също няма да си в безопасност. — Той се извърна назад към пътя. Колата сякаш подскочаше в мрака. — Отиваме в Гърция.

Домие вдигна телефона на второто позвъняване.

— Ало?

В слушалката изръмжа познат глас.

— Какво става, по дяволите?

— Ричард? — рече Домие. — Къде си?

— На сигурно място. Ясно ти е защо няма да ти го разкрия.

— А Берил?

— Невредима е. Макар че не мога да кажа същото за двамата ти агенти. Кой знаеше за апартамента, Клод?

— Само моите хора.

— Кой друг?

— На никой друг не съм казал. Трябваше да е достатъчно безопасно.

— Явно си сгрешил. Някой е разбрал.

— И двамата сте излизали по-рано днес. Някой от вас може да е бил проследен.

— Не съм бил аз.

— Берил тогава. Не трябваше да й позволяваш да излиза от сградата. Възможно е да са я забелязали в галерия „Аника“ днес следобед и да са я проследили до апартамента.

— Моя грешка. Прав си, не трябваше да я оставям сама. Не мога да си позволя повече грешки.

Домие въздъхна.

— Двамата с теб се познаваме отдавна, Ричард. Сега не е моментът да престанем да си вярваме.

От другата страна настъпи кратко мълчание.

— Съжалявам, но нямам избор, Клод — рече най-сетне Ричард. — Ще се покрием.

— Тогава няма да мога да ти помагам.

— Ще се справим сами. Без помощта ти.

— Чакай, Ричард...

Ала връзката вече беше прекъснала. Домие се втренчи в слушалката, сетне бавно затвори телефона. Нямахше смисъл да се опитва да проследи обаждането; Ричард със сигурност се бе обадил от обществен телефон, и то далече от мястото, където бе отседнал. Навремето той беше професионалист; познаваше триковете на занаята.

Може би това щеше да спаси живота им.

— Късмет, приятелю — промълви Домие. — Боя се, че наистина ще имаш нужда от това.

Ричард рискува да проведе още един разговор от обществения телефон, този път до Вашингтон, окръг Колумбия.

Бизнес партньорът му вдигна с обичайното си ръмжене:

— Сахаров.

— Ники, аз съм.

— Ричард? Как е красивият Париж? Добре ли си прекарваш?

— Отвратително. Виж, не мога да говоря дълго. Загазил съм.

Ники въздъхна.

— Защо ли не съм изненадан?

— Става дума за стария случай Делфи. Помниш ли? Париж, седемдесет и трета година. Къртицата в НАТО.

— А, да.

— Делфи оживя отново. Имам нужда от помощта ти, за да го идентифицирам.

— Аз работех в КГБ, Ричард. Не в Щази.

— Но си имал връзки с източногерманците.

— Не преки. Контактите ми с агентите на Щази бяха твърде малко. Източногерманците предпочитаха... да работят независимо.

— Тогава кой би могъл да знае за Делфи? Трябва да има някоя стара свръзка, от която би могъл да изпомпаш информация.

Настъпи мълчание.

— Може би...

— Да?

— Хайнрих Лайтнер — рече Сахаров. — Той би могъл да ти каже. Наблюдаваше операциите на Щази в Париж. Не беше оперативен

агент — никога не е напуснал Източен Берлин. Но би трябвало да е запознат с работата на Делфи.

— Добре, той е човекът, с когото ще говоря. Как да се добера до него?

— Това е трудното. Той е в Източен Берлин...

— Няма проблем. Ще отидем до там.

— ... в строго охраняван затвор.

Ричард изстена.

— Това е проблем. — Извърна се и се загледа към перона на метрото през вратата на телефонната кабина. — Трябва да вляза и да се срещна с него, Ники.

— Ще ти трябва одобрение. Ще отнеме дни. Документи, подписи...

— Значи трябва да ги получа. Виж дали ще успееш да се обадиш тук-там и да ускориш нещата.

— Не гарантирам.

— Разбирам. И още нещо. Опитваме да се свържем с Хю Тависток. Сякаш е изчезнал. Чул ли си нещо за това?

— Не. Но ще проверя източниците си. Нещо друго.

— Ще те уведомя.

— Боях се, че точно това ще кажеш — изръмжа Сахаров.

Ричард затвори. Излезе от кабината и огледа перона. Не забеляза нищо подозрително, само обичайния поток от нощни пътници — двойки, хванати за ръка, студенти с раници.

На станцията пристигна влак. Ричард се качи, пропътува три спирки и слезе. Постоя на перона няколко минути, оглеждайки тълпата. Не зърна познато лице. Доволен, че не е бил проследен, той се качи на друг влак и стигна до Източната гара. Там слезе, напусна станцията и бързо закрачи към пансиона.

Завари Берил все още будна, седнала на фотьойл до прозореца. Бе загасила лампите и в тъмнината се очертаваше само силуетът ѝ на фона на нощното небе. Ричард затвори и заключи вратата.

— Берил? — попита. — Всичко наред ли е?

Стори му се, че долови кимването ѝ. А може би просто брадичката ѝ помръдна, когато въздъхна?

— Тук ще бъдем в безопасност — увери я той. — Поне за тази нощ.

— А утре? — долетя тихият въпрос.

— Ще се тревожим за това, когато му дойде времето.

Тя се облегна на възглавниците и се втренчи право пред себе си.

— Така ли е било навремето за теб, Ричард? Когато си работил за разузнаването? Живял си ден за ден, не си смеел да мислиш за бъдещето?

Той бавно приближи към стола ѝ.

— Понякога беше така. Понякога не бях сигурен, че утрешният ден ще настъпи.

— Липсва ли ти този начин на живот? — Тя го погледна.

Макар да не виждаше лицето ѝ, Ричард усети, че го наблюдава.

— Оставих този живот зад себе си.

— Но липсва ли ти? Вълнението? Прекрасното обещание за насилие?

— Берил. Берил, моля те. — Той посегна да хване ръката ѝ; беше като буца лед в дланта му.

— Не се ли забавляваше, поне малко?

— Не. — Той замълча. Сетне добави тихо: — Да. За кратко. Когато бях много млад. Преди всичко да стане прекалено истинско.

— Като тази вечер. Тази вечер за мен беше истинско. Когато видях агента да лежи там... — Тя преглътна мъчително. — Днес следобед тримата обядвахме заедно. Те ядоха телешко. И бутилка вино, и сладолед. Успях да ги разсмея... — Берил извърна поглед.

— Отначало прилича на игра — каза Ричард. — Измислена война. Но после осъзнаваш, че куршумите са истински. Хората също. — Той задържа ръката ѝ в своята, прииска му се да я стопли, да я стопли цялата. — Точно това ми се случи. Изведнъж всичко стана твърде истинско. А имаше и една жена...

Берил застина, чакаше, слушаше.

— Обичаше ли я? — попита тихо.

— Не, не я обичах. Но я харесвах много. Стучи се в Берлин преди падането на стената. Опитвахме се да прехвърлим един информатор на Запад. И моята партньорка попадна в капан от другата страна. Часовоят я забеляза. Стреля. — Той вдигна ръката на Берил към устните си, целуна я, задържа я.

— Тя... не оживя ли?

Ричард поклати глава.

— И вече не беше измислена игра. Виждах тялото ѝ да лежи в неутралната зона. И не можех да я достигна. Наложих се да я оставя там, на онези от другата страна... — Той пусна ръката ѝ. Приблужи до прозореца и се загледа в блещукащите светлини на Париж. — Тогава напуснах бизнеса. Не исках на съвестта ми да лежи още една смърт. Не исках да се чувствам... отговорен. — Той се извърна към нея. На слабата улична светлина лицето ѝ изглеждаше бледо, почти прозрачно. — Точно затова ми е толкова трудно, Берил. Защото знам какво може да се случи, ако направя грешка. Защото знам, че животът ти зависи от това, което ще предприема.

Берил дълго време стоя неподвижно, загледана в него. Усещаше погледа му в мрака. Искрата на привличането припука помежду им като огън. Ала тази вечер имаше нещо повече, нещо, което преминаваше отвъд страстта.

Тя стана от стола. Макар мъжът да не помръдна, Берил усещаше изгарящия му поглед. Чу как рязко си пое въздух, когато докосна страната му.

— Ричард — прошепна тя. — Желая те.

Той я грабна в обятията си. Никоя друга прегръдка, никоя целувка не бе я оставяла без дъх както сега. Ние сме като бронзовата двойка, помисли си Берил. Жадни един за друг. Изяждат се един друг.

Ала това бе угощение на любовта, не унищожение.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Тя усещаше всяка ласка на ръцете му през меката коприна на роклята си. О, господи, след като я подлудяваше така с дрехите, какво ли сладко мъчение щеше да изпита при допира до голата си плът?

Той свали ципа на роклята и бавно я плъзна по раменете ѝ.

Платът се свлече по бедрата ѝ и падна на пода. Устните му се спуснаха по гърдите, надолу към корема. Тя потръпна от удоволствие, зарови пръсти в косата му и простена:

— Не е честно...

— Всичко е честно — промълви мъжът и плъзна чорапите ѝ надолу по бедрата. — В любов и на война...

Когато я съблече напълно, тя вече не бе в състояние нито да протестира, нито да говори. Бе загубила напълно чувство за време и пространство; съществуваше единствено мракът, горещите ласки и

желанието, което я разтърсваше. Нямаше представа как стигнаха до леглото. Нетърпеливо се отпусна на матрака и притегли мъжа към себе си. Жадни един за друг, помисли си, когато мъжът впи устни в нейните. Изяждащи се един друг.

И като двама прегладнели, те запируваха.

Той потърси ръцете ѝ и сплете пръсти с нейните, когато телата им се сляха, разтърсени от екстаз. Дори когато последните тръпки на желанието утихнаха, той все още държеше ръцете ѝ. Бавно ги освободи и обхвана лицето ѝ. Нежно целуна устните ѝ, клепачите.

— Следващия път — прошепна — ще го направим по-бавно. Няма да бъде толкова припряно, обещавам.

— Нямам оплаквания — усмихна се тя.

— Никакви ли?

— Абсолютно никакви. Но следващия път...

— Да?

Тя изви тяло под неговото, претърколи се заедно с него и го притисна под себе си.

— Следващия път — промълви и притисна устни към гърдите му — е мой ред да те измъчвам.

Той изстена и я целуна по корема.

— Ще се редуваме ли?

— Ти сам го каза. Всичко е честно...

— ... в любов и на война — засмя се Ричард и зарови пръсти в косата ѝ.

Срещнаха се на обичайното място, в склада зад галерия „Аника“. До стените бяха наредени десетки сандъци, пълни с картини и скулптури на бъдещи художници, повечето без съмнение бездарни аматьори, надяващи се на място върху стената в галерията. „Но кой всъщност може да каже кое е изкуство и кое — боклук“, помисли си Амиел Фош, оглеждайки помещението, пълно със затворени в сандъци мечти. „За мен всичко е еднакво. Боя и платно.“

Фош се извърна, щом вратата на склада се отвори.

— Бомбата избухна по план — рече той. — Работата е свършена.

— Работата не е свършена — дойде отговорът. Антъни Съдърланд изникна от мрака и пристъпи в склада. Трясъкът от

затръшнатата врата, отекува в голия бетонен под.

— Исках да неутрализирам жената. Тя все още е жива. А също и Ричард Улф.

Фош се втрени в Антъни.

— Беше със закъснител, нагласен за две минути след влизането! Не може сама да се е взривила.

— Въпреки това все още са живи. Дотук списъкът на успехите ти е катастрофален. Не можа да довършиш дори това глупаво същество, Мари Сейнт Пиер.

— Ще се погрижа за госпожа Сейнт Пиер...

— Остави я! Искам мъртви двамата Тависток! Господи, те са като котки! Имат по девет живота.

— Джордан Тависток все още е в ареста. Мога да уредя...

— Джордан ще почака малко. Не може да навреди оттам, където се намира. Но с Берил трябва да побързаш. Предполагам, че двамата с Улф ще напуснат Париж. Открий ги.

— Как?

— Ти си специалистът.

— Ричард Улф също — рече Фош. — Трудно ще бъде да го открия. Не мога да върша чудеса.

Настъпи продължително мълчание. Фош наблюдаваше как другият крачи покрай сандъците. Това момче не е като майка си, помисли си. Достатъчно безмилостен е, за да доведе нещата докрай. И дори не трепва пред последствията.

— Не мога да търся на сляпо — рече Фош. — Трябва ми някаква следа. В Англия ли ще отидат?

— Не, не в Англия. — Антъни внезапно спря. — В Гърция. Остров Парос.

— Значи ли това... при семейство Ридо?

— Улф ще опита да се свърже с тях. Сигурен съм. — Антъни изсумтя с отвращение. — Майка ми трябваше да се погрижи за Ридо преди години. Е, все още има време да успеем.

Фош кимна.

— Тръгвам за Парос.

След като Фош си тръгна, Антъни Съдърланд остана сам в склада, загледан в сандъците. Толкова много надежди и мечти са заключени тук, помисли си. Но не и моите. Моите са изложени, за да ги видят всички и да им се възхищават. Творбите на тези жалки скапаняци може да гният вечно. Но аз съм събитието на Париж. Необходим бе не само талант, не само късмет. Необходима бе помощта на парите на Филип Сейнт Пиер. Пари, които щяха да секнат в мига, в който майка му бъдеше разкрита.

„Баща ми Филип“, разсмя се Антъни. Неподозиращ нищо след всички тези години. Трябва да призная заслугата на прекрасната си майка — тя знае как да ги държи в плен на магията си.

Ала женските умения стигаха дотук.

Само да беше разчистила всичко преди години. Вместо това тя бе оставила живи свидетели, дори бе платила на мъжа да напусне страната. И докато беше жив, този свидетел бе като бомба със закъснител, тиктакаща на някой хубав гръцки остров.

Антъни напусна склада, тръгна по улицата и се качи в колата си. Време беше да се прибира вкъщи. Не трябваше да държи майка си будна; Нина се тревожеше за него. Той се стараяше да не я разстройва. В края на краищата тя бе единственият човек на света, който го обичаше истински. Разбираше го.

Двамата сме си лика-прилика, помисли си той с усмивка. Запали колата и потегли в нощта.

Дойдоха да го изведат от килията му в девет часа сутринта. Нямахте обяснения, само дрънчене на ключове и рязка заповед на френски.

И сега какво, запита се Джордан, докато следваше пазача по коридора към стаята за посещения. Пристъпи вътре, премигвайки на светлината на флуоресцентните лампи.

В стаята чакаше Реджи Вейн, който посочи на Джордан близкия стол.

— Сядай. Изглеждаш ужасно, момчето ми.

— Така се и чувствам — рече Джордан и се свлече в стола.

Реджи също седна, наведе се напред и заговорнически прошепна:

— Донесох всичко, каквото поиска. Зад ъгъла има прекрасно магазинче. Донесох яхния от патица. И няколко франзели. — Той му подаде хартиения плик под масата. — Добър апетит.

Джордан надникна в плика и ахна от задоволство.

— Реджи, старче, ти си светец.

— Бях взел и малко гарнитура с праз, но ченгето отпред реши да се почерпи.

— А вино? Успя ли да намериш една-две бутилки?

Реджи плъзна под масата още един хартиен плик, в който весело звъннаха бутилки.

— Разбира се. Божоле и доста добро пино ноар. С капачки на винт обаче, боя се, че не позволяват да се внесе тирбушон. И ще трябва да предадеш бутилките веднага щом ги изпразниш. Стъкло, нали разбираш.

Джордан доволно погледна божолето.

— За бога, как успя, Реджи?

— Просто почесах няколко сърбящи длани. А, за книгите, които поиска — Хелена ще ги донесе следобед.

— Супер! — Джордан уви плика около бутилките. — Щом трябва да съм в затвора, нека поне го превърна в цивилизовано изживяване. — Той вдигна поглед към Реджи. — А какви са последните новини? От вчера нямам вест от Берил.

— Боях се от този въпрос — въздъхна Реджи.

— Какво се е случило?

— Смятам, че двамата с Улф са напуснали Париж. След експлозията снощи...

— Какво?!

— Научих го от Домие тази сутрин. Снощи е бил взривен апартаментът, където бе отседнала Берил. Двама френски агенти са убити. Улф и сестра ти са добре, но ще изчезнат за известно време, като напуснат страната.

Джордан облекчено въздъхна. Слава богу, Берил щеше да се скрие. Една от тревогите му отпаднаше.

— Ами експлозията? — попита той. — Какво казва Домие?

— Според хората му има известни сходства.

— С какво?

— С бомбата в жилището на семейство Сейнт Пиер.

Джордан го изгледа втрещено.

— Но онова беше терористично нападение. „Космическа солидарност“ или някаква друга безумна групировка...

— Очевидно бомбите са като отпечатъци от пръсти. Начинът, по който са сглобени, идентифицира човекът, който ги е направил. И двете бомби имат еднакъв механизъм за активиране. Нещо такова.

Джордан поклати глава.

— Защо някакви терористи ще нападат Берил? Или пък мен? Ние сме цивилни граждани.

— Може би те не мислят така.

— А може би изобщо не са били терористи — рече Джордан и блъсна стола си назад. Закрачи из стаята, изпомпвайки свежа кръв от краката си в мозъка. Твърде многото часове, прекарани в килията бяха превърнали тялото му в пихтия; имаше нужда от разходка, от свеж въздух. — Ами ако взривът в жилището на Сейнт Пиер изобщо не е бил терористично нападение — предположи той. — Ами ако тези глупости за „Космическа солидарност“ са били само измислица, за да се скрие истинския мотив?

— Искаш да кажеш, че изобщо не е било политическо нападение?

— Именно.

— Но кой би желал да убие Филип Сейнт Пиер?

Джордан спря, осенен от внезапно прозрение.

— Не Филип — тихо рече той. — Съпругата му, Мари.

— Мари е сложила бомбата?

— Не! Мари е била мишената! Само тя си е била вкъщи, когато е избухнала бомбата. Всички предположиха, че е било грешка, неправилно избран момент. Ала човекът, сложил бомбата, чудесно е знаел какво прави. Искал е да убие Мари, а не съпруга ѝ. — Джордан настойчиво се взря в Реджи. — Трябва да се свържеш с Улф. Да му предадеш думите ми.

— Не зная къде е.

— Питай Домие.

— И той не знае.

— Тогава открий къде е отишъл чичо ми. Ето че настъпи моментът, когато се нуждаеш от семейни връзки.

След като Реджи си тръгна, пазачът отведе Джордан обратно в килията му. Щом пристъпи вътре, лъхнаха го познатите миризми — вкиснато вино и потни тела. Обратно при старите приятели, помисли си той и погледна двамата французи, които хъркаха върху леглата си, същите двама мъже, чиято килия бе споделил веднага след арестуването си. Пияница, крадец и той. Какво прекрасно малко трио. Той отиде до леглото си и остави двата хартиени плика с храната и виното. Поне нямаше да се наложи да се тъпче с гулаш.

Легна и се загледа в паяжините в ъгъла. Имаше толкова много нишки, които да се проследят. „Навън има убиец, а аз съм заключен тук и напълно безполезен. Неспособен да изпробвам теориите си. Само да можех да получа помощ от някой, в когото имам доверие, някой, за когото нямам съмнение, че е на моя страна...“

Собственикът на гръцката таверна сложи две чаши вино на масата им.

— Лято е, имаме много туристи — сви рамене той. — Не мога да запомня всички чужденци.

— Но този човек, Ридо, не е турист — настоя Ричард. — Живее на острова от двайсет години. Французин е.

Собственикът на таверната се разсмя.

— Французи, холандци, за мен са все едни и същи — рече и се върна в кухнята.

— Отново задънена улица — промърмори Берил. Отпи от виното и направи гримаса. — Хората наистина ли пият това нещо?

— На някои дори им харесва — отвърна Ричард. — Постепенно се свиква с вкуса му.

— Тогава ще свикна друг път. — Тя бутна чашата си настрана и огледа мрачната таверна. Беше обед и пътниците от последния кораб се стичаха вътре, за да се скрият от жегата, чантите им бяха пълни с обичайните туристически покупки: гръцки вази, рибарски шапки, селски рокли. Бъбреха на половин дузина различни езици и беше ясно защо местните не си даваха труда да различават французите от останалите пришълци. Чужденците идваха, харчеха пари и си отиваха. Какво друго беше нужно да се знае за тях?

Собственикът на таверната излезе от кухнята, понесъл чиния с пържени калмари. Остави я на масата на едно немско семейство и понечи да се върне в кухнята, когато Ричард попита:

— Кой може да знае за този французин?

— Губите си времето — отвърна мъжът. — Казвам ви, на този остров няма човек на име Ридо.

— Дошъл е заедно със семейството си — настоя Ричард. — Съпругата и сина си. Сега младежът сигурно е към трийсетте. Казва се Жерар.

Една чиния издрънча на пода зад бара. Тъмнооката млада жена, застанала зад чешмата се намръщи към Ричард.

— Жерар ли? — попита тя.

— Жерар Ридо — отвърна Ричард. — Познавате ли го?

— Тя не знае нищо — настоя собственикът на таверната и махна на младата жена да влезе в кухнята.

— Но аз виждам, че знае — каза Ричард.

Жената се взираше в него, сякаш се колебаеше как да постъпи, какво да каже.

— Идваме от Париж — обади се Берил. — Много е важно да говорим с бащата на Жерар.

— Не сте французи — рече жената.

— Не, аз съм англичанка. — Берил кимна към Ричард. — Той е американец.

— Той каза... каза, че трябва да внимавам за французи.

— Кой?

— Жерар.

— Има право да бъде внимателен — каза Ричард. — Но трябва да знае, че положението стана много по-опасно. Може и други да дойдат на Парос, за да търсят семейството му. Трябва да говори с нас веднага. — Той посочи собственика на таверната. — Той ще ти бъде свидетел. Ако нещо се обърка.

Жената се поколеба, сетне влезе в кухнята. Върна се доста бързо.

— Не отговаря на телефона — рече. — Ще трябва да ви откарам дотам.

Потеглиха към плажа Логарас по доста неравен път. Вдигаха се облаци прах и се уталожваха по черната коса на младата жена, която шофираше. Казваше се София и бе родена на острова. Баща ѝ

управлявал хотел близо до пристанището; сега тримата ѝ братя бяха поели бизнеса. Тя смяташе, че може да се справи по-добре, но разбира се, никой не ценял мнението на една жена, затова отишла да работи в таверната на Тео, да пържи калмари и да завива сарми. Говорела четири езика; налагало се, обясни тя, щом човек искал да се занимава с туристически бизнес.

— Откъде познавате Жерар? — попита Берил.

— Приятели сме — отвърна жената.

Любовници, предположи Берил, забелязала поруменелите страни на София.

— Семейството му е от Франция — рече гъркинята. — Майка му почина преди пет години, но баща му е още жив. Името им обаче не е Ридо. Може би... — Тя ги погледна с надежда. — Може би търсите друго семейство.

— Вероятно са сменили името си — рече Берил.

Спряха близо до плажа и тръгнаха пеша покрай скалите и пясъка.

— Ето го — посочи София един сърф във водата. — Това е Жерар. — Тя махна и го повика на гръцки.

Сърфът обърна, разноцветното платно се изпъна от вятъра. Жерар доплава до брега като загорял от слънцето гръцки бог и издърпа дъската на брега.

— Жерар — рече София, — тези хора търсят мъж на име Ридо. Баща ти ли е?

Жерар внезапно изпусна сърфа на пясъка.

— Ние не се казваме Ридо — отвърна рязко. Извърна се и се отдалечи.

— Жерар? — извика София.

— Нека аз поговоря с него — обади се Ричард и последва Жерар по плажа.

Берил остана при София и видя как двамата мъже спряха един срещу друг. Жерар клатеше глава, отричайки да познава семейство Ридо. През тихото свистене на вятъра, Берил долови гласа на Ричард и думите „бомба“ и „убийство“. Забеляза как Жерар притеснено се огледа и разбра, че е уплашен.

— Надявам се, че постъпих както трябва — рече София. — Той е разтревожен.

— Би трябвало да е.

— Какво е направил баща му?

— Не става дума за това какво е направил, а за това какво знае.

В другия край на плажа Жерар изглеждаше все по-неспокоен. Внезапно се обърна и тръгна обратно към София. Ричард го следваше.

— Какво има? — попита София.

— Тръгваме — рязко отвърна Жерар. — Към къщата на баща ми.

Този път караха покрай брега, покрай горички с маслинови дървета отляво и сиво-зеленото Егейско море отдясно. Ароматът на лосиона против изгаряне на Жерар изпълваше колата. Такава суха и неплодна земя, помисли си Берил, загледана в острата трева. Ала за човек от бедняшките квартали на Париж тук сигурно му се струва като в рая.

— Баща ми не говори английски — рече Жерар, докато шофираше. — Ще трябва да му обясня какво питате. Може да не помни.

— Сигурен съм, че помни — отбеляза Ричард. — Това е причината да напусне Париж.

— Беше преди двацет години. Доста отдавна...

— Ти помниш ли нещо? — попита Берил от задната седалка. — Бил си... на колко? На петнайсет, шестнайсет?

— Петнайсет — отвърна Жерар.

— Значи би трябвало да помниш улица „Мирха“, номер шейсет и шест. Сградата, където сте живели.

Жерар стисна здраво волана, докато подскачаха по прашния път.

— Спомням си как полицията дойде да види таванския апартамент. Разпитваха баща ми. Всеки ден, в продължение на една седмица.

— А жената, която бе наела тавана? — попита Ричард. — Казвала се е Скарлати. Помниш ли я?

— Да. Имаше и мъж — рече Жерар. — Подслушвах ги през вратата. Всяка сряда. Всички звуци, които издаваха! — Той развеселено поклати глава. — Много бе вълнуващо за момче на моята възраст.

— Значи тази госпожица Скарлати е използвала тавана само като любовно гнездо? — попита Берил.

— Идваше, само за да прави любов.

— Как изглеждаха двамата любовници?

— Мъжът беше висок — това е всичко, което си спомням. Жената имаше тъмна коса. Винаги носеше шал и слънчеви очила. Не помня добре лицето ѝ, но си спомням, че беше доста красива.

Също като майка ми, помисли си Берил. Възможно ли беше да греши? Дали наистина е била тя и се е срещала с любовника си в този долнопробен апартамент на площад „Пигал“?

— Жената англичанка ли беше? — тихо попита тя.

Жерар замълча.

— Възможно е — отвърна.

— Което значи, че не си сигурен.

— Бях малък. Смятах, че е чужденка, но не знаех откъде е. После, след убийствата, чух, че била англичанка.

— Видя ли телата им?

Жерар поклати глава.

— Баща ми не позволи.

— Значи баща ти е първият, който ги е видял? — попита Ричард.

— Не. Първ беше мъжът.

Ричард изненадано погледна Жерар.

— Кой мъж?

— Любовникът на госпожица Скарлати. Видяхме го да се качва по стълбите към тавана. После хукна надолу доста уплашен. Тогава разбрахме, че нещо не е наред и извикахме полицията.

— Какво стана с този мъж?

— Тръгна си с колата. Никога повече не го видях. Предположих, че се страхува да не бъде обвинен. И точно затова ни изпрати парите.

— Отплатата — каза Ричард. — Досетих се.

— За мълчание? — попита Берил.

— Или за фалшиви показания. — Той се обърна към Жерар: — Как бяха доставени парите?

— Един мъж с куфарче дойде часове след като откриха телата. Никога дотогава не го бях виждал — нисък, доста набит французин. Дойде в нашия апартамент, отведе баща ми в задната стаичка. Не чух какво си говореха. После ниският мъж си тръгна.

— Баща ти никога ли не говори с теб за това?

— Не. И ни каза, че не трябва да казваме нищо на полицията.

— Сигурен ли сте, че в куфарчето е имало пари?

— Би трябвало.

— Откъде знаеш?

— Изведнъж се сдобихме с нови неща. Нови дрехи, телевизор. А после, скоро след това, дойдохме в Гърция. И купихме къщата. Ето там, виждате ли я? — посочи той.

В далечината се виждаше вила с покрив от червени керемиди. Щом приближиха, Берил забеляза, че по белосаните стени и покритата веранда се вие бугенвилия, обсипана с цвят. Точно под къщата вълните се разбиваха в пустия бряг.

Паркираха до пращен ситроен и слязоха от колата. Откъм морето духаше вятър и засипваше лицата им с пясък. Наблизо не се виждаше друга къща, само тази самотна постройка върху голия хълм.

— Татко? — извика Жерар и изтича по стъпалата. Отвори портата от ковано желязо. — Татко?

Отговор не последва.

Жерар блъсна входната врата и пристъпи вътре, Берил и Ричард го последваха. Стъпките им отекнаха в тихите стаи.

— Тук звънях от таверната — обади се София. — Никой не отговори.

— Колата му е отвън — рече Жерар. — Би трябвало да е тук. — Той прекоси всекидневната и се насочи към трапезарията. — Татко? — извика отново и застина на прага.

Тревожен вик се изтръгна от гърлото му. Мъжът пристъпи напред и се свлече на колене. Над рамото му Берил успя да огледа трапезарията.

Имаше дървена маса, поставена по дължината на стаята. В далечния край на масата мъж с прошарена коса бе паднал върху чинията си и пръснал наоколо пилешко с грах и ориз.

Ричард мина покрай Жерар и приближи до падналия мъж. Внимателно хвана главата му и я повдигна от чинията.

В челото на мъжа имаше една-единствена дупка от куршум.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Амиел Фош седеше в откритото кафене, отпиваше от еспресото и наблюдаваше преминаващите туристи. Не беше обичайната тълпа от старци, отбеляза той, загледан в привлекателна червенокоса жена. Това трябва да беше седмицата на младоженците, тръгнали на меден месец. Беше пет часът и последният ферибот до Парос тръгваше след половин час. Ако госпожица Тависток възнамеряваше да напусне острова тази вечер, трябваше да се качи на този ферибот. Щеше да държи под око подвижното мостче.

Приключи със сармите и се зае с десерта, орехова торта, полята обилно със сироп. Любопитно бе как изпълнението на някоя задача винаги раздразваше апетита му. За други хора проливането на кръв разбуждаше либидото им, жаждата за страстен секс. Амиел Фош жадуваше за храна; нищо чудно, че имаше проблеми с теглото. Ликвидирането на стария французин Ридо се оказа лесна работа; убийството на Улф и жената нямаше да е толкова просто. По-рано днес бе обмислял възможността за засада, но къщата на Ридо беше разположена на пуст плаж, до нея се стигаше единствено по седемкилометров прашен път и нямаше къде да скрие колата си. Нямаше подходящо място, където да легне и да чака, без да бъде забелязан. Фош имаше едно правило, което никога не нарушаваше: винаги си оставяй път за бягство. Къщата на Ридо на сред голия плаж не предоставяше подобна възможност за измъкване. Ричард Улф бе въоръжен и щеше да бъде нащрек.

Амиел Фош не беше страхливец. Ала не беше и глупак.

Много по-разумно бе да изчака нова възможност — може би в Пирея с оживените улици и хаотичния трафик. Пешеходци загиваха непрестанно. Злополука, двама мъртви туристи — едва ли щеше да възбуди интерес.

Вниманието на Фош се изостри, щом следобедният ферибот спря в пристанището. Слязоха малко пътници; остров Парос все пак не беше на обичайния туристически маршрут Микonos-Родос-Крит. В

долния край на подвижното мостче вече се бяха събрали към трийсетина души, готови да се качат на борда. Фош бързо огледа тълпата. За своя изненада не забеляза нито жената, нито Улф. Знаеше, че днес са били на острова; свързката му ги бе видяла в една таверна тази сутрин. Дали се бяха измъкнали по друг маршрут?

Изведнъж забеляза мъж в избеляло яке и черна рибарска шапка. Макар да бе привел рамене, не можеше да прикрие ръста си — беше висок поне метър и осемдесет и доста атлетичен. Мъжът се обърна настрана и Фош зърна лицето му с неколкодневна набола брада. Наистина бе Ричард Улф. Но като че ли щеше да пътува сам. Къде беше жената?

Фош плати сметката и се насочи към мостчето. Присъедини се към чакащите пътници и започна да се взира в лицата им. Имаше доста жени, загорели от слънцето туристки, гръцки домакини, облечени в черно, няколко хипита в сини джинси. Берил Тависток не беше сред тях.

Усети лека паника. Нима жената и Улф се бяха разделили? Ако бе така, възможно бе никога да не я открие. Изкуши се да остане на острова, да я намери...

Пътниците започнаха да се качват.

Той прецени шансовете си и реши да последва Улф. По-добре да следва плячката от плът и кръв. Рано или късно Улф щеше да се срещне отново с жената. Дотогава Фош щеше да изчаква, да не предприема нищо.

Мъжът с рибарската шапка се качи по мостчето и влезе в кабината. Фош го последва и седна през два реда зад него, до един старец със сандък осолена риба. Не след дълго двигателите забучаха и корабчето се отдели от дока.

Фош се приготви за пътуването, приковал поглед в главата на Улф. Прилоша му от миризмата на гориво и изсушена риба. Фериботът подскачаше по водата и обядът от сарми и еспресо заплашваше да излезе обратно. Фош стана и излезе навън. Застанал до парапета, вдъхна малко свеж въздух и изчака гаденето да премине. Най-сетне се успокои и неохотно се върна в кабината. Тръгна по пътеката, покрай Улф...

Или покрай мъжа, когото смяташе за Улф.

Носеше същото избеляло яке, същата рибарска шапка. Ала този мъж бе гладко избръснат, по-млад. Определено не бе същият!

Фош огледа кабината. Улф го нямаше. Бързо излезе на палубата. Отново не го откри. Изкачи стълбите до горната палуба. Нито следа от Улф.

Обърна се и зърна остров Парос да изчезва в далечината. Яростно изруга. Всичко бе нагласено! Двамата бяха все още на острова — трябваше да са там.

„А аз съм в капан в този кораб за Пирея.“

Фош удари парапета и се прокле за собствената си глупост. Улф отново го бе надхитрил. Старият професионалист бе извадил торбата с фокуси. Нямаше смисъл да разпитва мъжа в кабината; вероятно бе някой местен, нает да размени местата си с Улф за пътуването.

Погледна часовника си и пресметна колко време ще му отнеме да се върне на острова с наета лодка. С малко късмет можеше да ги довърши още тази вечер. Ако все още бяха тук. Щеше да ги открие, закле се той. Улф може да е професионалист. Но пък и той не му отстъпваше.

От вътрешността на близкото кафене Ричард проследи как корабчето отплава и въздъхна с облекчение. Старият номер с примамката и размяната бе сполучил; никой не го бе последвал на слизане от лодката. Подозираше един мъж — оплешивяващ, с непретенциозни туристически дрехи. Ричард бе забелязал как онзи огледа качващите се пътници, как погледът му спря за миг на лицето на Ричард.

Да, той беше. Примамката бе поставена за него. Размяната стана невероятно бързо.

Щом се озова в кабината на ферибота, Ричард захвърли шапката и якето на седалката, мина по пътеката и излезе от другата врата. Както се бяха уговорили предварително, братът на София — висок малко над метър и осемдесет и с черна коса — се бе настанил на същото място, бе нахлузил шапката и якето и бе закрил лицето си с длани, сякаш спеше. Ричард изчака зад някакви сандъци на палубата, докато всички пътници се качат на борда. Сетне просто слезе на брега.

Никой не го последва.

Той напусна кафенето и се качи в колата на София.

Заливчето беше на осем километра. София и братята ѝ бяха с „Мелина“, семейната рибарска лодка, готова да отплава, двигателят работеше, котвата бе вдигната. Ричард се качи по въжената стълба на борда на „Мелина“.

Берил го чакаше. Той я притисна в прегръдките си, целуна я.

— Всичко е наред — промълви. — Изплъзнах му се.

— Боях се, че ще те загубя.

— Никакъв шанс. — Той се отдръпна и се усмихна.

С черната си коса, развяна от вятъра и кристалнозелените си очи с цвета на Егейско море, тя му заприлича на гръцка богиня. Цирцея, Афродита. Жена, която би могла вечно да държи един мъж в плен на магията си.

Братята на София обърнаха лодката и я насочиха към открито море.

Плаването започна доста бурно, летните ветрове бяха силни и постоянни, морето бе като нагънат килим от бабуни. Ала към залез-слънце небето притъмня до червено, вятърът изведнъж утихна и водата застина като стъкло.

Берил и Ричард стояха на палубата, загледани в тъмнеещите силуети на островите.

— Ще пристигнем късно тази вечер — рече София.

— В Пирея ли? — попита Ричард.

— Не. Твърде оживено е. Ще спрем на Монемвасия, където никой няма да ни види.

— А после?

— Вие тръгвате по своя път, ние по нашия. Така ще е безопасно за всички ни. — Тя погледна двамата си братя, които се смееха и се тупаха по гърба. — Вижте ги! Смятат, че това е хубаво малко приключение! Ако бяха видели бащата на Жерар...

— Ти ще се справиш ли?

София я погледна.

— Тревожа се повече за Жерар. Може да го търсят.

— Не мисля така — каза Ричард. — Той е бил още момче, когато е напуснал Париж. Свидетелските му показания не могат да им навредят.

— Спомни си достатъчно, за да разкаже на вас — възрази София.

Ричард поклати глава.

— Но не съм сигурен какво означава всичко това.

— Може би убиецът знае. И ще потърси Жерар. — София погледна към острова. Към Жерар, който бе отказал да избяга. — Твърдоглавието му ще го убие — промълви тя и се отдалечи към кабината.

— Какво мислиш за разказа му? — попита Берил. — Тази работа с niskия мъж с куфарчето? Дали е било само отплата за Ридо, за да мълчи?

— Отчасти.

— Смяташ, че в куфарчето е имало и нещо друго. Освен парите.

Той се обърна и се взря в лицето ѝ, огряно от залеза, срещна настойчивия ѝ поглед. Съобразителна е, помисли си. Знае съвсем точно какво мисля.

— Сигурен съм, че е имало още нещо — рече. — Смятам, че любовникът на загадъчната госпожица Скарлати се е оказал в доста неприятна ситуация. Двама мъртъвци в неговия апартамент, полицията със сигурност е щяла да бъде уведомена. И ето че той вижда възможност да се измъкне едновременно от две кризисни положения. Изпраща този мъж да плати на Ридо с молбата да не го идентифицира пред полицията.

— А другото кризисно положение?

— Статутът му на двоен агент.

— Делфи?

— Може би е знаел, че разузнаването ще го разкрие. Затова поставя документите в куфарчето...

— И изпраща наетия мъж да подхвърли куфарчето в апартамента — довърши Берил. — Близо до тялото на баща ми.

Ричард кимна.

— Точно това се опитваше да ни каже инспектор Брусар — нещо за куфарчето. Помниш ли полицейската снимка на местопрестъплението? Той непрестанно сочеше едно празно място близо до вратата. Ами ако куфарчето е било подхвърлено, след като е била направена първоначалната снимка? Инспекторът е разбрал, че е станало по-късно.

— Но не е могъл да разплете нещата, защото френското разузнаване е конфискувало куфарчето.

— Именно.

— Предположили са, че баща ми е донесъл документите в апартамента. — Тя го погледна, очите ѝ блестяха, изпълнени с решимост. — Как ще го докажем?

— Ще идентифицираме любовника на госпожица Скарлати.

— Но единственият ни свидетел беше господин Ридо. Жерар е бил малък. Почти не помни как е изглеждал мъжът.

— Ще отидем при друг източник. Човек, който знае истинската самоличност на Делфи — източногерманския му началник. Хайнрих Лайтнер.

Тя го изгледа изненадано.

— Знаеш ли как да го намерим?

— Той е в строго охраняван затвор в Берлин. Бедата е там, че немското разузнаване няма да ни позволи свободен достъп до своите затворници.

— А като дипломатическа услуга?

Той се изсмя скептично.

— Един бивш агент на ЦРУ не е сред любимците, на които биха правили услуги. Освен това Лайтнер може да откаже да говори с нас. И все пак ще използваме тази възможност. — Той се взря в потъмняващото море.

Усети я да приближава към него, почувства близостта ѝ така силно, както топлината на залязващото слънце. Подлудяваше го мисълта да е толкова близо до нея и да не може да я люби. Улови се, че брои часовете до мига, когато отново ще останат сами, ще може да я съблече и да я люби страстно. „А преди време я смятах за твърде богата за мен. Може би наистина е. Може би това е треска, която ще премине, като ни остави по-тъжни и по-разумни. Но засега тя е всичко, за което мисля, всичко, за което жадувам.“

— Значи там отиваме — прошепна Берил. — В Берлин.

— Ще бъде рисковано. — Погледите им се срещнаха в здрача. — Нещата може да се объркат...

— Не и когато си с мен — тихо рече тя.

„Надявам се да си права“, помисли си Ричард и я притегли в обятията си. „Искрено се надявам да си права.“

Заровете се удариха в стената на килията и спряха на пет и шест.

— А-ха! — извика Джордан и победоносно вдигна юмрук. — Какво прави това? По десет хиляди франка?

Съкилийниците му Лерой и Фофо кимнаха примирено.

Джордан протегна ръка.

— Плащайте, господа. — Две парчета хартия шляпнаха в дланта му. На всяко едно бе изписано числото десет хиляди. Джордан се ухили. — Още един рунд?

Фофо разклати заровете, хвърли ги към стената и изстена. Три и пет. Лерой хвърли двойки.

Джордан хвърли отново пет и шест. Съкилийниците му подадоха още две парчета хартия. „Ей, до утре ще стана милионер“, помисли си Джордан, загледан в листчетата. На хартия все пак. Взе заровете и тъкмо щеше отново да ги хвърли, когато чу приближаващи се стъпки.

Реджи Вейн стоеше пред килията с кошница пушена съомга и солени бисквити.

— Хелена ги изпраца — рече той и плъзна кошницата през малкия отвор в долната част на вратата. — А, има и чисти кърпи, салфетки и всичко останало. Човек не може да яде както трябва върху хартия, нали?

— Не, разбира се — съгласи се Джордан и с благодарност прие кошницата вкусотиини. — Ти си истински приятел, Реджи.

— Да... — Реджи се усмихна и прочисти гърлото си. — На всичко съм готов за детето на Маделин.

— Някаква вест от чичо Хю?

— Все още няма връзка с него според вашите хора в Четуйайнд.

Джордан разочаровано остави кошницата.

— Това е много странно! Аз съм в затвора. Берил изчезна. А чичо Хю вероятно е на някаква строго секретна мисия за МИБ. — Той закрачи из килията, без да забележи, че Фофо и Лерой жадно се нахвърлиха на съдържанието на кошницата. — Ами разследването за бомбите? Нещо ново?

— Двата взрива определено са свързани. Устройствата са изработени от един и същ човек. Изглежда някой е взел на мушка Берил и семейство Сейнт Пиер.

— Смятам, че мишената е била Мари Сейнт Пиер. — Джордан спря и погледна Реджи. — Да допуснем, че Мари е била мишената.

Какъв е мотивът?

Реджи сви рамене.

— Тя не е от жените, които си печелят врагове.

— Би трябвало да откриеш отговора. Двете със съпругата ти са най-добри приятелки, в края на краищата. Хелена би трябвало да знае кой иска да убие Мари.

— Не мога да твърдя, че има някакви... е, доказателства — погледна го погледна обезпокоено.

Джордан приближи към него.

— Какво смяташ?

— Просто слухове. Нещо, което Хелена може да е споменала.

— За Филип ли?

Реджи сведе поглед.

— Не е много... джентълменско да го казвам. Случило се е преди години.

— Какво?

— Любовната афера. Между Филип и Нина.

Джордан се втренчи в него през решетките. Ето го, помисли си той. Ето го мотива.

— Откога знаеш за това? — попита той.

— Чух преди петнайсет-двайсет години. Не можех да разбера защо Хелена е изпълнена с такава неприязън към Нина. Беше едва ли не... омраза. Знаеш как е понякога с жените, всички тези котешки погледи. Предположих, че е завист. Моята Хелена никога не се е чувствала добре сред... по-привлекателни жени. Всъщност само да погледна някое хубаво лице и тя става ужасно раздражителна.

— Как е научила за Филип и Нина?

— Мари й каза.

— Кой друг е знаел?

— Съмнявам се, че са били много. Горката Мари не е от тези, които ще разгласят унижението си. Да имаш съпруг, който се мъкне с... с багаж като Нина!

— Да, тя не е разтрогнала брака си с Филип през всички тези години.

— Да, проявила е лоялност. Пък и какво би спечелила, ако се разчуе? Да съсипе кариерата му? Сега той е финансов министър. Има

шансове да стигне до върха. И Мари ще бъде с него. Така че в далечен план си е заслужавало.

— Ако доживее да го види.

— Да не смяташ, че Филип би убил собствената си съпруга? И защо сега, след толкова години?

— Може да му е дала ултиматум. Помисли за това, Реджи! Ето го на няколко крачки от поста на премиер-министър и Мари заявява: „Или любовницата ти, или аз. Избирай“.

Реджи се замисли.

— Ако избере Нина, ще трябва да се отърве от жена си.

— Да, но какво става, ако избере Мари? И Нина остане на сухо?

Двамата се спогледаха през решетките.

— Обади се на Домие — рече Джордан. — Кажу ми за историята. И го помоли да сложи опашка на Нина.

— Нали не смяташ, че...

— Смятам, че през цялото време сме гледали от погрешен ъгъл — заяви Джордан. — Взривът не е бил политически акт. Всички тези глупости за „Космическа солидарност“ са били само димна завеса, за да прикрият истинската причина за нападението.

— Искаш да кажеш, че е било лично?

— Убийството обикновено е лично — кимна Джордан.

Самолетът до Берлин беше наполовина празен, така че единствената логична причина опърпаната двойка пасажери на втория ред да пътува в първа класа бе, че са платили таксата, факт, който стюардесата трудно можеше да повярва, като се съдеше по външния им вид. И двамата бяха с тъмни очила, омачкани дрехи и без съмнение капнали от умора. Мъжът беше с набола едноседмична брада. Жената бе доста изгоряла от слънцето, а черната ѝ коса бе разрошена и покрита с прах. Единственият им багаж бе чантата на жената, овехтяла сламена торба, покрита с пясък. Стюардесата погледна бордните им карти. Атина-Рим-Берлин. С пресилена усмивка ги попита дали ще желаят да си поръчат коктейли.

— Блъди Мери — рече жената с перфектно произношение.

— Роб Рой — поръча мъжът.

Стюардесата отиде да донесе напитките. Когато се върна, мъжът и жената се държаха за ръце и се гледаха усмихнато като оцелели след катастрофа. Взеха напитките си от подноса.

— За наше здраве? — попита мъжът.

— Определено — отвърна жената.

Ухилени, двамата отпиха от чашите си.

Стюардесата докара металната количка с омари, агнешко печено, гарнирано с ориз и гъби. Двойката изяде по две порции от всичко и го поля обилно с вино. После, като две изтощени кученца, двамата се сгушиха на седалките и заспаха.

Спаха през целия път до Берлин. Едва когато самолетът спря, двамата се събудиха и веднага застанаха нащрек. Докато пътниците слизаха, стюардесата наблюдаваше дрипавата двойка от Атина. Не можеше да прецени какви са и какво са намислили. Пасажерите от първа класа обикновено не пътуват по света, облечени като скитници.

Двойката слезе последна.

Стюардесата ги последва до рампата и ги проследи, докато вървяха към малката тълпа посрещачи. Успяха да стигнат до чакалнята.

Двама мъже им препречиха пътя. Двойката спря и се извърна, сякаш да побегне към самолета. Други трима мъже се появиха изневиделица, блокирайки пътя им за бягство. Двойката бе хваната в капан.

Стюардесата зърна уплашеното лице на жената, мрачното изражение на мъжа, издаващо поражение. Сигурна беше, че имаше нещо нередно около тези двамата. Може би бяха терористи или пък международни крадци. И ето че полицията щеше да ги арестува. Видя как ги поведоха през тълпата. Определено не бяха първа класа, помисли си със задоволство. О, да, винаги можеше да познае.

Ричард и Берил бяха въведени в стая без прозорци.

— Стойте тук! — наредиха им и затръшнаха вратата зад тях.

— Чакаха ни — рече Берил. — Откъде са разбрали?

Ричард приближи до вратата и пробва бравата.

— Секретна брава — промърмори. — Заключени сме здраво. — Започна да обикаля из стаята, търсейки друг изход. — По някакъв

начин са разбрали, че идваме в Берлин...

— Платихме билетите в брой. Няма начин да са разбрали. Онези бяха охрана от летището, Ричард. Ако искаха да ни убият, защо ще си дават труда да ни арестуват?

— За да не пострадате от някой куршум — чу се познат глас. — Затова.

Берил се извърна изумено към пълния мъж, който тъкмо бе отворил вратата.

— Чичо Хю?

Лорд Ловет се намръщи, зърнал намачканите дрехи на племенницата си и разбърканата ѝ коса.

— Изглеждаш чудесно раздърпана. Откога си приела тази циганска външност?

— Откакто прекосихме половин Гърция на автостоп. Между другото, кредитните карти не са предпочитан метод за плащане в малките гръцки градчета.

— Е, успяхте да стигнете до Берлин. — Той погледна Ричард. — Добра работа, Улф.

— Малко помощ щеше да ми бъде от полза — изръмжа той.

— И с радост щяхме да ти я предоставим. Но нямахме представа къде да те намерим, докато не говорихме с твоя човек Сахаров. Осведоми ни, че си тръгнал за Берлин. Току-що разбрахме, че сте пътували от Атина.

— Ти какво правиш в Берлин, чичо Хю? — попита Берил. — Мислех, че си заминал на някоя нова секретна мисия.

— Търся отговори. Които, надявам се, ще ми предостави Хайнрих Лайтнер. — Той погледна отново дрехите на Берил и въздъхна. — Да идем в хотела да ви почистим и двамата. Сетне ще посетим хер Лайтнер в затворническата му килия.

— Имаш разрешително да говориш с него? — изненадано попита Ричард.

— С какво мислиш се занимавах през последните няколко дни? Угощавах подходящите служители. — Той им махна да тръгват. — Колата чака.

В апартамента на чичо Хю двамата измиха тридневния прахоляк и пясък от Гърция. Пиколото им донесе чисти дрехи — делово облекло, подходящо за посещение в строго охраняван затвор.

— Откъде знаем, че Лайтнер ще ни каже истината? — попита Ричард, докато пътуваха с лимузината към затвора.

— Не знаем — отвърна Хю. — Не знаем дори колко може да ни каже. Наблюдавал е парижките операции от Източен Берлин, така че е запознат с кодовите имена, но не и с лицата, стоящи зад тях.

— Тогава може да се окажем с празни ръце.

— Като на риболов, Улф. Понякога измъкваш стара гума. Понякога съомга.

— В този случай, къртица.

— Ако ни съдейства.

— Готов ли си да чуеш истината? — попита Ричард. Въпросът беше отправен към Хю, ала погледът му се отмести към Берил. Все още бе възможно Делфи да е бил Бърнард или Маделин.

— Точно сега бих казал, че незнанието е много по-опасно — отбеляза Хю. — А трябва да мислим и за Джордан. Имам хора, които го пазят. Но винаги съществува възможност нещата да се объркат.

„Нещата вече се объркаха“, помисли си Берил, загледана през прозореца към мрачните сгради на Източен Берлин.

Затворът беше още по-отблъскващ — масивна бетонна крепост, заобиколена от огради с електрически ток. Най-добрата охрана, отбеляза Берил, докато минаваха през постовете и детекторите за метал. Очевидно очакваха чичо Хю и той бе посрещнат със смразяващото презрение на враг от Студената война. Едва когато стигнаха кабинета на началника, към тях бе проявена известна любезност. Поднесоха им чаши горещ чай, на мъжете предложиха пури. Хю прие, Ричард отказа.

— Досега Лайтнер не желаете да съдейства — рече началника и си запали пурата. — Първо изцяло отричаше ролята си. Ала нашите досиета потвърдиха, че е отговарял за парижките операции.

— Назова ли Лайтнер имена? — попита Ричард.

Началникът изгледа Ричард през облака дим от пурата си.

— Вие сте работили в ЦРУ нали, господин Улф?

Ричард само кимна.

— Беше преди години. Напуснах бизнеса.

— Но разбирате какво е да бъдеш преследван от предишните си връзки.

— Да, разбирам.

Началникът стана, приближи до прозореца и погледна бодливите огради, заобикалящи затворническото му кралство.

— Берлин е пълен с хора, които бягат от собствената си сянка. От стария си живот. Дали е било за пари или заради идеология, те са служили на един господар. А сега господарят е мъртъв и те се крият от миналото.

— Лайтнер вече е в затвора. Няма какво да загуби, ако говори с нас.

— Но хората, които са работили за него — онези, които изобличи — те ще загубят всичко. Сега досиетата в Източна Германия са отворени. И всеки ден някой любопитен гражданин разлиства едно от тези досиета и открива истината. Осъзнава, че приятел, съпруг или любовник е работил за врага. — Началникът се обърна и спря поглед на Ричард. — Ето защо Лайтнер нямаше желание да назовава имена — за да предпази старите си агенти.

— Но напоследък е по-отзивчив, така ли?

— През последните седмици, да.

— Защо?

Началникът замълча.

— Болно сърце, казват докторите. Отпада малко по малко. След два, може би три месеца... — Той сви рамене. — Лайтнер вижда приближаващия край. И в замяна на последни някои удобства, понякога е склонен да говори.

— Значи може да ни даде някои отговори.

— Ако е в настроение. — Началникът се обърна към вратата. — Е, да видим в какво настроение е днес хер Лайтнер.

Последваха го по охраняваните коридори, покрай камерите и мрачните пазачи в самото ядро на комплекса. Тук нямаше прозорци; самият въздух изглеждаше херметично изолиран от външния свят. Оттук няма бягство, помисли си Берил. Освен чрез смъртта.

Спряха пред килия номер пет. Двама пазачи, всеки със свой ключ, освободиха отделните ключалки. Вратата се отвори.

Вътре, на дървен стол седеше старец. От ноздрите му излизаха тръбички за кислород. Затворническото облекло висеше върху съсухреното му тяло. Флуоресцентните лампи придаваха на лицето му жълтеникав отънък. До стола на мъжа лежеше кислородна бутилка;

освен съскането на преминаващия през тръбичките газ, стаята бе съвсем тиха.

— Добър ден, Хайнрих — поздрави началникът.

Лайтнер не отговори. Само по лекото проблясване на очите стана ясно, че е чул поздрава.

— Днес съм довел лорд Ловет от Англия. Познато ли ти е името? Сините очи на стареца отново проблеснаха.

— МИ6 — прошепна той едва чуто.

— Точно така — потвърди Хю. — Вече пенсиониран.

— Аз също — долетя отговорът, нелишен от хумор. Лайтнер премести поглед към Берил и Ричард.

— Племенницата ми — обясни Хю. — И бивш колега. Ричард Улф.

— ЦРУ? — попита Лайтнер.

Ричард кимна.

— Също пенсиониран — добави.

Лайтнер успя да се усмихне леко.

— Колко различно се наслаждаваме на пенсионирането си. — Погледна отново Хю. — Светско посещение при стар враг? Колко любезно.

— Не е точно светско посещение — рече Хю.

Лайтнер започна да кашля и усилието като че ли му дойде твърде много; когато най-сетне отново се отпусна на стола, лицето му бе придобило синкав нюанс.

— Какво искате да знаете?

— Самоличността на двойния ти агент в Париж. Кодово име Делфи.

Лайтнер не отговори.

— Името със сигурност ви е познато, хер Лайтнер. През годините Делфи е предавал безценни документи. Той е бил връзката ви с операциите на НАТО. Не помните ли?

— Това беше преди двайсет години — промърмори Лайтнер. — Светът се промени.

— Искаме само името му. Нищо повече.

— За да пъкнете Делфи в подобна килия? Да го затворите далеч от слънцето и въздуха?

— За да можем да спрем убийствата — обади се Ричард.

Лайтнер се намръщи.

— Какви убийства?

— Случиха се в последно време. Френска агентка, убита в Париж. Мъж, застрелян в Гърция. Всичките са свързани с Делфи.

— Това не е възможно — рече Лайтнер.

— Защо?

— Делфи беше приспан.

— Искате да кажете, че е мъртъв? — намръщи се Хю.

— Но това не се връзва — каза Ричард. — Ако Делфи е мъртъв, защо убийствата продължават?

— Може би няма нищо общо с Делфи — предположи Лайтнер.

— А може би лъжете — заяви Ричард.

Лайтнер се усмихна.

— Винаги съществува такава възможност. — Той внезапно се закашля отново; беше гъргорещ звук като на човек, даващ се в собствените си секрети. Когато най-сетне успя отново да заговори, то беше само между вдишванията на кислород. — Делфи бе платен агент. Не работеше по убеждение. Предпочитаме агентите по убеждение. Те не струват толкова скъпо.

— Значи го е правел за пари? — попита Ричард.

— Доста солидна сума през годините.

— Кога спря?

— Когато стана рисковано за всички замесени. Тогава Делфи прекрати сътрудничеството. Покри всички следи, преди вашето контраразузнаване да затвори кръга и да го разкрие.

— Затова ли бяха убити родителите ми? — попита Берил. — Защото Делфи е трябвало да покрие следите си?

— Родителите ти ли? — намръщи се Лайтнер.

— Бърнард и Маделин Тависток. Застреляни са в апартамент на „Пигал“.

— Но това беше убийство и самоубийство. Четох доклада.

— Или пък и двамата са били убити? От Делфи?

Лайтнер погледна Хю.

— Не съм давал подобна заповед. Това е истината.

— Което означава, че нещо от казаното досега не е било истина? — попита Ричард.

Лайтнер вдиша дълбоко кислород и мъчително издиша.

— Истина, лъжи — прошепна. — Какво значение има сега? — Отпусна се назад на стола и погледна началника на затвора. — Искам да си почина. Отведете тези хора.

— Хер Лайтнер, ще попитам за последен път — настоя Ричард. — Делфи наистина ли е мъртъв?

Лайтнер срещна погледа му спокойно, без да трепне ни най-малко, сякаш без съмнение щеше да каже истината. Ала отговорът бе най-малкото озадачаващ.

— Спящ — рече той. — Тази дума бих използвал.

— Значи не е мъртъв.

— За вашите цели е мъртъв — усмихна се Лайтнер.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Явно Делфи е спящ — каза Ричард. Не се бяха осмелили да обсъждат въпроса в лимузината — не беше ясно за кого всъщност работеше шофьорът им. Но тук, в шумния ресторант със суетящите се напред-назад сервитьори Ричард най-сетне можеше да сподели хипотезите си. — Сигурен съм, че това имаше предвид.

— Спящ ли? — попита Берил.

— Човек, когото са завербували преди години — обясни чичо й. — В съвсем млада възраст. Може да бъде държан в бездействие години наред. Живее нормален живот, опитва се да спечели влияние на поверителен пост. И после се изпраща сигнал. И спящият агент започва да действа.

— Значи това е имал предвид под спящ — рече Берил. — Не е мъртъв. Но и не действа.

— Именно.

— За да им бъде от полза, този спящ агент трябва да заема влиятелен пост. Или да е близо до него — замислено отбеляза Берил.

— Което описва съвсем точно Стивън Съдърланд — обади се Ричард. — Американски посланик. Има достъп до всички секретни данни.

— На описанието отговаря и Филип Сейнт Пиер — рече Хю. — Финансов министър. На път да стане премиер на Франция...

— И изключително уязвим на изнудване — добави Берил, спомняйки си за Нина и Филип. И за Антъни, синът, роден от незаконната им връзка.

— Ще се свържа с Домие — рече Хю. — Да проучи отново Сейнт Пиер.

— Помоли го да проучи и Нина — каза Ричард.

— Нина ли?

— Като говорим за влиятелни постове, тя е била съпруга на посланик! Любовница на Сейнт Пиер. Вероятно е чувала тайни и от двете страни на леглото.

Хю поклати глава.

— Като се има предвид двуцифреният коефициент на интелигентност на Нина, тя е последният човек, за когото бих предположил, че ще работи за разузнаването.

— И единственият, който би се отървал безнаказано.

Хю нетърпеливо се огледа за сервитьора.

— Трябва веднага да тръгнем за Париж — рече и остави на масата парите за сметката. — Не е ясно какво може да се случи с Джордан.

— Ако е Нина, смяташ ли, че може да се добере до него? — попита Берил.

— През всички тези години не бях обърнал внимание на Нина Съдърланд — рече Хю. — Не възнамерявам да направя отново същата грешка.

Домие ги посрещна на летище „Орли“.

— Прегледах отново секретните досиета на Филип и Нина — рече той, докато пътуваха заедно в неговата лимузина. — Сейнт Пиер е чист. Досието му е кристално. Ако той е спящият агент, нямаме никакви доказателства за това.

— А Нина?

Домие въздъхна дълбоко.

— Скъпата Нина представлява проблем. Има нещо, за което не се споменава при предишното ѝ проучване. Била е на осемнайсет, когато за първи път се е появила на лондонската сцена. Малка роля, доста незначителна, но слага началото на успешната ѝ актьорска кариера. По онова време тя е имала връзка с един от колегите си актьори — Берт Клауснер, източногерманец. Твърдял, че е информатор. Но три години по-късно изчезва от Англия и никой повече не чува за него.

— Вербувал е агенти? — попита Ричард.

— Вероятно.

— Как е възможно тази малка афера да убегне от проучването на Нина? — попита Берил.

Домие сви рамене.

— Отбелязана е, когато Нина и Съдърланд са се оженили. По онова време тя вече се е оттеглила от сцената, за да се превърне в жена на дипломат. Не е заемала никакъв държавен пост. По правило, проверките на съпругите — особено ако са американки — не са толкова строги. И Нина е минала между капките.

— Значи нямате доказателства за възможно вербуване — рече Берил. — И е възможно тя да е имала достъп до тайните на НАТО чрез съпруга си. Но не можете да докажете, че тя е Делфи. Нито пък, че е убийца.

— Вярно — призна Домие.

— И на признание не можете да разчитате — отбеляза Ричард. — Нина е била актриса. Вероятно ще се справи, без да й мигне окото.

— Ето защо предлагам следния план за действие — рече Домие. — Капан. Ще я изкушим да действа.

— С каква примамка? — попита Ричард.

— Джордан.

— Изключено! — рече Берил.

— Той вече се съгласи. Днес следобед ще бъде освободен от затвора. Ще го преместим в хотел, където ще се постарае да бъде забелязан.

— Няма да му струва големи усилия — разсмя се Хю.

— Моите хора ще бъдат разположени на стратегически места в хотела. Ако се появи опасност, ще бъдем готови за действие.

— Нещата може да се объркат — възрази Берил. — Той може да пострада...

— В затвора също може да пострада — рече Домие. — Така поне има вероятност да се доберем до отговорите на някои въпроси.

— И да си осигурим още един труп.

— Имаш ли по-добро предложение?

Берил погледна Ричард, сетне чичо си. И двамата мълчаха. „Не мога да повярвам, че са съгласни“, помисли си тя.

— А от мен какво искате да направя? — обърна се тя към Домие.

— Ти ще усложниш нещата, Берил — обади се Хю. — За теб е по-добре да стоиш надалеч.

— Къщата на семейство Вейн има чудесна охранителна система — рече Домие. — Реджи и Хелена вече се съгласиха, че е най-добре да отседнеш при тях.

— Но аз не съм се съгласила — възрази Берил.

— Берил — тихо, но непреклонно се намеси Хю. — Джордан ще бъде защитен отвсякъде. Хората ще бъдат готови за нападението. Този път нищо няма да се обърка.

— Можеш ли да гарантираш това? Може ли изобщо някой от вас да гарантира?

Последва мълчание.

— Нищо не може да се гарантира, Берил — тихо рече Домие. — Трябва да поемем този риск. Може да се окаже единственият начин да заловим Делфи.

Берил се загледа през прозореца, обмисляйки възможностите. Осъзна, че действително нямат избор — не и ако искаха да разрешат случая.

— Ще се съглася при едно условие — промълви тя.

— Какво е то?

Тя погледна Ричард.

— Искам да бъдеш с него. Имам ти пълно доверие, Ричард. Ако ти пазиш Джордан, знам, че нищо няма да му се случи.

— Ще бъда до него — кимна Ричард.

— Кой друг знае за този план? — попита Хю.

— Само няколко от моите хора — отвърна Домие. — Бях достатъчно внимателен, за да не допусна изтичане на информация до Филип Сейнт Пиер.

— Какво знаят Реджи и Хелена? — попита Берил.

— Само че се нуждаеш от сигурно място, където да отседнеш. Правят го като услуга на стари приятели.

Именно като стар приятел бе посрещната Берил в жилището на семейство Вейн. Веднага щом портите се затвориха зад лимузината, уютът на дома я обгърна. Всичко изглеждаше толкова безопасно, толкова познато: английските тапети, подносът с чай и бисквити на масичката в ъгъла, вазите с цветя, ухаещи в стаите. Тук със сигурност не можеше да пострада...

Почти нямаше време да се сбогува с Ричард. Докато Домие и Хю чакаха отвън в колата, Ричард привлече Берил в прегръдките си. Споделиха последна прегръдка, последна целувка.

— Тук ще бъдеш в пълна безопасност — прошепна той. — Не напускай жилището при никакви обстоятелства.

— За теб се тревожа. За теб и Джордан.

— Няма да позволя да му се случи нищо лошо. — Той повдигна брадичката ѝ и притисна устни към нейните. — Обещавам. — Докосна лицето ѝ и се усмихна, уверена усмивка, която я накара да повярва, че всичко е възможно.

Ричард тръгна към колата.

Берил остана на прага и проследи с поглед как портите се затвориха зад лимузината. „С теб съм, помисли си тя. Каквото и да се случи, Ричард, аз ще бъда до теб.“

— Ела, Берил — обади се Реджи и с обич я прегърна през раменете. — Имам инстинкт за тези неща. И съм сигурен, че всичко ще свърши добре.

Тя вдигна поглед към усмихнатото лице на Реджи. „Да благодарим на Бога за старите приятели“, помисли си. И му позволи да я въведе в къщата.

Джордан бе застанал на четири крака на пода на килията и разклащаше в ръка двата зара. Съкилийниците му, дрипавите, вонящи на пот грубияни — а може би миризмата идваше от Джордан? — бяха застанали зад него, пристъпваха от крак на крак и крещяха. Джордан хвърли заровете; те се търкулнаха по пода и се удариха в стената. Две петици.

— По дяволите! — изръмжаха съкилийниците.

Джордан победоносно вдигна юмрук.

— Еха! — Едва тогава забеляза посетителите, взиращи се в него през решетките. — Чичо Хю! — извика и скочи на крака. — Колко се радвам да те видя!

Хю недоумяващо огледа вътрешността на килията. Върху леглото беше постлана покривка на червени и бели карета, отрупана с чинии нарязано говеждо, пушена съомга и купа с грозде. Бутилка вино се охлаждаше в пластмасова кофа. А на стол до леглото бяха спретнато подредени на купчина половин дузина книги с кожени подвързии и ваза с рози.

— Това затвор ли е? — ахна Хю.

— Е, малко съм го освежил — отвърна Джордан. — Храната е отвратителна, затова се погрижих да ми донесат. А също и малко материал за четене. Но се боя, че въпреки това си остава истински затвор — въздъхна той и потупа решетките. — Както и сам виждате. — Той погледна Домие. — Е, готови ли сме?

— Ако все още имаш желание.

— Нямам голям избор, нали? Като се има предвид алтернативата.

Пазачът отключи вратата и Джордан пристъпи навън, понесъл дрехите си. Ала не можеше да си тръгне, без да се сбогува със съкилийниците си. Той се извърна и срещна тъжните погледи на Фофо и Лерой.

— Боя се, че съжителството ни приключи, момчета — рече той. — Беше... — замисли се за момент, търсейки подходящо определение. — Беше преживяване с уникален аромат. — Импулсивно хвърли шитото си по поръчка сако към изумения Фофо. — Мисля, че ще ти бъде по мярка — рече. — Носи го със здраве. — Сетне махна за довиждане и последва спътниците си извън сградата в лимузината на Домие.

Откараха го в „Риц“ — на същия етаж, но в друга стая. Много подходящо място за покушение, помисли си иронично, щом излезе от банята и облече чист костюм.

— Бронирани прозорци — рече Домие. — Микрофони в предната стая. От другата страна на коридора ще има двама души. А и това също е за теб. — Французинът отвори куфарчето си и извади автоматичен пистолет. Подаде го на Джордан, който го погледна въпросително.

— За най-лошото развитие на нещата? Ще се наложи да се защитя?

— Предпазна мярка. Знаеш ли как да боравиш с него?

— Ще се справя — рече Джордан и умело плъзна пълнителя вътре. Погледна Ричард. — А сега какво?

— Хапни в ресторанта долу — отвърна Ричард. — Не бързай, постарай се да те видят колкото се може повече служители. Остави голям бакшиш, набивай се на очи. И се върни в стаята си.

— А после?

— Ще почакаме да видим кой ще почука.

— Ами ако не дойде никой?

— Ще дойде — мрачно рече Домие. — Гарантирам.

Телефонът на Амиел Фош иззвъня само трийсет минути покъсно. Беше камериерката от хотела — същата жена, която бе помогнала преди седмица, когато му бе нужен достъп до апартаментите на Тависток.

— Той се върна — рече тя. — Англичанинът.

— Джордан Тависток? Но той е в затвора...

— Току-що го видях в хотела. Стая триста и петнайсет. Изглежда е сам.

Фош бе озадачен. Вероятно семейните връзки на Тависток бяха свършили работа. Ето че бе освободен — и ставаше лесна мишена.

— Трябва да вляза в стаята му — рече Фош. — Тази вечер.

— Не мога да го направя.

— Преди го направи. Ще платя двойно.

Камериерката изсумтя.

— Пак не е достатъчно. Мога да загубя работата си.

— Ще платя повече. Само ми дай отново ключа.

Настъпи мълчание. Сетне жената каза:

— Първо остави плика. После ще ти дам ключа.

— Съгласен — рече Фош и затвори.

Веднага се обади на Антъни Съдърланд.

— Джордан Тависток е излязъл от затвора — осведоми го той. — Наел е стая в „Риц“. Все още ли искаш да продължа?

— Този път искам работата да бъде свършена както трябва. Дори ако трябва сам да надзиравам изпълнението. Кога ще действаме?

— Не мисля, че е разумно...

— Кога ще действаме?

Фош преглътна гневния си отговор. Грешка беше да позволи на Съдърланд да участва. Момчето бе просто воайор, нетърпелив да усети тръпката на най-върховната власт — отнемането на живот. Фош го бе усетил още преди години, от деня, в който го бе видял за първи път. От пръв поглед бе разбрал, че ще се прирасти към вълнението, към напрежението, независимо дали е сексуално или от друго естество.

И ето че сега младежът искаше да пробва нещо ново. Убийство. Това без съмнение беше грешка, голяма грешка...

— Не забравяй кой ти плаща хонорарите — рече Съдърланд. — Огромни хонорари при това. Аз съм този, който взема решенията, не ти.

„Дори ако са глупави и опасни решения, дори тогава ли“, запита се Фош. Най-сетне рече:

— Ще стане довечера. Ще го изчакаме да заспи.

— Довечера — съгласи се Съдърланд. — Ще бъда там.

В единайсет и половина Джордан угаси лампите в хотелската си стая и сложи три възглавници под завивката, като ги разпуха така, че смътно да напомнят човешко тяло. Сетне застана на пост при вратата до Ричард. Седнаха в мрака и зачакаха нещо да се случи. Каквото и да е. Дотук вечерта беше ужасно скучна. Домие го бе направил затворник в собствената му хотелска стая. Два часа бе гледал телевизия, бе разлистил „Пари Мач“ и бе решил пет кръстословици. „Какво трябва да направя, за да примамя убиеца, питаше се Джордан. Да му изпратя гравирана покана ли?“

Той въздъхна и се облегна на стената.

— Това ли си правил навремето, Улф? — промърмори.

— Имаше доста чакане. И доста скука — отвърна Ричард. — И от време на време мигове на унизителен ужас.

— Какво те накара да напуснеш бизнеса? Скуката или ужаса?

Ричард замълча.

— Обречеността да бъдеш единак.

— Гледай ти! Човекът копнее за домашно огнище — усмихна се Джордан. — Е, сестра ми вписва ли се в уравнението?

— Берил е... уникална.

— Не отговори на въпроса ми.

— Не зная — призна Ричард. Разкърши рамене, за да прогони напрежението в мускулите. — Понякога ми се струва, че това е най-лошата комбинация на света. Разбира се, мога да облека смокинг и да се мотая с чаша бренди. Но няма да заблудя никого, най-малко пък себе си. И със сигурност не и Берил.

— От това ли смяташ, че има нужда тя? От конте с папийонка?

— Не знам от какво има нужда. Нито какво иска. Вероятно мисли, че е влюбена. Но може ли някой да каже със сигурност, когато

положението е толкова безумно?

— Изчакай, докато нещата се успокоят. Тогава вземи решение.

— И се примири с последствията.

— Вече сте любовници, нали?

Ричард го погледна изненадано.

— Винаги ли си толкова любопитен относно любовния живот на сестра си?

— Аз съм най-близкият ѝ роднина от мъжки пол. И следователно съм отговорен за запазването на честта ѝ. — Джордан се засмя. — Някой ден може да се наложи да те застрелям, Улф. Стига да преживея нощта.

Двамата се разсмяха. И отново зачакаха.

В един часа след полунощ чуха в коридора леко прищракване от затваряща се врата. Дали някой току-що бе излязъл от стълбището. Джордан веднага застана нащрек.

— Чу ли... — прошепна той.

Ричард вече бе приклепнал. Въпреки тъмнината Джордан долови как другият мъж се напрягна, готов за действие. Къде бяха агентите на Домие? Дали двамата трябваше да се справят сами?

В ключалката леко изтрака ключ. Джордан застина, сърцето му блъскаше яростно, пот изби по дланите му. Пистолетът започна да се изплъзва от хватката му.

Вратата се отвори; две фигури бавно пристъпиха в стаята. Първата се прицели в леглото. Убиецът успя да изстреля само един куршум, преди Ричард да връхлети странично върху му. И двамата се стовариха с трясък на пода.

Джордан заби пистолета в ребрата на втория натрапник и изрева:

— Не мърдай!

За негово изумление мъжът изобщо не се подчини, а се извърна и побягна от стаята.

Джордан се спусна след него в коридора точно навреме, за да види как двамата френски агенти го повалиха на пода. Макар че той се гърчеше и риташе, успяха да го изправят отново на крака. Джордан втрещено се взря в мъжа.

— Антъни?!

— Кървя! — изпищя Антъни Съдърланд. — Счупиха ми носа! Май ми счупиха носа!

— Продължавай да пициш и ще ти счупят още нещо — изръмжа Ричард.

Джордан се обърна. Ричард влачеше убицеца въвн от стаята. Дръпна главата му назад, така че Джордан да може да види лицето му.

— Хубаво го огледай. Познаваш ли го?

— Това е мнимият ми адвокат — отвърна Джордан. — Господин Жар.

Ричард кимна и принуди французина да легне на пода.

— А сега да разберем истинското му име.

— Невероятно е — промълви Реджи — колко много приличаш на майка си.

Икономът отдавна бе разчистил чашите от кафе, а Хелена бе изчезнала на горния етаж, за да се погрижи да приготвят гостната.

Берил и Реджи седяха сами и се наслаждаваха на чаша бренди в уютната библиотека. В камината припукваше огън — не защото се нуждаеха от топлина в тази юлска нощ, а по-скоро за вдъхване на сигурност, древният уют на пламъците срещу нощта, срещу злините по света. Берил държеше чашата между дланите си и наблюдаваше отблясъците на огъня в златистата течност.

— Помня я само от гледната си точка на дете — промълви тя. — И затова помня само неща, които изглеждат важни за едно дете. Усмивката ѝ. Нежните ѝ ръце.

— Да, да. Това беше Маделин.

— Казаха ми, че е била невероятно обаятелна.

— Такава беше — тихо каза Реджи. — Беше най-прекрасната, най-изключителната жена, която някога съм познавал...

Берил вдигна поглед. Реджи се взираше в пламъците, сякаш там виждаше лицата на стари призраци.

— Мама ми каза веднъж, че ти си бил най-старият ѝ и най-скъп приятел.

— Така ли? — Реджи се усмихна. — Да, предполагам, че е вярно. Знаеш ли, че играехме заедно като деца. В Корнуол... — Той премига и на Берил ѝ се стори, че вижда сълзи в очите му. — Аз бях първият — промълви мъжът. — Преди Бърнард. Преди... — Въздъхна и се отпусна назад в стола. — Но това беше много отдавна.

— Ти все още много мислиш за нея.

— Трудно ми е да не мисля. — Той пресуши чашата си и отново я напълни — за трети път. — Всеки път, като те погледна, си мисля: Ето я Маделин, оживяла отново. И си припомням колко много, колко неизразимо много ми липсва... — Той изведнъж се скова и погледна към вратата, където бе застанала Хелена.

— Стига ти толкова за тази вечер, Реджи.

— Това ми е едва третата чаша.

— И колко още ще я последват?

— Доста, ако продължаваш да опяваш.

Хелена влезе в стаята и го хвана за ръката.

— Ела, скъпи. Задържа Берил доста до късно. Време е за лягане.

— Едва един часът е.

— Берил е уморена. Би трябвало да помислиш и за нея.

Реджи погледна гостенката.

— О, да, може би си права. — Стана и приближи до Берил, като леко се олюляваше. Наведе се и я целуна по бузата. Беше влажна целувка, напоена с миризма на бренди и Берил с усилие потисна импулса да се отдръпне. Мъжът се изправи и тя отново зърна сълзи в очите му. — Лека нощ, мила — промълви той. — С нас ще си в пълна безопасност.

Изпълнена със съжаление към стареца, Берил го проследи, докато излезе от библиотеката.

— Просто вече не носи на алкохол както едно време — въздъхна Хелена. — Годишите минават, а той забравя, че нещата се променят. Включително и издръжливостта му на пиене. — Усмихна се тъжно на Берил. — Надявам се, че не те е отегчил твърде много.

— Ни най-малко. Говорихме за мама. Той каза, че му напомням за нея.

Хелена кимна.

— Да, наистина приличаш на нея. Разбира се, аз не я познавах така добре като Реджи. — Тя седна на страничната облегалка на стола. — Спомням си първия път, когато я срещнах. Беше на сватбата ми. Маделин и Бърнард бяха там, те самите бяха женени съвсем отскоро. Личеше си дори от начина, по който се гледаха. Прекрасна двойка... — Хелена взе чашата от бренди на Реджи и разчисти масичката. — Когато се срещнахме отново в Париж, бяха минали петнайсет години, а

тя изобщо не беше остаряла. Стръскащо бе да я видя толкова непроменена. Когато всички останали чувствахме така остро изминалите години.

Настъпи продължително мълчание. Сетне Берил попита:

— Тя имаше ли любовник? — Въпросът бе зададен толкова тихо, че потъна в мрака на библиотеката.

Последвалото мълчание се проточи дълго и Берил реши, че Хелена не е чула думите ѝ. Ала възрастната жена най-сетне отговори:

— Това не би те изненадало, нали? Маделин наистина бе дарена с тази магия. От която всички останали бяхме лишени. Въпрос на късмет. Това не е нещо, което се усвоява с усилия или учене. То е гените. Наследство. Като богатството.

— Майка ми не е била родена богата.

— Не ѝ беше нужно. Вместо това бе дарена с тази магия. — Хелена внезапно тръгна към вратата. На прага се обърна и се усмихна на Берил. — До утре. Лека нощ.

— Лека нощ, Хелена.

Берил дълго време остана загледана във вратата, заслушана в отдалечаващите се стъпи на Хелена. Сетне стана, приближи до камината и се взря в тлеещите въглени. Мислите ѝ отново се върнаха към майка ѝ. Дали Маделин бе стояла някога тук, в тази библиотека, в тази къща. Да, разбира се. Реджи бе най-старият ѝ приятел. Сигурно двете двойки са си ходели на гости, както едно време в Англия...

Преди Хелена да убеди Реджи да приеме поста в Париж.

Изведнъж в съзнанието ѝ изплува въпрос: Защо? Имаше ли някаква неназована причина, поради която семейство Вейн бяха напуснали Англия? Хелена бе израснала в Бъкингамшър; домът на предците ѝ беше само на три километра от Четуайнд. Сигурно е било трудно да изостави всичко познато и да се премести в град, където не знаеше дори езика. Човек не предприема така лекомислено подобна стъпка.

Освен ако не бяга от нещо.

Берил вдигна глава. Взря се в нелепата статуетка на камината — пълен нисък мъж, стиснал пушка. Имаше и надпис: „Реджи Вейн — най-вероятно е да простреля собствения си крак. Оръжеен клуб в Тремонт“. До нея бяха подредени куп джунджурии от миналото на Реджи — медал от футболно първенство, стара снимка на отбор по

крикет... Съдейки по предметите, това сигурно беше светилището на Реджи, стаята, в която се оттегляше от света. Стаята, в която държеше тайните си.

Берил огледа фотосите, ала никъде не видя снимка на Хелена. Нито на бюрото, нито на рафтовете за книги — факт, който ѝ се стори доста странен, тъй като си спомняше библиотеката на баща си и всички снимки на Маделин, веднага набиващи се на очи. Приблужи до черешовото бюро на Реджи и безшумно започна да отваря чекмеджетата. В първото имаше купчина листове, химикалки и кламери. Във второто имаше само тефтерче за адреси и телефони. Затвори чекмеджетата и замислено започна да крачи из стаята. „Тук пазиш най-ценните си съкровища. Спомените, които криеш дори от собствената си съпруга...“

Погледът ѝ спря на малка табуретка, тапицирана с кожа. Беше комплект с един шезлонг, ала бе отместена встрани, където бе напълно безполезна... освен да стъпиш върху нея.

Берил вдигна поглед към махагоновия шкаф до стената. Рафтовете бяха пълни с антикварни книги, подредени зад стъклени витринки. Шкафът бе висок поне два метра и половина и най-отгоре имаше две еднакви купи от китайски порцелан.

Берил бутна табуретката до шкафа, стъпи върху нея и посегна да вземе първата купа. Беше празна и покрита със слой прах. Втората също. Ала като плъзгаше купата на мястото ѝ, тя опря в нещо. Берил протегна ръка, докдето стигаше и напипа нещо плоско и кожено. Успя да го улови за ръбчето и го свали от шкафа.

Беше фотоалбум.

Отнесе го до камината и седна до гаснещия огън. Там го разтвори на първата снимка. Беше на смеещо се чернокосо момиче. Детето беше около дванайсетгодишно и седеше на люлка, голите ѝ крака висяха надолу, а полата бе набрана около бедрата ѝ. На следващата страница имаше друга снимка — същото момиче, малко по-голямо, облечено празнично, с преплетени в косата цветя. Имаше още снимки, все на същото чернокосо момиче: с ботуши, ловящо риба в потока, махащо от кола, висящо надолу с главата от клона на някакво дърво. И накрая — сватбена снимка. Беше скъсана на две, така че младоженецът липсваше и бе останала само булката.

Берил се визира цяла вечност в лицето, което познаваше от детството си — лицето, което толкова приличаше на нейното. Докосна усмихнатите устни, прокара пръсти по немирните кичури черна коса. Какво ли бе за един мъж да е тъй отчаяно влюбен в една жена. И да я загуби заради друг мъж. Да избяга от спомените си за нея в чужда страна и тя да се появи в същия град. И да открие, че дори след петнайсет години, чувствата остават същите и нищо не може да уталожни копнежа, абсолютно нищо... докато тя е жива.

Берил затвори албума и приближи до телефона. Не знаеше как да се свърже с Ричард, затова набра номера на Домие и чу записано съобщение на френски.

След сигнала рече:

— Клод, Берил е. Трябва веднага да говоря с теб. Мисля, че намерих нови доказателства. Моля те, ела да ме вземеш! Веднага щом... — Тя замълча и ръката ѝ застина на слушалката. Какво беше това прищракване по линията?

Заслуша се за други звуци, ала чу единствено ударите на сърцето си — и тишина. Затвори. Другият апарат, помисли си. Някой бе подслушвал на другия апарат.

Тя бързо скочи на крака. „Не мога да остана тук, не и в тази къща. Не и под този покрив. Не и когато знам, че той може да е бил убиецът.“

Стиснала здраво албума, тя излезе от библиотеката на Реджи и бързо прекоси фойето. Изключи алармената система и излезе навън.

Ноцта бе хладна, звездите блещукаха в ясното небе. Берил огледа двора и видя, че портите са затворени — без съмнение и заключени. Като банков директор в Париж Реджи бе основна мишена за терористите; сигурно бе инсталирал в дома си най-добрата охранителна система.

Трябва да се измъкна отгук, решително си рече тя. Без никой да разбере.

И после какво? Да отиде на стоп до най-близкия полицейски участък? До апартамента на Домие? Където и да било, само да не остава тук.

Огледа отново двора, търсейки вратичка във високите стени, някакъв изход. Забеляза друга врата, но и тя бе заключена. „Не мога да заобиколя, помисли си. Значи ще трябва да се покатеря, за да се

прехвърля от другата страна.“ Бързо огледа дърветата и забеляза една ябълка, чиито клони минаваха над стената. Стиснала албума в едната си ръка, тя се покатери на най-ниския клон. Лесно се прехвърли на следващия и продължи нагоре, ала при всяко нейно движение дървото се разлюляваше и ябълките шумно падаха на земята. Качи се на стената, хвърли албума от другата страна и скочи до него. Грабна го и се обърна към пътя.

Ослепителният лъч на електрическо фенерче я накара да застине неподвижно.

— Значи не е бил крадец все пак — рече познат глас. — За бога, какво правиш, Берил?

Примижавайки срещу светлината, Берил различи силуета на Хелена, застанала пред нея.

— Аз... исках да се поразходя. Но портата беше заключена.

— Щях да ти я отворя.

— Не исках да те будя. — Тя отмести поглед от лъча. — Моля те, би ли оставила това фенерче? Очите ме заболяха.

Лъчът бавно слезе надолу и спря на фотоалбума в ръцете на Берил. Младата жена го бе притиснала към гърдите си, надявайки се, че Хелена няма да го разпознае, ала вече бе твърде късно. Беше го видяла.

— Къде беше? — тихо попита Хелена. — Къде го намери?

— В библиотеката — отвърна Берил. Нямаше смисъл да лъже; доказателството беше там, в ръцете ѝ.

— През всички тези години — промълви Хелена. — Запазил го е през всички тези години. А ми се закле...

— Какво, Хелена? Какво се закле?

Настъпи мълчание.

— Че вече не я обича — прошепна възрастната жена. Сетне горчиво се изсмя. — Загубих от един призрак. Беше достатъчно безнадеждно, докато беше жива. Но сега е мъртва и аз вече не мога да се боря. Мъртвите не остаряват. Остават млади и красиви. Идеални.

Берил пристъпи към нея, състрадателно протегнала ръце.

— Те не са били любовници, Хелена. Сигурна съм, че не са били.

— Аз никога не бях достатъчно идеална.

— Но той се е оженил за теб. Сигурно е имало любов...

Хелена отстъпи и гневно отблъсна ръцете на Берил.

— Нямаше любов! Само злоба. Някаква глупава мъжка показност, че не може да бъде наранен. Оженихме се месец след нейната сватба. Аз бях утешителната му награда. Осигурих му всички необходими връзки. И парите. Той с радост ги прие. Но всъщност никога не е искал любовта ми.

Берил отново посегна да я утеши и отново бе гневно отблъсната. Тя тихо рече:

— Време е да продължиш напред, Хелена. Да си създадеш свой живот, без него. Докато все още си млада...

— Той е моят живот.

— Но през всички тези години ти сигурно си знаела! Сигурно си подозирала, че Реджи е бил човекът, който...

— Не беше Реджи.

— Хелена, моля те, помисли!

— Не беше Реджи.

— Бил е обсебен, неспособен да се отърси от нея! Да позволи на друг мъж да я има...

— Аз бях.

Двете думи, произнесени толкова тихо, смразиха кръвта на Берил. Тя се взря в силуета пред себе си, обмисляйки възможност за бягство. Можеше да хукне надолу по пътя, да почука на най-близката врата... Премести тежестта и тъкмо щеше да хукне покрай Хелена, когато чу щракването на предпазител на пистолет.

— Толкова много приличаш на нея — прошепна Хелена. — Когато преди години те видях за първи път в Четуайнд, имах чувството, че тя се е върнала. А сега ще трябва отново да я убия.

— Но аз не съм Маделин...

— Вече няма значение коя си. Защото знаеш. — Хелена вдигна ръка и въпреки мрака, Берил зърна пистолета в ръката ѝ. — Към гаража, Берил — нареди тя. — Отиваме на разходка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Амиел Фош — рече Домие, разлиствайки папката. — Четирийсет и шест годишен, бивш агент от френското разузнаване. Обявен за мъртъв преди три години след катастрофа с хеликоптер край Кипър...

— Инсценирал е собствената си смърт? — попита Ричард.

Домие кимна.

— Не е лесно просто да си подадеш оставката в разузнаването и да започнеш да работиш като наемник. Ще ти бъдат наложени доста ограничения.

— Но когато те обявят за мъртъв...

— Именно. — Домие обърна на следващата страница. — Ето я. Връзката, която търсим. През хиляда деветстотин седемдесет и втора година господин Фош е работил като наша свръзка към американската мисия. Изглежда е имало телефонна заплаха срещу семейството на посланик Съдърланд. Известно време Амиел Фош е останал във връзка със семейство Съдърланд. После е бил преместен на друго място, до... смъртта си.

— Когато вече е можел да работи за частни клиенти. Да извършва всякакви услуги — обади се Хю.

— Включително убийства. — Домие затвори папката и нареди на помощника си. — Доведете госпожа Съдърланд.

Жената, която пристъпи в стаята, бе същата енергична и самоуверена Нина Съдърланд, която Ричард познаваше. Тя огледа презрително публиката си и грациозно се настани в един стол.

— Малко е късничко за представление, не смятате ли? — попита.

И точно представление щяха да гледат, помисли си Ричард. Освен ако не я разтърсеха малко. Той дръпна един стол и се настани срещу нея.

— Знаеш ли, че Антъни бе арестуван?

Искрица страх — само искрица — проблесна за миг в очите ѝ.

— Това е грешка, разбира се. Той никога през живота си нищо лошо не е направил.

— Убийство чрез наемник? Договор с убиец? — Ричард повдигна вежда. — Неоспорими доказателства, множество свидетели. Бих казал, че е достатъчно сериозно, за да му осигури дълъг престой зад решетките.

— Но той е още момче и не...

— Пълнолетен е. И носи пълна отговорност за престъпленията си. — Ричард погледна Домие. — Дватамата с Клод тъкмо обсъждахме колко е жалко. Да бъде хвърлен в затвора толкова млад. На колко години ще бъде, като го освободят, Клод? На петдесет?

— По-скоро на шейсет — отвърна Домие.

— Шейсет. — Ричард поклати глава и въздъхна. — Целият му живот ще е минал. Без съпруга. Без деца. — Ричард състрадателно погледна Нина в очите. — Без внуци...

Нина пребледня.

— Какво искате от мен? — прошепна.

— Съдействие.

— А какво ще получа в замяна?

— Може да проявим снизхождение — рече Домие. — В края на краищата той е още момче.

Нина преглътна мъчително и отмести поглед.

— Вината не е негова. Не заслужава да бъде...

— Обвинен е за смъртта на двама френски агенти. И в опит за убийствата на Мари Сейнт Пиер и Джордан.

— Той нищо не е направил!

— Но е наел Амиел Фош да му свърши мръсната работа. Що за чудовище си отгледала, Нина?

— Той само се е опитвал да ме защити!

— От какво?

Нина сведе поглед.

— От миналото — прошепна. — То никога не си отива. Всичко останало се променя, но миналото...

Миналото, помисли си Ричард, спомняйки си думите на Хайнрих Лайтнер. Ние винаги сме в неговата сянка.

— Ти си била Делфи — рече той. — Нали?

Нина не отговори.

Ричард се наведе напред и снижи глас:

— Може би е започнало като приключение — предположи той. — Весела игра на шпионаж и контрашпионаж. Може би ти е допаднало вълнението. Или пък са те изкушили парите? Каквато и да е причината, предала си една-две тайни на другата страна. А после и секретни документи. И изведнъж си била в ръцете им.

— Съвсем за кратко!

— Но вече е било твърде късно. Разузнаването на НАТО е надушило нещо. И скоро са стеснили обръча. Затова си измислила начин да прехвърлиш вината. По някакъв начин си примамила Бърнард и Маделин в малкото си любовно гнездо на улица „Мирха“. И там си ги застреляла и двамата.

— Не.

— Подхвърлила си документите до тялото на Бърнард.

— Не.

Ричард сграбчи Нина за раменете и я накара да го погледне.

— А после си се измъкнала и си продължила безгрижния си живот. Не е ли станало така?

Нина се разрида.

— Не съм ги убила!

— Не си ли?

— Кълна се, че не съм ги убила! Вече бяха мъртви!

Ричард я пусна. Тя се свлече обратно на стола, цялото ѝ тяло се разтърсваше от ридания.

— Кой ги уби? — настоя Ричард. — Амиел Фош?

— Не, никога не съм му възлагала подобна задача.

— Филип?

Тя рязко вдигна поглед.

— Не! Той ги откри. Беше изпаднал в паника, когато ми се обади. Боеше се, че ще го обвинят. Тогава се обадох на Фош. Помолих го да уреди всичко с Ридо, хазяина. Платих му в брой, за да промени показанията си.

— А документите? Кой ги подхвърли?

— Фош. Полицията вече беше пристигнала. Фош трябваше незабелязано да остави куфарчето в апартамента.

— Тя току-що призна, че е Делфи — намеси се Джордан. — А сега трябва да повярваме, че някакъв друг загадъчен престъпник е

извършил убийствата?

— Това е истината! — настоя Нина.

— Как ли пък не! — озъби се Джордан. — И убиецът съвсем случайно е избрал същия апартамент, където двамата с Филип сте се срещали всяка седмица?

Нина объркано поклати глава.

— Нямам представа защо е избрал нашия апартамент.

— Трябва да си била ти. Или Филип — рече Джордан.

— Никога не бих... той никога не би...

— Кой друг знаеше за апартамента? — попита Ричард.

— Никой.

— Мари Сейнт Пиер?

— Не. — Нина замълча, сетне прошепна. — Да, може би...

— Значи съпругата на Филип е знаела.

Нина нещастно кимна.

— Но никой друг.

— Чакайте — внезапно се намеси Джордан. — Още някой е знаел.

Всички се обърнаха към него.

— Какво?! — попита Ричард.

— Чух го от Реджи. Хелена е знаела за историята — Мари й каза. И щом Мари е знаела за апартамента на улица „Мирха“, тогава...

— И Хелена е знаела. — Ричард се втренчи в Джордан.

Един поглед им бе достатъчен, за да отгатнат мислите си. Берил.

И двамата се спуснаха към вратата.

— Дай ни подкрепление! — извика Ричард на Домие. — Кажим да отидат направо там!

— В жилището на семейство Вейн?

Ричард не отговори — вече тичаше навън.

— Влизай в колата — нареди Хелена.

Берил спря, ръката й застина на дръжката на мерцедеса.

— Ще има въпроси, Хелена.

— И аз ще им отговоря. Била съм заспала. Спала съм цяла нощ. А когато съм се събудила, теб те е нямало. Излязла си сама и никой

повече не те е видял.

— Реджи ще си спомни...

— Реджи няма да си спомни нищо. Мъртво пиян е. И дори няма да знае, че съм ставала от леглото.

— Ще те заподозрат...

— Минаха двайсет години, Берил. И те все още не подозират. — Тя вдигна пистолета. — Качвай се. На седалката на шофьора. Или може би ще трябва да променя историята си? Да им кажа как съм смятала, че стрелям по крадец?

Берил се взря в дулото, насочено право към гърдите ѝ. Нямаше избор. Хелена наистина щеше да я застреля. Тя се качи в колата.

Хелена се настани до нея и хвърли ключовете в скута ѝ.

— Пали мотора.

Берил завъртя ключа; мерцедесът замърка като доволна котка.

— Майка ми никога не е искала да те нарани — тихо рече Берил. — Никога не се е интересувала от Реджи. Никога не го е желала.

— Но той я желаше. О, виждах как я гледа! Знаеш ли, че произнасяше името ѝ насън. Аз лежах до него, а той мислеше за нея. Така и никога не разбрах дали са били... — Тя преглътна. — Карай.

— Накъде?

— Просто излез през портата. Тръгвай!

Берил изкара мерцедеса от гаража и прекоси двора. Хелена натисна дистанционното и портата автоматично се отвори. Щом минаха, вратите отново се затвориха зад тях. Отпред се простираше път с три платна. Нямаше други коли, нямаше свидетели.

Воланът се пързеляше в потните ѝ длани. Берил го стисна здраво, просто за да спре треперенето на ръцете си.

— Баща ми никога не те е наранил — прошепна тя. — Защо трябваше да убиваш и него?

— Някой трябваше да бъде обвинен. Защо да не е един мъртвец? А фактът, че това беше тайният апартамент на Нина го правеше още по-удобен. — Тя се разсмя. — Трябваше да видиш как Нина и Филип се разбързаха да покрият всичко.

— А Делфи?

Хелена озадачено поклати глава.

— Какво за Делфи?

„Значи тя не знае нищо за това, помисли си Берил. През цялото време сме вървели по погрешна следа. Ричард никога няма да разбере — няма дори да заподозре — какво се е случило.“

Пътят започна да се вие между дърветата. Навлизаха дълбоко в Булонския лес. „Тук ли ще ме намерят, запита се отчаяно тя. Сред самотна групичка дървета? Или на калното дъно на някое езеро?“ Загледа се в пътя отпред. Наближаваха нов завой. „Това може да се окаже единствената ми възможност. Не мога да я оставя да ме застреля. Не мога да се предам без борба.“ Тя насочи колата направо и натисна педала на газта. Моторът изръмжа и гумите изсвириха. Мерцедесът подскочи напред и Берил удари гръб в седалката.

— Не! — изкрещя Хелена и понечи да хване волана. Секунда преди да се блъснат в дърветата, Хелена успя да извие колата настрани. Изведнъж мерцедесът се преобърна и се затъркаля, стъклата се счупиха и двете пътнички политнаха към таблото.

Колата спря, преобърната на покрива си. Звукът от клаксона върна Берил обратно в съзнание. И болката. Ужасната болка, разкъсваща крака ѝ. Опита да помръдне и осъзна, че гърдите ѝ са притиснати във волана, а главата ѝ е заклещена между предното стъкло и таблото. Отблъсна се от кормилото. Усилието я накара да извика от болка, ала успя да се придвижи няколко сантиметра. Спря за миг, изчаквайки болката в крака да позатихне. Сетне стисна зъби и опита отново. Поизмъкна се още малко. Предната седалка ли беше това? Всичко така се сливаше в мрака. Заради преобръщането бе загубила ориентация.

Ала не бе дотолкова замаяна, че да не усеща миризмата на бензин, която ставаше все по-силна и по-силна. „Трябва да се измъкна през прозореца, преди колата да експлодира.“ Заопипва около себе си, опитвайки да се ориентира и докосна нещо топло. Нещо влажно. Извърна глава и се озова лице в лице с трупа на Хелена. Берил изпищя. Трескаво се задърпа навън, за да избяга от тези невиждащи очи. Още по-силна болка прониза счупения ѝ крак, очите ѝ се насълзиха. Докосна рамката на прозореца. Парчета стъкло и после... клон! „Почти успях. Почти.“

Наполовина пълзейки, наполовина влачейки се, тя успя да се измъкне през отвора. Щом тялото ѝ се претърколи на земята, пръстта

под нея поддаде и тя се плъзна по насипа. Спря в канавката близо до няколко дървета.

Изведнъж към небето избухна ярка светлина. Замаяна от болката, Берил вдигна поглед и зърна първите пламъци на огнения ад. Само след секунди долови пукане на стъкло, сетне ужасяващо свистене и фонтан от пламъци обгърна колата.

„Защо, Хелена? Защо?“ Пламъците се размиха, избледнях в тъмнината. Тя затвори очи и потрепери сред нападалите листа.

Забелязаха пожара на четири километра от жилището на семейство Вейн. Беше кола, преобърната и застанала диагонално на пътя. Мерцедес.

— На Хелена е — изкрещя Ричард. — Господи, на Хелена е! — Изскочи навън и се спусна към горящата кола. Едва не се спъна в някаква обувка, отхвъркнала на пътя. С ужас осъзна, че е дамска обувка с висок ток. — Берил! — изкрещя.

Тъкмо щеше да се хвърли отчаяно към вратата на колата, когато пламъците избухнаха с нова сила. Единият прозорец избухна и стъклата се посипаха по асфалта. Горещината го накара да залитне назад, ноздрите му пламнаха от миризмата на собствената му опърлена коса. Той възвърна равновесието си и понечи отново да се хвърли към пламъците, когато Джордан хвана ръката му.

— Чакай! — извика младият мъж.

Ричард се отскубна.

— Трябва да я измъкна!

— Не, чуй!

И тогава го чу — стенание, почти недоловимо. Не идваше откъм колата, а някъде откъм дърветата.

Двамата с Джордан се хвърлиха встрани от пътя, като не спираха да я викат по име. Ричард отново чу стон, този път по-близо, идвайки откъм сенките точно под пътя. Спусна се надолу по калния бряг и се спъна в канавката.

Там я откри, просната сред листата. Почти бе загубила съзнание.

Взе я в прегръдките си и се ужаси колко отпуснато и студено му се стори тялото ѝ. „Тя е в шок, осъзна. Имам съвсем малко време...“

— Трябва да я закараме в болница! — извика той.

Джордан изтича напред и отвори вратата на колата.

Ричард, притискайки Берил в прегръдките си, се настани на задната седалка.

— Тръгвай! — извика.

— Дръж се — промълви Джордан и скочи на мястото на шофьора. — Ще бъде доста лудешко пътуване.

Гумите изсвириха и колата се стрелна надолу по пътя. „Остани с мен, Берил“, молеше се Ричард безмълвно, притиснал тялото ѝ в прегръдките си. „Моля те, скъпа. Остани с мен.“

Ала докато колата ускоряваше в мрака, тялото ѝ като че ли ставаше все по-студено.

Замаяна от упойката, тя го чу да вика името ѝ, ала гласът му звучеше някъде отдалеч, сякаш от място, което тя не можеше да достигне. Сетне усети ръката му да стиска нейната и разбра, че е до нея. Не можеше да види лицето му; нямаше сили да отвори очи. Знаеше, че е там, че все още ще бъде там, когато се събуди на следващата сутрин.

Но зърна Джордан, седнал до леглото ѝ. Слънчевите лъчи струяха по светлата му коса и подвързаната с кожа книга с поезия, която лежеше в скута му. Четеше Милтън. „Скъпият Джордан“, помисли си тя. Винаги спокоен, винаги на разположение. Ех, да беше наследила и тя неговото душевно спокойствие.

Джордан вдигна поглед и видя, че е будна.

— Добре дошла обратно в света, сестричке — усмихна се той.

Тя изстена.

— Не съм сигурна, че искам да се върна.

— Кракът?

— Боли ужасно.

Той посегна към бутона за повикване на сестрата.

— Време е да се насладим на чудото на морфина. Ала дори за чудесата е нужно време.

Щом сестрата постави инжекцията, Берил затвори очи и зачака болката да утихне, да я обземе блаженото вцепенение.

— По-добре ли си? — попита Джордан.

— Не още. — Тя си пое дълбоко въздух. — Боже, мразя да съм инвалид. Говори ми. Моля те.

— За какво?

За Ричард, помисли си тя. „Моля те, кажи ми за Ричард. Защо не е тук? Защо не той седи на този стол...“

— Той беше тук — тихо рече Джордан. — По-рано сутринта. Но после се обади Домие.

Тя лежеше неподвижно и слушаше. Чакаше да чуе още.

— Той държи на теб, Берил. Сигурен съм. — Джордан затвори книгата и я остави на нощното шкафче. — Наистина, струва ми се доста разбран човек. И доста способен.

— Способен — промълви тя. — Да, така е.

— Не се обърна да побегне. Грижеше се за теб.

— Като услуга — поправи го тя. — Към чичо Хю.

Брат ѝ не отговори. И тя си помисли, че Джорди също храни съмнения относно шансовете им за щастие. Както и тя. От самото начало. Морфинът започна да действа. Тя постепенно се унасяше в сън. Смътно долови, че Ричард влезе в стаята и тихо заговори на Джордан. Двамата споменаха нещо за Хелена и тялото ѝ, изгорено до неузнаваемост. Преди да потъне в сън, в съзнанието ѝ проблесна спомен с ужасяваща яснота — пламъците обгръщаха колата, обгръщаха Хелена.

Това бе наказанието на Хелена, задето бе обичала толкова дълбоко, толкова силно.

Усети как Ричард хвана ръката ѝ и я притисна към устните си.

А какво щеше да бъде нейното наказание, зачуди се тя.

ЕПИЛОГ

Бъкингамшър, Англия

Шест седмици по-късно

Фроги беше неспокойна, обикаляше отделението в обора и цвилеше.

— Погледни я, горкото създание — рече Берил и въздъхна. — Не е извеждана достатъчно и започва да подлудява. Ще трябва да я поразтъпчеш вместо мен.

— Аз? Да яхна тази... маниачка? — Джордан изсумтя. — Твърде много държа да запазя врата си здрав.

Берил докуцука до отделението с патериците си. Фроги подаде глава над вратата и побутна Берил с муцуна.

— О, тя е такава котенце.

— Котенце с отвратителен характер.

— И толкова жадува за хубав здрав галоп.

Джордан погледна сестра си, подпряна несигурно на патериците с гипсирания си крак. Изглеждаше толкова бледа и слаба напоследък. Сякаш дългите седмици в болницата бяха изцедили нещо жизненоважно от духа ѝ. Малко бледност беше разбираема, като се имаше предвид колко кръв бе загубила и какви болки бе изтърпяла след операцията на счупената бедрена кост. Сега кракът заздравяваше добре, а болката бе само спомен, но тя все още приличаше на призрак.

Ричард Улф бе виновен. Поне се бе оказал достатъчно почтен, за да остане до Берил по време на престоя ѝ в болницата. Всъщност почти обитаваше стаята ѝ, прекарваше целия ден до леглото ѝ. И всички тези цветя! Всяка сутрин носеше свеж букет. Сетне един ден просто бе изчезнал. Джордан не бе чул никакво обяснение.

Онази сутрин бе влязъл в болничната стая на сестра си и я бе заварил да се взира през прозореца, напълно готова да се върне в Четуайнд.

Бяха се върнали преди три седмици. „И оттогава тя е все тъй мрачна“, помисли си той, загледан в изпитото ѝ лице.

— Хайде, Джорди — рече тя. — Накарай я да потича. Ще мине още цял месец, преди отново да мога да яздя.

Джордан примирено отвори вратичката на отделението и изведе Фроги, за да я оседлае.

— По-добре се дръж прилично, млада госпожице — промърмори той на животното. — Никакво изправяне на задните крака. Никакво хвърляне. И определено никакво тъпчене на бедния беззащитен ездач.

Фроги го изгледа, сякаш казваше: „Ще видим“.

Джордан я възседна и махна на Берил.

— Грижи се за нея! — извика сестра му. — Гледай да не се нарани!

— Загрижеността ти е трогателна! — успя да изрече той, преди Фроги да се спусне в лудешки галоп през полята. Джордан хвърли последен поглед към Берил, застанала тъжно до обора. Колко дребничка изглеждаше, колко крехка. Не беше онази Берил, която познаваше. Дали някога отново щеше да зърне предишната Берил?

Фроги се носеше към гората. Той се съсредоточи да опази живота си, когато животното се спусна към стената.

— Просто трябва да хванеш юздата, нали? — промърмори той, когато гривата на Фроги шибна лицето му. — Което означава, че трябва да хвана проклетата юзда...

Двамата прелетяха над стената, като я преодоляха чисто. „Все още съм на седлото“, помисли си Джордан с победоносна усмивка. „Не е толкова лесно да се отървеш от мен, нали?“

Това беше последната му мисъл, преди Фроги да го хвърли от гърба си.

Джордан падна, за щастие върху голяма туфа мъх. Както бе проснат под въртящите се върхове на дърветата, той смътно чу поднасяне на гуми по черния път и после нечий глас да вика името му. Замаяно се надигна и седна.

Фроги се извисяваше до него и не изглеждаше ни най-малко изпълнена със съжаление. А зад нея, от червената кола Ем Джи слезе Ричард Улф.

— Добре ли си? — спусна се към него Ричард.

— Каж ми, Улф — изстена Джордан, — всички Тависток ли си решил да убиеш? Или си набелязал някой определен?

Ричард се разсмя и му помогна да се изправи.

— Ще прехвърля вината на истинския виновник. Конят.

Двамата мъже погледнаха Фроги. Тя отвърна с нещо, което подозрително приличаше на смях.

— Как се справя Берил тези дни? — тихо попита Ричард.

Джордан се зае да изтупа праха от панталоните си.

— Кракът ѝ заздравява добре.

— Освен крака?

— Не е много добре. — Джордан се изправи и погледна Ричард право в очите. — Защо си тръгна?

Ричард въздъхна и погледна по посока на Четуайнд.

— Тя ме помоли.

— Какво? — Джордан изумено се втренчи в него. — Тя никога не ми каза...

— Тя е Тависток, като теб. Не обича да хленчи и да се оплаква. Или да загуби достойнството си. Толкова е горда.

— Значи това било? Скарали сте се, така ли?

— Дори това не е. Просто изглеждаше, че с всички тези различия помежду ни... — Той поклати глава и се разсмя. — Отвори си очите, Джордан. Тя е чай и бисквити, аз съм кафе и понички. На нея няма да ѝ хареса във Вашингтон. Аз не съм сигурен, че бих могъл да свикна с... това. — Той махна към полята на Четуайнд.

„Но ти ще свикнеш“, предсказа наум Джордан. „Тя също. Защото за всеки идиот е пределно ясно, че двамата си принадлежите.“

— Както и да е — продължи Ричард, — когато Ники се обади и ми напомни, че имаме работа в Ню Делхи, Берил ми каза да отида. Смяташе, че и за двама ни ще бъде добро изпитание да се разделим за известно време. Каза, че кралското семейство постъпвало по този начин. За да провери дали отсъствието ще накара сърцето — и хормоните — да забравят.

— И стана ли?

Ричард се ухили.

— Никакъв шанс — рече и се качи обратно в колата. — Може да се присъединя към дивото и откачено семейство, в края на краищата. Имаш ли някакви възражения?

— Никакви — отвърна Джордан. — Но ще ти дам един съвет. В случай, че двамата очаквате да споделите дълъг съвместен живот в добро здраве.

— Какъв е съветът?

— Застреляй коня.

Ричард се разсмя, отпусна спирачката и подкара към Четуайнд.
Към Берил.

Джордан проследи с поглед колата, докато изчезна зад завоя.
„Късмет, сестричке“, помисли си. „Радвам се, че единият от нас най-сетне намери някой, когото да обича. Да имах и аз същия късмет...“

Той се обърна към Фроги.

— А що се отнася до теб — рече. — Смятам да ти дам добър урок за това кой е шефът тук.

Фроги изсумтя. Сетне победоносно размаха грива, обърна се и се отдалечи в галоп, без ездач, към Четуайнд.

— Не е ти е присъщо да си толкова мрачна — подхвърли чичо Хю, откъсна още един домат и го сложи в кошницата. Изглеждаше доста смешен със сламената си градинарска шапка. По-скоро като прислужник, отколкото като лорд. Приклезна, откри нова яркочервена топка и внимателно прибра съкровището. — Не разбирам защо си толкова тъжна. В края на краищата, кракът ти е почти здрав.

— Не е заради крака — отвърна Берил.

— Човек може да си помисли, че си осакатена завинаги.

— Не е заради крака.

— Заради какво е тогава? — попита Хю и се придвижи към лехата с боб. Изведнъж спря и я погледна. — О, заради него е, нали?

Берил въздъхна, посегна към патериците си и стана от градинската пейка.

— Нямам желание да обсъждам това.

— Никога няма да имаш.

— И все пак не искам — повтори и решително тръгна по пътеката към лабиринта. Мина покрай лавандулата и вдъхна аромата. Преди време бяха минали заедно по тази пътека. А сега вървеше сама.

Влезе в лабиринта и с помощта на патериците се придвижи по тайните завои и извивки. Най-сетне стигна центъра и седна на каменната пейка. Да, пак съм мрачна, осъзна тя. Чичо Хю е прав. Трябва да се отърся и да продължа живота си.

Но първо трябваше да престане да мисли за него. Дали той бе престанал да мисли за нея? Всички съмнения и страхове я връхлетяха отново. Бе го поставила на изпитание. И той се бе провалил.

Някъде отдалеч чу някой да я вика по име. Отначало бе толкова тихо, та ѝ се стори, че си е въобразила. Но ето, че го чу отново — този път по-отблизо!

Тя скочи на крака и се олюля на патериците.

— Ричард?

— Берил? — долетя гласът му. — Къде си?

— В лабиринта!

Стъпките му приближиха по пътеката.

— Къде?

— В центъра!

През високите стени от жив плет чу смеха му.

— И сега трябва да открия пътя до сиренето, така ли?

— Приеми ги като изпитание на истинската любов.

— Или истинското безумие — промърмори той, шумолейки през лабиринта.

— Доста съм ти ядосана, да знаеш.

— Май забелязах.

— Изобщо не ми писа. Не се обади нито веднъж!

— Бях твърде зает да хващам самолети обратно до Лондон.

Освен това исках да ти стане мъчно за мен. Липсвах ли ти?

— Ни най-малко.

— Така ли?

— Да. — Тя прехапа устна. — Е, може би мъничко...

— А, значи наистина съм ти липсвал...

— Но не много.

— А ти ми липсваше.

— Така ли? — попита тя тихо.

— Толкова много, че ако не открия скоро проклетия център на тоя проклет лабиринт, ще...

— Какво ще направиш? — задъхано попита тя.

Шумолене на клони я накара да се обърне. Изведнъж той се озова до нея, притегли я в прегръдките си и впи устни в нейните. Целувката бе толкова опияняваща, че Берил замаяно се олюля. Патериците се изплъзнаха и паднаха на земята. Но тя вече нямаше

нужда от тях — не и когато той беше тук, за да я прегърне. Ричард се отдръпна и се усмихна.

— Здравейте отново, госпожице Тависток — прошепна.

— Ти се върна — промълви тя. — Наистина се върна.

— Нима смяташе, че няма да го сторя?

— Значи ли това, че си помислил? За нас двамата?

Той се разсмя.

— Не можех да се съсредоточа върху нищо друго. Нито върху работата, нито върху клиента. Накрая се наложи да извикам Ники, за да ме замести, докато оправя бъркотията с теб.

— Смяташ, че може да бъде оправена?

Той обхвана лицето ѝ.

— Не зная. Някои хора сигурно ще сметнат, че е изстрел в тъмното.

— И ще бъдат прави. Има толкова много неща, които могат да ни разделят...

— И също толкова много неща, които да ни задържат заедно. — Той се наведе и нежно я целуна по устните. — Признавам, от мен никога няма да излезе истински джентълмен. Крикетът не ми е по вкуса. И ще трябва да опреш пистолет в главата ми, за да ме накараш да яхна кон. Но ако си склонна да пренебрегнеш тези ужасни недостатъци...

Тя обви ръце около врата му.

— Какви недостатъци? — прошепна и устните им отново се сляха.

В далечината забиха старинни църковни камбани. Шест часът. Попадаха в плен на здрача и сенките, напоени със сладък аромат. В плен на любовта, помисли си Берил, когато мъжът със смях я притегли в обятията си.

Съвсем определено, на любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.